

ANA-CRISTINA POPESCU

CONFLICTE

GALAȚI
2017

Ana-Cristina Popescu

CONFLICTE

Editura OPANIS

**Galați
2017**

ANA-CRISTINA POPESCU

CONFLICTE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Popescu, Ana-Cristina
Conflicte / Ana-Cristina Popescu. Galați: Editura Opanis,
2017

Tehnoredactare computerizată: Ana-Cristina Popescu

Copyright © 2017

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
autorului.

Editura Opanis

CAPITOLUL I

Redefinire

Era o dimineată umedă de aprilie. Dariana s-a deșteptat din somn muncită de un vis care de la o vreme se repeta noapte de noapte. Când ochiul lăuntric i se deschidea se zărea pe sine la poalele unei stânci ce o chema spre înălțimi. Simțea un impuls de a escalada infinitul acelei granițe, de a trece dincolo de el. Era atrasă de uriașul munte de piatră ce-i măcina ființa ...

La început urcușul părea ușor. Se agăța de imperfecțiunile materiei pentru a-i sorbi desăvârșirea. Ca niște noduli muntele stâncos și-a presărat făptura cu pietre. Dariana se ajuta în drumul spre eternitate de acele bucăți ivite din stâncă.

Dacă la început calea stâncii era accesibilă, cu cât înainta mai mult trupul n-o mai asculta, devenea greoi, iar scările ce păreau a izvorî din uriașul munte deveneau din ce în ce mai mici ca s-o mai poată ocroti. Reușea de fiecare dată, cu fiecare noapte, în fiecare vis, să se apropie cu greu de culme. Ultimii doi metri nu a putut niciodată să-i biruiască. Piscul era drept. Nodulii ce brăzdaseră trupul s-au pierdut în urmă. Nu exista niciun punct de sprijin. Și-ar fi dorit Dariana ca o pietricică, oricât de mică, să rideze chipul din urmă a scării din vis, dar ultimul colț era perfect. O iarbă rară și fragedă îmbrăca vârful așteptărilor. Ardea în ea dorința de a atinge creștetul muntelui de piatră, de a adulmea prospețimea ierbii abia încolțită dar nu găsea nicio protecție. Nu putea face niciun pas fără florile stâncii. Acestea însă au rămas în urmă. Prea mult s-a lăsat absorbită de ajutorul lor.

Doi metri, doar atâta îi mai rămâneau de escaladat, până să ajungă la apogeu, dar acești doi metri nu se lăsau învinși. Puterile se depărtau de Dariana când ultimul colț de stâncă îi limita drumul spre glorie. Atunci ea se lipea de fața netedă a muntelui și își înălța mâinile spre hotarul lui, dar acestea nu găseau nicio mângâiere. Picioarele păreau să-i alunece de pe rocile a căror misiune s-a finalizat și care i-au fost cu o clipă în urmă reazem. Abisul o striga vesel. Cu ultima fărâmă de energie încerca să pătrundă fața pietrificată a veșniciei, dar de această dată, nu pentru a-i cuceri infinitul, ci pentru a scăpa de moartea ce o

pândea din adâncul prăpastiei.

Stânca visurilor ce se oglindea în noapte părea să n-o mai înțeleagă, să n-o mai ajute atunci când încerca să-i cunoască nectarul. O lăsa să alunece. Golul adânc îi aștepta căderea cu brațele deschise.

Nu mai avea putere. Pietrele de care-și ancorase picioarele deveneau din ce în ce mai alunecoase. Măinile ei nu mai găseau susținere. Simțea că se prăbușește.

Deasupra muntelui stâncos albastrul norilor scălda firicele de iarbă proaspătă. Săgețile solare i-au inundat ochii cu lacrimi. Așa, ancorată de peretele neted, trudită de dorința de a-i gusta Edenul și de frica neființei, Dariana deschidea ochii în zorii fiecărei zile și se regăsea în camera ei.

În acea dimineață umedă a lui aprilie stânca frunții Darianei încerca să descifreze misterul visului. La început a alungat trăirea din timpul somnului ca pe ceva urât, inutil, pe urmă a început să-i caute un răspuns printre simbolurile tălmăcite în cărțile de vise. În cele din urmă a conștientizat că acea revelație e specifică ființei ei. Nicio carte de vise nu-i putea tălmăci ființa. Înțelesul ascuns al stâncii nu-l putea găsi decât în ea însăși.

A alergat o viață întreagă și când a privit în jur nu se mai regăsea pe sine însăși printre miile de fețe ce au zburat pe lângă ea ca niște păsări gonite de toamnă.

Și era multă umezeală în acea dimineață de aprilie. Ploaia bătea în geamul de la camera Darianei cu niște mâini reci a căror degete alunecau pe oglinda transparentă încercând să-și contureze o formă de-o clipă.

Umezeala naturii se reflecta în ființa Darianei prin izvorul ochilor ce au început să picure. Amintiri vechi se încolăceau prin prezentul ce frământa viitorul. Stânca vieții Darianei a luat chip în vis și nu putea să fie biruită. Cum ar putea-o învinge când ea nu-și găsea calea? S-a rătăcit într-o lume a deșertăciunii. Lumina a fost strivită de noapte.

Mistuită de gânduri Dariana s-a apropiat de fereastră. A observat că teii au înfrunzit. Și-a amintit că i-a văzut cu câteva clipe în urmă născând muguri. De atunci nu exista zi în care să nu observe cum fiecare mugur își deschidea făptura lăsând câte un fir

de verdeață să respire. Astăzi mugurii s-au pierdut pentru totdeauna în primăvara de ieri. Sute de frunzulițe le-a luat locul. Sub tei iarba s-a înălțat verde și fragedă.

- Ce mult a crescut iarba! și-a spus Dariana. Cu o săptămână în urmă era asemenea unui prunc ce abia a zărit lumina zilei. Acum s-a înălțat îndrăzneță salutând văzduhul. Trei ani la rând nu am mai observat primăvara. Pomii înfloreau, natura înverzea scăldată în lumină și eu alergam fără s-o observ. Anul acesta însă i-am simțit fiecare floare, fiecare mugur, fiecare frunză. Am observat trunchiurile dezgolite cum scânteiază de bucuria mugurilor și pământul cum își țese iarba. Și totul a început să se deschidă ca un papirus în toamna anului ce a trecut, continua ea să-și explice.

În toamna ce s-a pierdut departe Dariana a gustat o secundă eternitatea naturii. A staționat o clipă și a privit în jur. Era atâta culoare. O durea că în goana ei prin paradisul terestru nu a avut timp să observe această frumusețe și-n anii ce-i lăsase în urmă. Toamna ascundea maturitatea făpturii, frumusețea deplină. Acum se adâncea în ștregara primăvară dar ceva din ființa ei o făcea să privească cu nostalgie la culorile toamnei apuse. Oricâtă verdeață și apă vie ascundea primăvara, sufletul ei nu se putea detașa de splendoarea pastelată. Maroniul nu lăsa verdeața să-și definească deplinătatea. Stânca nu lăsa apa să-i găsească fisura spre a izvorî la lumină. Ea nu înțelegea care este verdele ei.

Era necesar ca Dariana să înțeleagă mesajul visului ce o muncea de câteva zile. A lăsat imaginea primăverii și s-a așezat pe un scaun. În fața ei se afla o măsuță plină de file pe care-și însemnase timp de o lună frământările. A privit acele hârtii împrăștiat pe lemnul lucios și a zâmbit.

- Parcă aceste hârtii ar fi mâinile colțuroase ce mi le întindea stâncosul munte, și-a spus Dariana. Acum înțeleg. Mesajul visului era atât de simplu dar eu am refuzat să-l văd. Stânca pe care am urcat în fiecare noapte, cu fiecare vis, era stânca vieții mele. Mă agățam de iluzii crezând că astfel voi ajunge sus dar am greșit urmând această potecă. Ele nu erau altceva decât imperfecțiunile, greșelile vieții mele, greutatea pe care le-am depășit, îngrijorările, toamna de care nu mă puteam desprinde

pentru a înflori din nou. Cu cât era mai ascuțită roca de care-mi agățam sinele, cu atât mai mult mă adânceam în neputință. Cărarea din înălțimi era netedă și eu doream să presar peste ea poveri. Hârțiile acestea alunecă pe luciul mesei ca mine pe culme. Ar fi trebuit să transform stânca în apă vie și să înot spre piscul înverzit, să plutesc pe unde ocolind obstacolele ce se iveau în cale-mi asemenea rechinilor ce se pregăteau să sfâșie prada. Prea mult am lăsat pietrele să își înalțe capetele din valurile stâncii mele. La noapte o să zbor spre culme. O să închid ochii povârnișului, ochii poverilor, ai conflictelor interioare și o să plutesc până reușesc să respir verdeța primăverii ... O să ating cristalul ce încoronează stânca propriului meu eu. O să mă împac cu mine însămi ... Dar oare pot aștepta până la noapte? Prea mă frământă stânca redefinirii mele.

Un porumbel rătăcit a încercat să-și găsească adăpost lângă geamul de la camera Darianei. S-a izbit puternic de geam și Dariana a observat zbuciumul acelei făpturi.

- S-a rătăcit în ploaie! Așa mă pierd și eu câteodată și rătăcesc într-o lume fără sens. Totul în jurul meu se rotește și nu-și găsește menirea. Aș încerca să împletesc muguri, flori, frunze dar puterile amortite nu mă lasă să mișc nicio fărâmă de cer. Cu aroma nimicului în toată făptura cad într-o stare de somnolență și privesc ironic spre tot ceea ce am realizat până în acel moment. E prea multă toamnă în mine. Am ruginit și nu mai iubesc verdeța. Farmecul toamnei mi-a răpit strălucirea primăverii și nu mai pot iubi decât stânca bătrână ... Primăvara mă cheamă, îi observ gingășia dar sunt atât de îndrăgostită de toamnă, încât nu pot să ofer făpturii mele zâmbetul mugurilor. O să încec o rezolvare a conflictului primăvară-toamnă printr-un echilibru între inocența unui nou început și maturitatea gândirii adevărate ... Cândva am iubit mai mult primăvara. Atunci eram copil. Ieșeam în grădina casei și mă lăsam hipnotizată de verdeță. Mi-aș fi dorit ca lângă mine să își facă prezența unul din marii scriitori a căror opere m-au încântat și să modeleze natura primăvărată a grădinii copilăriei prin cuvânt. Niciun scriitor nu-și făcea prezența și atunci luam o bucată de hârtie și aruncam pe ea cuvinte simple dar izvorâte dintr-un suflet cald de copil. ... A fost o vreme când

toamna mă întrista, mă speria, pentru că nu-i înțelegeam profunzimea ... Acum zâmbesc inocenței mugurilor și mă las înveșmântată de parfumul toamnei. Oare am uitat să zâmbesc împreună cu speranța sau am găsit eternitatea în stânca ruginită de vreme?

O lacrimă din ochiul norilor bătu puternic în fereastră și alungă porumbelul din adăpost. Dariana își simți toată ființa pătrunsă de umezeala de afară.

- Prea multă apă, atât de multă apă a adunat ființa mea, încât mi-e teamă că o să ruginesc în primăvară. Stânca vieții mele, o apă pe care n-am știut să o gust în visele ce-mi frământau cugetul, așteaptă să-i desăvârșesc înălțimile. Eu însă iubesc toamna și refuz să culeg iarba de pe colțul eternității care ascunde prospețimea Edenului primăvăritic. Poate punctul de început al existenței mele este vinovat. Am deschis ochii spre lumină într-o dimineață însoțită de toamnă. Stânca vieții mele a început să-și țese mugurii la începutul lui septembrie. De atunci pășesc încrezătoare pe limitele înverzite ale acestei lumi și doresc să pătrund dincolo de ele. Cât de multe scânteii am reușit să adun din eternitate nu pot spune. Unele scânteii s-au stins înainte de vreme, altele mă urmăresc și acum. Eu încerc să le însuflețesc pe cele care m-au atins pentru ca să găsească liniștea adevăratei libertăți. ... Porumbelul orbit de ploaie și-a pierdut liniștea și a staționat o clipă îngrădindu-și libertatea lângă fereastra mea. Dacă-i întindeam o mână uita să mai zboare. Acum e departe. Probabil își caută copacul ... Atâta timp am pierdut fără să aprind adevărata flacără a vieții. Am văzut ființe închizând ochii fără a-și defini ființa. Am observat bătrâni ce-și plecau trupul obosit mulțumiți, că au cules lumină nepieritoare. Eu am rămas undeva la o răscruce de drumuri. O clipă am lăsat-o să se înece în frumetea amăgitoarei deșertăciuni. O altă clipă am încercat să o învăț să urce pe stâncă. Aceasta din urmă și cea mai importantă clipă, clipa desăvârșirii mele se împiedică prin colțuri de piatră ... Redefinire e numele clipei ce se zbate între stâncă și eternitate. Când își va găsi liniștea libertății o să-și cunoască chipul. Dar o să-mi mai vad chipul? O să reușească să aprind lumânarea și s-o țin în mână?

Pierdută printre gânduri, Dariana a deschis laptopul rătăcit și

el printre hârtii și a pus muzică, pe urmă s-a depărtat de măsuța pentru lucru și s-a așezat pe un scaun în apropierea ferestrei. Cu ochii îndreptați spre verdeața de afară ce nu mai contenea a defila asemenea modelelor pe podium, asculta „Anotimpurile“, Vivaldi. Verdeața își etala frumusețea și saluta viața cu îndrăzneală, în timp ce Dariana a început să se adreseze unui public imaginar.

- Ați ascultat vreodată glasul anotimpurilor? Le-ați ascultat plânsul, râsetul sau tăcerea? Ați simțit vreodată cum verdeața își etalează frumusețea în primăvară asemenea modelelor ce defilează pe podium și saluta viața cu îndrăzneală? Și câtă mișcare, câtă armonie e primăvara! Asculți cum crește iarba treptat, cum mugurii străpung scoarța copacilor, cum soarele mângâie și apa limpezește! Primăvara este asemenea pruncului ce surâde a răsărit de soare, pe urmă își încearcă primii pași, cade și ploaia de lacrimi nu întârzie să apară, se ridică, aleargă, cercetează și începe să crească. Vara este anotimpul viselor. Este anotimpul verde, anotimpul maturității. Acum drumul poate să fie lin sau poate să fie presărat de furtuni, însă fiecare obstacol se finalizează printr-un zâmbet plin de mulțumire. Când ești prea verde uiți că la un pas se află prăpastia și ai culege toate florile de colț. Ultima palmă de stâncă e cel mai greu de cucerit. Absorbit de ultima piatră ivită în cale, piatră ce te împiedică să atingi vârful muntelui, aluneci și ești alungat de copacul ce și-a epuizat sursa de apă ce te hrănea zilnic. Începi să te usuci. Toamna te mușcă cu rapiditate și tu boleşti. Cântecele vieții tale e din ce în ce mai agitat. Rapiditatea liniei melodice depășește nivelul oricăror așteptări. Ai îmbătrânit. O spaimă de moarte îți cuprinde ființa, dar ea e secată de energie, fiindcă copacul refuză să te mai ajute, se pregătește de hibernare, își păstrează apa pentru primăvara următoare. Dintr-o dată se face liniște și iarna își întinde trupul mort peste frunzele alungate din copacul vieții. Dacă ar fi să dau un nume anotimpurilor în funcție de anii vieții unui om pe pământ, primăvara aș numi-o geneză sau copilărie, vara aș numi-o ploaie de stele sau maturitate, toamna aș numi-o bătrânețe sau uscăciune, iar iarna aș numi-o sfârșit sau moarte. Și de ce oare cad frunzele toamna? De ce îmbătrânesc oamenii, bolesc și pe urmă mor? Oare fructul oprit a adus cu sine

rugina peste făpturile căzute în păcatul neascultării din cauza prea multor flori de colț și pași pe stâncă, din cauza nefastei lăcomii de a cuceri Absolutul? Din lipsă de apă frunzele se usucă și cad, din lipsă de energie, oamenii se îmbolnăvesc și mor. În timp ce iarna se așterne peste cei ce au fost cândva, alți muguri împung viața, alții serbează verdeța și se bucură de flori și soare, unii plâng, alții se bucură, ca după ușă să-i aștepte cea care poartă coasă, să le tragă o palmă peste obraz asemeni lui Făt-Frumos ce-a alergat după tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte. De câte ori iarna nu s-a întâlnit pe drum cu primăvara! Un cortegiu grăbea spre uitare, un prunc veselea inima mamei, un alai de nuntă deschidea drumul unor tineri. Când crezi că iarna a dat înapoi și speranța, verdele, ghiociei au început să zâmbească, răceala începe iarăși să-și numere cojoacele. E rece moartea și urâtă, o iarnă tristă ce îngheață orice făptură. Atât de înșelătoare sunt uneori anotimpurile. Vara mergi adesea cu ochii închiși, toamna o poți confunda cu o primăvară plină de patimă, de culoare, dar florile toamnei sunt iluzii. Și eu am confundat o vreme toamna cu primăvara. Când amesteci lucrurile, te rătăcești asemenea profesorului de pian, din nuvela lui Eliade, ce nu ghicea țiganca, iar răsăriturile și apusurile zboară pe lângă tine, în timp ce tu mori cu fiecare clipă pierdută în nepricepere. Atunci când cauți o redefinire a propriului eu, lumânarea își picură ultimele bobite de ceară, iar pe urmă îngheață. Dacă lumânarea ființei tale îngheață un moment ca mai apoi să fie chemată din nou la lumină, tot anotimpurile îți șoptesc misterul sau învățătura din Cartea ce Sfântă. Totul alternează. Primăvara se schimbă în verde, pruncul în tânărul ce surâde la soare, toamna își alină suferința în iarnă, iar bătrânul în răceala morții. Și-atunci te întrebi de unde să începi și încotro să pornești? Unde te regăsești pe tine sau unde te-ai pierdut? Unde s-a ascuns primăvara sau când a apus verdeța? Unde ți-a mușcat toamna sufletul și când va fi lăsat pradă iernii. Unde și când vei dezlega nodul anotimpurilor ce-ți zădărnicesc veșnicia? Da, prea mult am rătăcit între toamne și primăveri. E timpul să redefinesc căutarea ființei mele, e timpul să mă reîntorc acasă.

CAPITOLUL II

Așteptări

Pentru Dariana totul începea toamna. S-a născut la începutul lui septembrie, în ziua a noua, în comuna Glimboca, o comună frumoasă din județul Caraș Severin, Banatul Montan. O ploaie mărunță anunța parcă o nouă viață. Tot în septembrie a pășit pentru prima dată în lumea minunată a înțelepciunii. Era 15 septembrie și părinții au dus-o la școală. Acolo a așteptat-o învățătoarea. Totul era o noutate, învățătoarea, colegii, sala de clasă. Cu învățătoarea ei a făcut cunoștință printr-o poezie. Niciun coleg al Darianeii la cerința învățătoarei de a recita o poezie nu a răspuns. După o tăcere de câteva clipe Dariana a ridicat mâna așa cum i s-a comunicat că trebuie să facă, a ieșit în fața clasei și a recitat poezia Mama („M-a crescut mama în poală / Din leagăn până la școală, / Zile-ntregi și nopți de-a rândul / Mi-a vegheat somnul și gândul. / M-a-nvățat să gânguresc, / Să spun mamă, să vorbesc, / M-a-nvățat apoi prin casă / Primii pași până la masă ...“) Cât a fost copil Dariana a luptat adesea cu timiditatea. Educația primită în familie o făcea să-și plece capul, chiar dacă uneori nu trebuia să facă acest lucru. Foarte puțini prieteni a avut în copilărie și acest lucru s-a datorat mai multor complexe ce-i măcinau ființa.

La început de drum Dariana a încercat să socializeze cu ceilalți copii de vârsta ei, dovedindu-le prietenie adevărată. Era o ființă caldă ce emana energie pozitivă în jur. Era imposibil să nu te simți bine când te aflai în preajma ei. De multe ori își ajuta colegii la teme. Unei colege i-a rezolvat până și testul la matematică, deoarece se plângea că o să rămână corigentă, însă colega ajutată a muștrat-o că și-ar fi dorit o nota maximă, fără să ia în calcul faptul că o astfel de notă ar fi trezit suspiciuni profesorului corector și în loc să promoveze i-ar fi adus o mulțime de probleme. Ca să se răzbune, Mili, fiindcă așa a chemat-o pe colega ei, a cumpărat o ciocolată ce avea pe ambalaj imaginea

Scufiței Roșii și a dăruit-o Darianei. La început Dariana a refuzat ciocolata. Ea nu dorea recompensă pentru că a ajutat o persoană să promoveze neotodox. La insistențele colegei a primit ciocolata, însă i-a oferit în schimbul ei bani, prețul produsului ce se găsea pe rafturile magazinului alimentar din fața școlii. Mili a luat banii bucuroasă, ca peste cinci minute să vină cu o altă colegă și să-i ceară Darianei să sustragă de pe catedră agenda învățătoarei unde erau menționați toți elevii care nu și-au scris temele sau au facut abateri de-a lungul anului școlar. La refuzul Darianei de a săvârși un lucru incorect Mili a început să o mustre.

- Dar ciocolata pe care ți-am oferit-o a fost bună?

- Eu am cumpărat acea ciocolată de la tine, a răspuns Dariana, întorcând spatele celor două complice.

În urma ei, Vanda a început să o chestioneze pe Mili:

- E adevărat că și-a plătit ciocolata?

- Da, a răspuns Mili.

- Ești o proastă lacomă, acum nu mai ai cum să o șantajezi. Te-am sfătuit să-i dăruiești o ciocolată, pe urmă să profiți de pe urma acestui lucru și tu i-ai vândut o ciocolată.

Scârbită de prostia prietenei sale Vanda a grăbit pasul și a ajuns-o pe Dariana care părăsea curtea școlii urcând scările din fața instituției. Mili a urmat-o pe Vanda ca un cățeluș, mai mult curioasă să observe noul ei plan.

- Dariana!

Dariana s-a oprit o clipă, a renunțat să mai urce scările, a întors privirea spre cele două fete și atunci Vanda a prins-o puternic de braț și a început să-i ciupească carnea cu unghile.

- Te doare? a întrebat-o Vanda pe Dariana în timpul acțiunii.

- Da, i-a răspuns Dariana, de această dată fără să se mai întrebe ce urmărește această copilă răutăcioasă. O durea locul unde Vanda și-a înfipt unghile cu ură, în rest părea absentă la tot complotul ca și cum ar fi refuzat să mai raționeze.

Vanda s-a întors râzând spre Mili și a rotit mâinile în jurul capului ei ca o aureolă spunând:

- O doare, dacă pun mâinile așa, fără să o ating.

Câțiva elevi observând și ei scena au început să râdă.

Dariana, lăsând capul în jos, ca și cum s-ar fi rușinat de reacția celor din jur, a urcat scările cu pricina pe care le-a abandonat cu un moment înainte, fără să mai ia în considerare răutățile colegilor ei.

Mereu Dariana a încercat să își găsească prieteni pentru a mulțumi așteptările familiei sale care catalogau pe oamenii singuratici, ciudați. Adesea familia ei îl dădeau ca exemplu negativ pe Vasile Spăriosu, un bărbat de patruzeci de ani, singuratic, care de dimineața până seara avea grijă de animale și muncea pământul.

- Dacă nu te joci cu cei de vârsta ta, când o să crești, te va marginaliza toată lumea, ca pe Vasile Spăriosu ce nu s-a mai însurat nici la patruzeci de ani, îi spunea bunica.

Ca să o ajute pe Dariana să-și găsească prieteni, bunica Lina făcea prăjituri și o invita, fie pe Mili, fie pe Vanda sau Mărița pe la nepoata ei. Fetele serveau cu lăcomie prăjiturile, se arătau prietenoase, pe urmă, de cum părăseau curtea celei pe care o invidiau, aceeași poveste.

Dariana încerca să răspundă așteptărilor familiei sale. Era ascultătoare, și încerca să le facă pe plac, cu toate că nu înțelegea motivul pentru care au urcat-o pe un pedestal. Ea se considera un om normal, nu un geniu, așa cum ar fi dorit familia ei să fie și nici cea mai iubită ființă între oameni. Nu-i păsa ce cred cei din jur despre ea. Pentru ea gura lumii era un fel de comedie ce se desfășura în aer liber, iar protagoniștii erau niște fapte lipsite de educație, fără niciun ideal și care aveau o singură preocupare în viață, să se bucure de greutatea prin care ar putea să treacă capra vecinului. La fel de bine înțelegea că este diferită de cei din jurul său. Ea aparținea unei lumi în care ipocrizia nu exista. Din această cauză în cugetul ei era un etern conflict, un conflict între așteptările ce le aveau de la ea cei din jur, mai ales cei dragi ai ei și propria-i ființă. Complexele nu întârziu să apară. Și-ar fi dorit să poată fi pe placul tuturor, însă nu se putea pune împotriva propriei persoane. Și până la urmă nu i-ar fi plăcut să schimbe nimic din

ceea ce era. Ea nu a suportat niciodată egoismul și minciuna. A condamnat aceste defecte în tăcere asemenea omului înțelept, pentru că înțeleptul se retrage din fața cleveților, invidiilor și vicleniilor. Înțeleptul nu este egoist, nu este disprețuitor și încearcă să facă bine ca să fie mereu pace și armonie în jur. A prețuit prietenia adevărată, fapt pentru care a fost mult timp o singuratică, iar prietenii ei, puțini la număr, s-au dovedit oameni de toată încrederea. A iubit adevărul și a privit lucrurile, indiferent cât de dificile păreau, cu mult calm și încredere că într-un târziu se vor finaliza cu bine. Mai târziu a înțeles că acea liniște de care dădea dovadă când privea un lucru trebuia să fie însoțită de hotărârea de a lupta pentru a duce la bun sfârșit ceea ce își dorește. Când a lăsat în urmă copilăria a învățat să fie energică atunci când trebuia, să lupte pentru drepturile ei, idealurile ei și mai ales pentru libertate, dar nu a uitat nicio clipă să fie bună, pentru că doar bunătatea îi aducea mulțumire sufletească și odată cu mulțumirea sufletească fericirea îi zâmbea asemenea zorilor de ziuă. Nu i-au plăcut niciodată oamenii orgolioși, ci a prețuit omul cu sufletul inocent, omul care nu a știut ce este lauda, ci a vorbit prin faptele lui.

În vecinătatea casei Darianei își avea locuința o femeie cu doi copii, mai exact o familie ce avea o stare materială precară, familia Trif. Casa acelei femei, Trif Ioana, părea că are o burtă uriașă. Pietrele din zid s-au deplasat în față făcând o buclă ce stătea gata să explodeze pe trotuarul din față ce era evitat de toți trecătorii, de teamă să nu erupă vulcanul aceluia adăpost și să se trezească sub o ploaie de bolovani.

Darianei i s-a interzis să se joace cu Elena și Nicușor Trif. Părinții Darianei îi considera nedemni de fiica lor, un fel de lepădătură, pleavă de care dorești să te descotorosești cât mai repede. Ei nu înțelegeau că indiferent de poziția socială copiii rămân copii și nu este bine să intervi în jocul lor. Personalitatea unui om începe să se formeze prin joc. Dacă privim cu atenție viața și-i cercetăm toate unghiurile, observăm că nu este altceva decât un joc, un joc pe care unii au înțeles cum să-l ducă la bun

sfârșit, un joc pe care alții nu l-au înțeles niciodată, rătăcindu-se prin pădurile lui.

Elena Trif s-a dovedit o prietenă adevărată pentru Dariana Mincu. Aveau aceeași vârstă și erau colege de clasă. Niciodată Elena nu i-a reproșat Darianei nimic, nici măcar atunci când a reușit să-și sărbătorească și ea ziua de naștere invitând prietenii și colegii să participe la bucuria evenimentului, iar bunica Darianei a luat-o pe acesta de mână, a pășit cu frică în casa Elenei și i-a dăruit un cadou sau mai bine spus o pomană ce a constat într-o sumă de bani interzicându-i nepoatei sale să guste măcar o felie din tortul aniversar, invocând motivul că trebuie să meargă la biserică fiind duminică. Pe ascuns Elena și Dariana petreceau mult timp împreună. Elena a înțeles că Dariana nu dorește să-și supere părinții și se jucau departe de ochii lor. Își făceau uneori și teme împreună și nu o dată Dariana a învățat-o pe Elena o mulțime de lucruri folositoare, să croșeteze, să tricoteze sau să coase.

Prietenul adevărat este asemeni persoanei ce-l cauți. Cu cei ce nu-ți seamănă nu poți să fii prieten. În preajma lor nu te simți bine, pentru că fiecare gândește diferit, percepe altfel viața. Prietenie poți lega doar cu cei asemenea ție. Lângă acei oameni îți place să stai, te bucuri de prezența lor pozitivă.

Când Dariana Mincu a terminat clasa a VIII-a a fost nevoită să rămână fără cea mai bună prietenă a ei. Elena Trif cu mama și fratele ei, Nicușor, s-au mutat într-o altă localitate, la o mătușă ce era bătrână și singură, pentru că locuința în care au stat până atunci a început să arunce pietre pe șosea până ce o parte dintr-un perete s-a năruit pe jumătate, lăsând între acoperiș și restul clădirii o carie uriașă.

Despărțirea de Elena a făcut-o pe Dariana să înțeleagă că nu trebuie să ai așteptări prea mari de la nicio persoană. Prietenii îți sunt alături la bine și la greu și totuși, îți sunt alături până la un punct, pentru că fiecare are viața lui. Nici de la părinții ce te coordonează să urmezi un drum în viață nu poți avea așteptări. E adevărat că ei te-au învățat să deosebești focul de apă și tu le-ai

ascultat sfaturile înțelepte pentru a păși cu dreptul pe cărarea destinului tău. La fel de adevărat este că nici ei nu ar trebui să-ți impună idealurile lor așteptând de la tine miracole, pentru că tu ai o altă personalitate. Nici de la cei ce conduc lumea sau de la cei ce te învață nu poți avea prea multe așteptări, pentru că toți sunt oameni și omul este spus greșelii, chiar dacă nu-și dorește acest lucru. Singura persoană de la care poți avea așteptări ești tu. Pe tine te cunoști cel mai bine, îți știi limitele și lungimea aripilor. Rămâne o singură problemă, încrederea în propria persoană. Atunci când ai încredere în tine, ai o gândire sănătoasă, poți ajunge să ochеști pasărea ce se ascunde pe după frunzele pomilor și culege nectar din roua dimineții. Dacă îți lipsește încrederea în tine te vei ofili asemeni frunzelor toamna și nu poți avea nicio așteptare de la propria-ți făptură. Dariana avea încredere doar în propria-i ființă. Știa că nu se poate baza pe alte persoane oricât de apropiate i-ar fi cum se putea bizui pe ea însăși. Oricât de năpraznice ar fi fost valorile acestei vieți ea nu și-a pierdut încrederea nicio clipă că într-un final va ajunge cu propria-i corabie la țarm și ape line.

Anii au trecut și Dariana ajunsă la vârsta majoratului a fost cerută în căsătorie de Firuț Drăgescu. Părinții Darianei, Tică și Marea Mincu au considerat pe Firuț o partidă foarte bună pentru fiica lor și i-a interzis fetei să-și mai continue studiile după absolvirea liceului și promovarea examenului de bacalaureat.

În cele din urmă tot voia altora a făcut călcându-și propriile convingeri spre a-i mulțumi pe cei dragi ai ei, pesemne că tinerețea, imaturitatea și-a spus atunci cuvântul.

Dariana și-ar fi dorit să urmeze cursurile Facultății de Psihologie, dar a renunțat la visul său pentru a face voia familiei sale. S-a înscris totuși la Colegiul de Asistente Medicale din Caransebeș. Era aproape de casă și putea să-și împlinească toate obligațiile.

S-a căsătorit toamna, în octombrie. Era atâta culoare în ziua nunții ei, încât nu îți dădeai seama care este mireasa, fata ce se căsătorea spre a-și face părinții fericiți, ce a uitat să mai

zâmbească sau toamna ce-și etala paleta de lumini.

Nu putea să se abată de la voia părinților ei. O abatere de la dorința lor ar fi adus cu sine alte muștrări și complexe. Alegerile ei erau considerate greșite, pentru că prietenii ei nu erau acceptați de părinți. Dariana iubea simplitatea, iar familia ei, extravaganta. Poate prea multele așteptări a celor apropiați care o doreau altfel decât era au făcut-o pe Dariana o ființă tăcută. Nu-i plăcea să participe la adunările celor ce se strâneau seara în fața porților în așteptarea cirezilor de vite ce se întorceau de la păscut, fiindcă lauda și bârfa erau la loc de cinste. Și cum să-i placă lauda și bârfa când ea aprecia corectitudinea și modestia?

Căsătoria cu Firuț s-a dovedit un eșec total. După doi ani de căsnicie, când Dariana a împlinit douăzeci de ani, au ajuns la divorț, divorț ce s-a pronunțat pe 30 noiembrie, de Sărbătoarea Sfântului Apostol Andrei, ca un cadou spre libertate dintr-o căsnicie ștearsă, total opusă paletii de culori ce le-a zâmbit la începutul unui nou drum în viață tinerilor.

Firuț nu a fost un om rău, dar nu avea personalitate. Părinții lui îi coordonau fiecare pas. Era asemenea pruncului ce învăța să meargă. Nici cu tânăra lui soție nu știa să se poarte. Căsătoria celor doi a fost mai mult o alianță a două familii cu o stare materială bună, dragostea era o pasăre rară ce nu și-a găsit cuib în sufletele celor doi tineri.

Nici copii nu au avut în scurta lor viațuire, pentru că Violeta Drăgescu și-a sfătuit fiul să nu facă copii, doi, trei ani, pentru că este încă prea tânăr și el și-a ascultat mama.

După un an de căsnicie Firuț a căzut în pânda de păianjen a dragostei. Vanda ce aspira spre o situație materială bună în viață și care era invidioasă pe norocul Darianei a reușit să-l seducă pe naivul tânăr astfel, încât să-i dăruiască un copil.

Copilul a fost motivul divorțului Darianei de Firuț. Era necesar ca acea ființă nevinovată să crească alături de părinții săi.

Vanda Goga, după căsătorie Vanda Drăgescu și-a atins scopul în viață. A reușit să se bucure de necazul Darianei, s-a căsătorit într-o familie bogată, cu un bărbat care-i cigulea din palme

crezând orice sunet rosteau buzele acelei femei viclene.

Peste câțiva ani Firuț a înțeles că acel copil ce i-a destrămat prima căsnicie nu este copilul lui biologic, ci copilul lui Bela Văcaru, un cioban stabilit în Glimboca în urmă cu zece ani, slugă la familia Codreanu. Bela Văcaru era cu cincisprezece ani mai bătrân decât Vanda, trecut prin multe și suficient de isteț să pună mâna pe moștenirea unei familii înstărite prin copilul său ce purta numele altui bărbat. Pe Bela l-a zărit Firuț într-o seară cum o strângea în brațe pe Vanda în fundul grădinii. Vanda chicotea fericită spunându-i că trebuie să plece în casă, că-i târziu și poate o să i se observe lipsa.

- Dacă te plângeai că mergi să vezi de Ștefăniță, te eliberam din brațele mele, a spus Bela, așa nu îți dau drumul. Ai fost fată isteată să ascunzi relația noastră șase ani, o să reușești și de acum înainte.

- E bine să fim înțelepți, dacă dorim să fim mereu împreună.

- Ai dreptate. Te las să pleci după ce-mi povestești ce mai face Ștefăniță. Nu l-am mai văzut demult și mi-e dor de el.

- Pe zi ce trece seamănă din ce în ce mai bine cu tine.

- Un copil ce are un viitor asigurat. E bine că m-ai ascultat și l-ai înșelat pe Firuț. Ai reușit să fii mai isteată ca rivala ta din copilărie, Dariana. Te-ai convins și tu că ai avut parte și de dragoste după căsătorie. Nu a fost zi să nu ne vedem.

Firuț, un om nesigur, a avut prea multe așteptări de la Vanda, fata sociabilă, fata plină de viață, curtată de mulți băieți, însă relația dintre Vanda și fiecare nouă cucerire a ei era scurtă. După seara cu pricina a hotărât să trăiască o viață neadevărată, departe de zâmbetul luminii.

După divorț Dariana și-a continuat studiile încă un an, pe urmă s-a angajat, într-o toamnă ploiasă, ca asistentă medicală într-o localitate situată la aproximativ cincisprezece kilometri de localitatea natală.

CAPITOLUL III

Floarea memoriei

Era o dimineață umedă de aprilie. Întreaga natură părea obosită după ce o noapte întreagă a fost nevoită să țină piept norilor ce au atacat pământul inundându-l cu mărgăritarele văzduhului. O rază de lumină ce spinteca nemărginirea părea să anunțe o zi însorită. Unde și unde verdeța își scutura hainele ude privind în depărtări după puiul de lumină mult dorit. Dariana ce toată noaptea a privit și ascultat spectacolul naturii pășea pe același drum prăfuit care ducea spre stația de microbuz din localitatea Voislova, o localitate din Banatul Montan, situată de-a lungul șoselei Caransebeș Oțelu Roșu Hațeg. Casele oamenilor din localitatea Voislova erau situate de-o parte și de alta a drumului național 68 pregătite în orice moment de paradă.

La un moment dat, Daria, pentru că așa îi spuneau locuitorii din Voislova, Darianei Mincu, a simțit că aerul proaspăt a dimineții a fost cucerit de parfum de floare. A privit în jur și a observat că în grădina bisericii a înflorit liliacul.

- A înflorit liliacul! a spus Daria cu o voce tremurândă ce s-a rătăcit câteva clipe în singurătatea împrejurimilor.

S-a apropiat de gardul ce înconjură grădina și a privit cu atenție spre copacul înflorit, pe urmă s-a așezat pe o piatră înaltă din apropiere pierzându-se într-o lume demult apusă.

În urmă cu aproximativ cinci ani, cineva foarte drag ei și-a agățat mâinile în același copac și i-a cules flori de liliac. Atât de vie a revenit imaginea acelei clipe în sufletul Dariei, încât părea că s-a petrecut în acel moment. Copacul înflorit era în fața ei. Florile ce-i împodobeau fruntea se întreceau în măreția parfumului și gingășia făpturii lor îi picurau în suflet magia clipelor de odinioară.

L-a iubit mult pe Ion. Într-o toamnă, când râul Bistra dădea semne de supărare, l-a întâlnit prima dată. Au trecut șase ani de atunci, șase ani lungi ca zilele din Postul Paștelui când ajuna până ce luna își făcea apariția printre aștri. Se afla pe malul râului chemată să acorde primul ajutor unui copil salvat în ultimul

moment din brațele râului de un tânăr. Tânărul, ce a salvat viața băiatului, căruia toți îi spuneau Ion, a privit-o un moment în ochi, pe urmă a încercat să lege câteva cuvinte.

- Ești noua asistentă medicală a localității?

- Da, i-a răspuns Daria, grăbindu-se să acorde primul ajutor copilului aflat în suferință.

La două zile după nefericita întâmplare ce a pus în primejdie viața unui copil, tânărul întâlnit pe malul Bistrei a venit la dispensar cu propunerea de a renova acoperișul Dispensarului Voislova.

Era foarte multă lume cu probleme medicale în acea zi adunată în sala de așteptare a Dispensarului Voislova. Din mulțimea de oameni Daria a observat chipul unui tânăr, același tânăr ce l-a întâlnit cu două zile înainte pe malul Bistrei. Privirile tânărului au săgetat-o atât de puternic, încât au făcut-o să se întrebe:

Ce dorește de la mine, băiatul acesta? Dacă este ce cred eu, poate să aștepte zadarnic mult și bine. E frumos, ce-i drept, dar eu nu mai doresc nicio legătură cu nimeni, mi-a fost de ajuns experiența prin care am trecut.

Tânărul a așteptat până ce toți oamenii prezenți și-au rezolvat problemele medicale. De câte ori Daria se ivera în ușa cabinetului medical, fața tânărului se lumina, așa cum se luminează văzduhul după furtună.

Când toată lumea a părăsit punctul medical al localității, tânărul a bătut politicos la ușă și a pătruns în cabinetul asistentei medicale. Medic nu avea localitatea decât joia, Daria se ocupa de toate îndatoririle din timpul săptămânii și era o zi de miercuri, o zi în care Daria avea și un raport de făcut pentru a-l prezenta medicului mâine dimineață.

- Bună ziua, s-a adresat tânărul, Dariai!

- Bună ziua, i-a răspuns Daria, ridicând privirea de pe hârtiile ce trebuiau întocmite cât mai repede. Luați loc!

- Mulțumesc, a răspuns tânărul și s-a așezat pe scaunul din fața biroului.

- Cu ce vă pot fi de folos?

- Am așteptat să termin consultațiile, pentru că aș dori să îți fac

o propunere.

- O propunere? Vă ascult.

- Acoperișul acestei clădiri este într-o stare deplorabilă. Am vorbit deja cu primarul și e de acord să semneze autorizația de renovare, dar trebuie un acord a managerului Dispensarului Voislova și din câte am înțeles tu ești atât asistentă medicală, cât și manager. Medicul a renunțat la această funcție din lipsă de timp.

- Să înțeleg că lucrați în construcții?

- În primul rând o să te rog să nu mi te mai adresezi la persoana a II-a plural.

- Nu îmi permit să mă adresez altfel, pentru că vă respect.

- Și eu te respect, dar te consider o posibilă prietenă.

- Sunt prietenă cu toți locuitorii satului. Fiindu-le prietenă ei îmi deschid sufletul mai ușor și îi pot ajuta, dar acest lucru nu mă împiedică să mă adresez la persoana a II-a plural celor ce trec pragul acestui cabinet.

- Mi-ar face plăcere să renunți la persoana a II-a plural în ceea ce mă privește. Mă numesc Ion Văran, a adăugat tânărul întinzând mâna asistentei medicale.

- Dariana Mincu, a precizat tânăra asistentă medicală întinzându-i mâna.

Ion a strâns o clipă mâna Darianei, pe urmă a eliberat-o dezamăgit că trebuie să finalizeze prima atingere a ființei ce l-a atras din prima clipă când a zărit-o.

- Frumos prenume, Dariana. O să-ți spun Daria.

- Mi-ar fi plăcut mai mult Ana. Ana este un nume simplu și frumos. Cred că m-ar reprezenta mai bine.

- În privința aceasta nu sunt de acord cu tine. Daria te reprezintă mai mult decât Ana. Ești foarte frumoasă, dar pe cât de frumoasă pe atât de enigmatică. Ești ca o floare sălbatică ce așteaptă să fie descoperită și îmblânzită.

- Și tu crezi că vei reuși să îmblânzești florile sălbatice?

- Într-un final ai reușit să utilizezi persoana a II-a singular. Mulțumesc.

- M-am gândit să-ți fac pe plac.

- E primul pas spre îmblânzirea celei mai prețioase flori, Daria.

- Mulțumesc pentru compliment. Daria. E prima dată când cineva îmi spune Daria. În copilărie străbunica mea îmi spunea Maria, fiindcă m-am născut la o zi după Praznicul Nașterii Maicii Domnului. Ea și-ar fi dorit ca părinții să-mi pună numele Maria. Bunicii mele i-ar fi plăcut să-mi pună numele Ana, pentru că pe 9 septembrie era Sărbătoarea Sfinților Ioachim și Ana, părinții Sfintei Fecioare Maria, dar mama mea mi-a căutat un nume care să mă deosebească de celelalte fete din satul meu, să fiu mai specială și prin numele cel port. A auzit ea pe o colegă de serviciu ce și-a botezat finul, Darius. I-a plăcut prenumele Darius, dar eu eram fată. Mă putea numi Dari sau Daria. Pe urmă mai era și Sărbătoarea Sfintei Ana chiar de ziua nașterii mele. Așa a ajuns la numele de Dari și Ana pe care le-a unit într-un singur cuvânt, Dariana.

- Interesantă istorie a numelui.

- Discutam inițial despre renovarea acoperișului. Nu mi-ai spus dacă lucrezi în construcții.

- Nu lucrez în construcții, dar momentan am angajat o firmă care să-mi renoveze locuința și m-am gândit să mă ocup și de acoperișul punctului medical din sat. Am câțiva prieteni buni ce mă ajută sponsorizând această lucrare.

- Nu pot decât să-ți mulțumesc. Sunt convinsă că toți locuitorii Voislovei îți vor mulțumi.

- Așadar ești de acord să înceapă lucrările la acoperiș?

- Da. Nu am niciun motiv să nu fiu de acord.

- Acestea sunt actele pe care te rog să le semnezi pentru ca lucrarea să înceapă, chiar de mâine.

Daria a semnat actele, iar a doua zi firma de construcții a demarat lucrarea.

Împreună cu muncitorii ce reparau acoperișul venea și Ion pentru a se asigura că totul se va desfășura bine. Sâmbătă seară acoperișul a fost finalizat. Cele trei zile de muncă la acoperiș au fost pentru Ion un bun prilej de a comunica cu Daria. Sâmbătă seară Daria a acceptat invitația lui Ion de a vizita împrejurimile.

Dealurile împădurite ale Voislovei erau scâltate de razele violacee ale soarelui ce se pregătea să meargă la culcare pe după

perdelele norilor. Era un adevărat spectacol apusul de soare din acea sâmbătă a începutului de octombrie. Natura se întrecea în culori. Verdele se ascundea timid printre nuanțe de galben, maro și roșu, îmbrăcând copacii în straie de gală. Pe jos covorul de frunze al toamnei se împletea prin iarba speriată că-și pierde apusa tinerețe, acuzând norii că nu au mai picurat de două zile nicio lacrimă, agățându-se cu disperare de orice scânteie de verdeață.

- Niciodată nu am văzut atâta culoare, a șoptit Daria.

- Natura și-a pictat chipul cu cele mai vii culori, știind că vei păși în împărăția ei în seara aceasta, i-a răspuns Ion.

- Ai anunțat-o tu că voi veni în vizită, ca să se îmbrace de gală? i-a spus zâmbind Daria.

- Nu a fost nevoie să o anunț. Natura simte totul. Știa că cea mai frumoasă fată o să vină în sala de dans pregătită pentru invitați.

- Sală de dans?

- În fiecare toamnă natura își pregătește spectacolul. Roadele verii apuse parfumează văzduhul, copacii se îmbracă de gală, iar vântul invită la dans roade, frunze și ramuri.

- Și eu ce rol am în această sală de dans?

- Vino cu mine!

Ion a luat-o de mână pe Daria, iar ea nu s-a împotrivit, s-a lăsat dusă printre arbori și frunze până într-un loc unde arborii păreau să înnoade ramurile într-un tunel de culoare și verdeață.

- În locul acesta, unde dealul Cocin din partea nordică a localității coboară domol din Munții Poiana Ruscăi, natura și-a pregătit și ție sala de dans.

- E un loc feeric. Arborii s-au îmbrățișat într-un tunel al dragostei.

- Privește atent! Copacii din dreapta și-au plecat fruntea spre copacii din stânga invitându-i la dans. Copacii din stânga au acceptat invitația și cavalerii sărutându-le mâinile cu sfială au început dansul.

- Acum observ și eu. Copacii se țin de mână, s-au logodit deasupra capetelor noastre.

- Au făcut o boltă de lumină și culoare, un tunel al iubirii, o sală

de dans pentru vrăbiuțele gonite de amurg să se adăpostească.

- Dansezi?

- Da.

Cei doi tineri au început să danseze acompaniați de cântecul vrăbilor, minute bune. Se priveau în ochi și alunecau pe sub podul fantastic al arborilor.

- Ești fermecătoare!

- Probabil frumusețea naturii a contribuit la farmecul ce mi-l găsești acum.

- Fără tine întreaga natură era posomorâtă. Era asemenea unui om singuratic căruia nu-i trecea nimeni pragul.

- Eu sunt o singuratică.

- Singurătatea ta a făcut natura să te îndrăgească atât de mult și să-ți ofere o clipă din farmecul ei. Ai fascinat-o și a încercat să-ți înțeleagă misterul ființei.

- Așadar, dacă nu era natura, eu nu aveam niciun farmec.

Acest răspuns l-a determinat pe Ion să înceteze dansul. Mâinile i-au alunecat pe lângă corp asemenea unui copil vinovat ce a fost surprins greșind.

- M-ai înțeles greșit. Tu ești făptura care dai farmec la tot ce te înconjoară. Dacă veneam fără tine în mijlocul acestei naturi edenice m-aș fi simțit atât de singur, încât aș fi alergat din nou spre sat și m-aș fi închis în cameră spre a sta departe de atâta frumusețe. Frumusețea aceasta este destinată celor ce știu să iubească, celor cu suflet mare, ființelor calde care știu să înțeleagă glasul fiecărui firicel de viață și să radieze fericire în jur.

- Mulțumesc, dar tu nu mă cunoști deloc ca să merit atâtea laude.

- Te-am văzut ajutând oamenii. Puneai atâtea suflet în tot ceea ce făceai. Acum te văd atât de blândă și frumoasă.

- Crezi că frumusețea fizică reflectă sufletul omului? Eu sunt de părere că nu au nicio legătură una cu alta.

- Aici greșești. Te rog să te așezi lângă mine pe acest trunchi de copac și o să-ți povestesc.

Ion a luat-o din nou de mână pe Daria și au făcut câțiva pași până la trunchiul acoperit cu mușchi ce-i aștepta pe cei doi ca un

jilț fermecat.

- Poftește! a invitat-o Ion pe Daria să se așeze pe fotoliul de lemn al pădurii.

- Mulțumesc. Se pare că ai găsit și canapeaua fermecată, tapițată cu mușchi spre a spori farmecul locului.

- E un loc pe care l-am descoperit întâmplător la începutul verii. Am fost după fragi, inițial în partea de sud-est a localității, pe dealul Slatina, pe urmă am cercetat și partea de nord a localității și am descoperit un adevărat paradis.

- Spuneai că îmi explici ce legătură are frumusețea chipului cu cea a sufletului.

- Are. Petra, o mătușă din partea tatălui, o femeie aprigă de care ascultau toți din familia dumneaei, mi-a spus într-o zi că nu contează cât de frumos este omul de lângă tine, important este sufletul lui. Am fost de acord cu ea. În urmă cu doi ani, o fătucă, absolventă a Liceului Pedagogic din Caransebeș, părea să se stingă pe picioare de dragul meu. Mie nu-mi era dragă deloc. Nu era fata visurilor mele. Poate ești de acord cu mine că fiecare om are un etalon când își alege partenerul de viață.

- Da, sunt de acord, dar te poți abate de la acel etalon.

- E adevărat că te poți abate de la acel etalon, dar abătându-te nu vei fi niciodată fericit.

- Chiar dacă cel de lângă tine se dovedește un om bun.

- Da, pentru că vei radia de câte ori vei zări în jurul tău pe cineva ce se potrivește făpturii tale.

- Cred că ai dreptate.

- Sigur am dreptate.

- Îmi povesteați ...

- Despre o alegere greșită pe care am făcut-o în viață. Acea fată ce părea să mă iubească cu adevărat, Aneta, s-a agățat cu disperare de viața mea. La început am respins-o, pe urmă am acceptat ca ea să facă parte din lumea mea. M-am convins pe mine că este important să ai lângă tine pe cineva care te iubește și ți-ar fi alături la bine și la greu. Chiar țineam la ea, țineam ca la o soră, ca la un prieten adevărat, dar nu o iubeam cu acea flacără ce mocnește în sufletele celor ce au descoperit drumul spre stele.

- Cu alte cuvinte nu erai îndrăgostit.
- Consideram îndrăgosteala o slăbiciune, o copilărie, o boală a sufletelor slabe.

- Îți înțeleg opinia și eu gândeam așa cândva.

- Am acceptat să-mi leg destinul de viața Anetei prin căsătorie.

- Frumos, ești căsătorit și m-ai invitat la o plimbare în pădure.

- Am fost căsătorit. Sunt divorțat de un an.

- Îmi pare rău.

- Eu mă bucur că am scăpat de o fată imatură, mincinoasă și egoistă. Am fost căsătorit doi ani cu ea și mi-a fost suficient, parcă aș fi fost pedepsit o viață.

- Te ascult.

- La început fugeam de Aneta. Era urâțică, insistentă, prea îndrăzneată. Atât de mult a insistat pe lângă mine, încât am început să cred că mă iubește atât de mult cum nimeni nu ar mai putea să o facă. Mi-am amintit și de vorbele mătușii, Petra, care spunea să nu căutăm la chipul omului, ci la sufletul lui. După căsătorie Adela și-a arătat adevărata față. La început am fost nevoit să o ascult cum bârfește pe toată lumea. Din prelegerile ei rezulta că toată lumea era rea, avea defecte, în timp ce ea era întruchiparea perfecțiunii. Mai târziu și-a dovedit calitatea de șef, bine, rău, doar părerile ei erau bune. Am închis ochii spunându-mi că indiferent de caracterul ei, ea mă iubește. Când dorea ceva, atâta insista de mult, până ce erai nevoit să-i faci pe plac. După douăzeci de luni de căsnicie am găsit-o în pat cu vărul meu, Mihai Botgros. Am înaintat cererea de divorț în ciuda piedicilor ce-mi stăteau înaintea și în două luni am fost eliberat de o faptură ce sorbea din mine și ultima picătură de energie.

- E mult mai bine pentru tine. Poți lua viața de la început.

- E foarte greu acest lucru.

- Dar nu imposibil.

- Ai dreptate.

- Dacă ascultam de învățătura din bătrâni și mă uitam la familia ei, la neamul ei, nu aș fi făcut o astfel de greșală.

- Sunt unii care s-au realizat în viață, chiar dacă au provenit din familii dezorganizate.

- Poate s-au realizat până la un punct. Dacă te uiți la oamenii din anumite zone seamănă între ei. De exemplu oamenii din Voislova au anumite trăsături comune, la fel și cei din Glimboca, asemenea cei din Banat sau Oltenia, România sau Spania, copilul din familii needucate e aidoma familiei biologice, chiar dacă nu a fost crescut de aceștia. Cu alte cuvinte de omul urât și de omul ce se trage dintr-un neam prost să te ferești.

- Să înțeleg că frumusețea sufletului este zugrăvită pe chipul fiecăruia, iar familia spune totul despre cine ești.

- Da. Oamenii buni au chipul frumos și luminos, provin din familii bune, sunt educați.

- Totul se rotește în jurul aceluiași punct. Așchia nu sare departe de trunchi. Toți ne rotim în jurul punctului de plecare ca albinele în jurul stupului, ca pământul în jurul soarelui. Lumea aceasta e făcută din cercuri. Dacă rupi un cerc, reușești să strici mersul firesc al lucrurilor. Nimieni nu a reușit să rupă până acum vreun cerc. Cei care au încercat au dat greș. Așa e și cu unirea între cei ce sunt străini.

- Filosoferi!

- Se poate spune și așa. Mai degrabă privesc lumea, oamenii din jur și încerc să le citesc mesajele de pe chipuri. Ai încercat vreodată să citești chipul unui om?

- Nu doar am încercat, am și experiență.

- Dacă ai experiență, de mine ce poți spune?

- O ființă caldă ce se dăruiește pe sine pentru cei din jur.

- Pentru că lucrez cu oamenii ca asistent medical?

- Nu. Chiar nu înțelegi.

- Înțeleg multe.

- Mai ești și foarte puțin comunicativă cu cei din jur, dovada faptului că nu prea ai încredere în oameni.

- Am încredere în oamenii care sunt asemenea mie. De fapt prietenii adevărați greu îi găsești, iar când îi găsești e bine să-i prețuiești și să-i păstrezi pentru totdeauna.

- Eu aș putea să-ți fiu prieten adevărat?

- Întreabă-te pe tine, dacă poți!

- Eu te întreb pe tine, cea care ai spus că poți să citești sufletul

omului pe fața lui.

- Da, poți!

- Atunci e bine. Și eu cred același lucru. Vorbeai de un cerc al existenței.

- Da, un cerc de la naștere la moarte.

- O cărare șerpuită a vieții?

- Se poate spune și o cărare șerpuită cu urcușuri și coborâșuri.

- Semicercuri ca și coama acestui deal pântecos.

- Anotimpurile se rotesc unele după altele, din primăvară și până în iarnă aleargă. Așa și oamenii aleargă de la naștere spre moarte.

- Sfere.

- Da. Sunt toți la fel și se rotesc în jurul unui punct, doar că unii cântă mai înalt, alții mai jos. Până la urmă cu toții se tem de cerc și cu toate acestea sunt robii cercului. N-ai idee cât de chinuitoare e frica de cerc.

- Cum să nu am idee? Te rotești, amețești și cazii.

- Iar când ai căzut, acolo rămâi și iarna își va mușca din trup.

- Vino!

- Spre sat?

- Nu. Vreau să-ți arăt un loc al copilăriei mele.

- E cam târziu. Poate ar fi mai bine să ne întoarcem în sat.

- Ești prea slabă. Nu ai curaj să-ți lași sentimentele să alerge.

- Dacă așa fi așa de fricoasă, nu așa fi acum aici.

- Mi-ai spus că citești chipul oamenilor, așadar ai încredere în mine, doar că ceva te blochează.

- O să-ți fac pe plac, cu toate că este târziu. Nu îmi place să mă prindă noaptea pe dealuri și prin păduri.

- Să înțeleg că liniștea naturii te sperie?

- Natura nu tace nici noaptea. Poate șoaptele ei nefirești mă sperie.

- Ești cu mine.

- Și totuși atât de singură.

- Te sperie singurătatea?

- Câteodată singurătatea îmi face bine. Îmi pot asculta gândurile ce se lovesc asemenea valurilor de țârm. Altă dată

singurătatea mă sperie. Răceala ei îmi umple ființa și înțeleg până și muțenia pietrelor.

- Ești la fel de ciudată ca mine. Îmi planificasem să-ți arăt sălașul unde rățăceam ore în șir când doream să fug de ochii iscoditori ai oamenilor. O să-ți-l arăt în altă zi.

- E mai bine.

Cei doi au părăsit sala de bal pregătită de natură. Înaintau grăbit printre arbori și frunze arămii.

- Simți, Daria?

- Ce?

- Parfumul frunzelor bătute de toamnă.

- Da. Rugina lor te pătrunde atât de adânc, încât ai impresia că totul în jur se prăbușește și te trage și pe tine în aceeași prăpastie. Dacă oamenii ar simți parfumul frunzelor uscate, ar vedea cu alți ochi bătrânețea.

- Dacă viața ar avea miros, câți crezi că s-ar putea lua după ea spre a gusta eternitatea?

- Dar viața are miros. Problema este că oamenii nu mai deosebesc mirosul vieții, de mirosul morții, mirosul ierbii verzi de arămiul de mâine, prospețimea naturii după ploaie de zăduful unei zile a lui cuptor.

Când fâșiile de lumină s-au rătăcit cu totul prin întuneric, Ion și Daria au ajuns în sat. De această dată Ion nu a mai fixat o altă întâlnire cu Daria. Știa că oricum o s-o întâlnească. Satul era mic și Daria ca asistentă medicală putea să fie întâlnită pretutindeni. A condus-o spre locuința ei, pe urmă și-a luat rămas bun.

Daria a închiriat o casă bătrânească ce se afla în apropierea dispensarului. Casa aceea intrase în patrimoniul bisericii, fiindcă bătrânii ce au trecut la cele veșnice nu au mai avut urmași, iar dorința lor a fost să doneze toată avuția lor bisericii. Dacă biserica nu ar fi avut casă parohială, preotul paroh s-ar fi ocupat să transforme căsuța bătrânească în casă încăpătoare pentru o familie numeroasă ca a lui, căci a fost binecuvântat părintele de Bunul Dumnezeu cu trei băieți și patru fete. Casa bătrânilor a ales să o închirieze. Mai aducea un ban în visteria bisericii și ban pe ban putea aduce după sine o nouă înfățișare bisericii, o pictură

refăcută, o ușă mai trainică, o grădină a bisericii plină de pomi și verdeață.

Liliacul din grădina bisericii a zâmbit a lumină când mâinile lui Ion s-au agățat într-o primăvară printre florile lui, a mai zâmbit o dată trist, când Daria a trecut pe lângă grădina bisericii pentru ultima dată, fiindcă urma să se reîntoarcă pentru totdeauna în satul ei, acasă. Cercul acesta o urmărea pretutindeni. Până și liliacul era prins în acest cerc. El, liliacul, a rămas martorul unei iubiri vulcanice din care au mai rămas urmele cărbunilor ce au mocnit până nu demult.

Daria privea liliacul în acel început de primăvară și își amintea cu drag de lumina clipelor ce au trecut pe lângă ea cât timp a locuit în Voislova, o frumoasă așezare din Banatul montan, așezare unde tradițiile și obiceiurile erau respectate cu sfințenie, unde portul și graiul bănățean era la loc de cinste.

Microbuzul a staționat în apropierea bisericii și Daria a urcat, spre a se reîntoarce acasă, în vehicolul ce s-a odihnit câteva clipe cu scopul de a aduna pasagerii. A mai privit încă o dată liliacul înflorit și a revăzut mâinile ce s-au agățat odinioară în copac ca să-i împodobească brațele cu flori, pe urmă a privit biserica, un bătrân ce își târa căruțul plic cu vechituri, casele ce rămâneau în urmă și s-a adâncit în gânduri.

A plecat, a plecat departe de un loc în care a gustat dulceața și amarul, un loc unde a învățat să trăiască cu adevărat, un loc unde a cunoscut oameni ce i-au marcat existența, un loc ce a ajutat-o să se maturizeze, să devină ea însăși, o ea care să nu se mai teamă de nimic atunci când își va spune opinia și își va susține convingerile, o ea pregătită să înfrunte obstacole și să surâdă bucuriilor.

În timp ce mașina gonea, Daria rememora clipe ce au zidit-o treptat, au zidit-o asemenea unei mănăstiri, asemeni unei Ane rătăcită între ziduri. Purta cu ea flori vii de liliac care să-i călăuzească pașii în viață.

- Și ce frumos a fost totul! părea să-i șoptească amintirea florilor de liliac. Dar totul trece. Singurul lucru ce rămâne e aripa de foc a dragostei ce a lăsat cândva o urmă pe sufletul celui ce a gustat din cupa ei fermecată.

CAPITOLUL IV

Loc de bună ziua

Noaptea ce a urmat plimbării Dariei cu Ion pe dealurile împădurite ale Voislovei a trecut tristă și rece, fiindcă o ploaie mărunță a muncit ore în șir pământul brăzdat de durearea frunzelor moarte. Duminica se arăta mohorâtă. Când și când câte o bătrână îmbrăcată în portul tradițional, poale, cătrânță, opreg, ciupag și lăibărac trecea cu pas greoi și apăsător spre biserică.

Slujba Utreniei începuse. În localitatea natala Daria obișnuia să participe activ la toate slujbele bisericesti. Cânta la strană. I-ar fi plăcut să facă acest lucru și la Voislova, dar nu îndrăznea. Nu cunoștea pe nimeni în afară de părintele paroh ce-i închiriasse locuința, familia acestuia, câțiva oameni ce i-au trecut pragul dispesarului și Ion. Nu știa ce obiceiuri au oamenii acestei zone și nu dorea să deranjeze cu nimic mersul firesc al lucrurilor. Probabil cantorul rostea Psalmii Utreniei, cei șase psalmi ce simbolizează perioada de întuneric după căderea primilor oameni în păcat, psalmi ce vorbesc de scularea noastră din somnul greu al nopții, de depărtarea noastră de întuneric spre a ne bucura de lumină, de rugăciunea dimineții, de învierea sufletelor noastre prin nașterea Mântuitorului Iisus Hristos. „Eu m-am culcat și am adormit; sculatu-m-am, ca Domnul ma va sprijini. (Psalmul 3, v. 5)“

Daria era cea care rostea psalmii de fiecare dată la biserică din localitatea Glimboca, psalmi a căror slove se adânceau în sufletul ei cu patimă și dor de Dumnezeu, de tot ceea ce este sfânt, încât trăirile ei păreau să atingă pe toți cei veniți la Sfânta Slujbă. Erau primele rugăciuni înălțate spre Dumnezeu, rugăciuni atât de grăitoare, căci vorbeau de noapte și dimineața veșniciei, de pocăiță, întoarcerea de la păcat, întoarcerea omului din gura morții, de bucurie, de binecuvântare, de încredere și nădejde, de mulțumire, de slavă, de mântuirea făgăduită.

Grăitor este fiecare moment al Sfințelor Slujbe. Dacă creștinul

ar dori să înțeleagă câtă putere ascunde fiecare slovă rostită, câtă simbolică e în toată rânduiala Sfintelor Slujbe, ar reuși să-și îmbrace viața într-o permanentă lumină în această lume trecătoare, în această lume supusă deșertăciunii.

Daria a întârziat la Slujba Utreniei, însă avea să participe la Dumnezeiasca și Sfânta Liturghie de la început, de la Liturghia Cuvântului sau a catehumenilor până la finalul Liturghiei Euharistice, fiindcă prima parte, Proscomidia, era săvârșită în taină de către preot în Sfântul Altar, în Proscomidiar, locul aflat în peretele altarului ce simbolizează atât staulul în care s-a născut Mătuitorul Iisus Hristos, cât și mormântul. În timpul Proscomidiei preotul scoate din prescură și așază pe Sfântul Disc, Sfântul Agneț ce-l înfățișează pe Mielul lui Dumnezeu, miridele pentru Maica Domnului, sfinți, îngeri, biserica triumfătoare și miridele pentru vii și morți, biserica luptătoare. Cu aceste părțile se împărtășesc în timpul Sfintei Liturghii credincioșii ce s-au pregătit de unirea cu Hristos.

În timp ce la strană se cântau Binecuvântările Învierii, Daria a intrat în biserică. Cel care cânta era Ion. Preotul a terminat de cădit în altar și a început să cădească naosul, pe urmă pronaosul bisericii. Nu era parohul. Auzise Daria că parohul o să fie plecat într-un pelerinaj la Ierusalim timp de câteva zile, dar nu a crezut că plecarea o să fie atât de grabnică. În locul lui venise un părinte vârstnic.

A urmat o ectenie mică, pe urmă Sedealna și antifoanele. În timpul acesta Daria își găsisse un loc retras în pronaosul bisericii. Alături de Ion, la strană, era o tânără. Pe tânără a întâlnit-o în urmă cu două zile. A venit la dispensar pentru a obține o rețetă cu medicamentele necesare tatălui ei, prescrise de medicul specialist printr-o scrisoare medicală cu câteva luni în urmă. Tânăra i-a spus că e fiica țârcovnicului sau crâșnicului după cum obișnuia să se spună în zonă. Și totuși, cel care a tras clopotele în timpul Binecuvântărilor Învierii, a fost vechiul paraclisier al bisericii, tatăl tinerei, sau un credincios ce i-a luat locul până ce acela însărcinat cu acest dar se va simți mai bine? A fost chiar vechiul

paraclisier, după cum avea să afle la finalul Sfintei Slujbe, Daria, chiar de la tânăra ce rostea la strană după citirea Evanghiei „Învierea lui Hristos“ și Psalmul 50.

În timp ce tânăra rostea psalmul de umilință a lui David de parcă cineva ar fi luat-o la goană, Daria s-a gândit să se alătore și ea stranei, fiindcă simțea nevoia să participe activ la Sfintele Slujbe, pe urmă era de părere că o rugăciune sau o cântare trebuie trăită, nu rostită ca și cum cineva te-ar fi fugărit.

Imnul Maicii Domnului și Laudele i-au revenit Dariei. Începuse astfel să activeze la strana din localitatea unde fusese repartizată cu serviciul. Doxologia, Sfinte Dumnezeule, troparul și otpustul și le-au împărțit Ion și fiica paraclisierului.

Înainte ca părintele să rostească Binecuvântarea mare de la începutul Sfintei Liturghii, Ion a întrebat-o pe Daria dacă dorește să citească Apostolul. Firesc că oferta lui Ion a fost o bucurie pentru Daria. De multe ori Daria, în timpul somnului nocturn, se visa la Sfânta Slujbă citind Apostolul. Ion era cel care împărțea cântările la strană, rugăciunile, cel care căuta în minei sau antologhion, catavasier, octoih sau triod, în ceaslov sau psaltire. Răspunsurile la Sfânta Liturghie le cântau împreună.

După Ectenia mare au cântat împreună antifonele, Antifonul I ce începe cu un verset din Psalmul 102, Antifonul al II-lea în care mărturisim învierea Mântuitorului Iisus Hristos și ne rugăm pentru mântuirea noastră și Fericirile (Antifonul al III-lea) în timpul căruia are loc Ieșirea sau Vohodul Mic. Ieșirea părintelui din altar cu Sfânta Evanghelie ce simbolizează ieșirea Mântuitorului Iisus Hristos la propovăduire. E atât de complexă Sfânta Liturghie și Dariana cunoștea acest lucru. De mică a iubit, biserica, Casa lui Dumnezeu. Odată, în copilărie, i s-a interzis de părinți să meargă la slujbă, fiindcă în urma unei căzături avea o rană la nas. A plâns mult Dariana în acea zi. Orgoliul părinților ce se întrebau ce va spune lumea când le va vedea fiica lovită nu avea răspuns la cuvintele copilei ce a citat un verset din Sfânta Scriptură „Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți, căci a unora ca aceștia este împărăția lui Dumnezeu.“ (Marcu 10, 14)

Ion și fiica paraclisierului cântau la strană „Veniți să ne închinăm“ preamărind Persoanele Sfintei Treimi, iar Dariana își pregătea Apostolul. În timp ce imnul Sfinte Dumnezeule era intonat, Dariana pășise în fața amvonului pentru a citi Apostolul, moment liturgic care duce credincioșii cu gândul la ieșirea apostolilor la propovăduire, după cum Sfânta Evanghelie îl înfățișează pe Mântuitorul Iisus Hristos.

Sfânta Liturghie a decurs lin, cu toate momentele ei încărcate de taină, cu ectenia întreită ce făcea trecerea de la Liturghia catehumenilor la Liturghia Euharistică, cu Heruvicul, Vohodul Mare sau Sfintele Daruri ce simbolizează ultimul drum al Mântuitorului Iisus Hristos, cel de pe mânăzul asinei, înainte de patimi și moarte, dar și drumul Golgotei. Sfântul Aer purtat de preot pe umeri întruchipează trupul Mântuitorului purtat de Iosif din Arimateea. Crezul, mărturia credinței noastre în Sfânta Treime, în Biserică, în Sfintele Taine, momentul prefacerii pâinii și vinului în trupul și sângele Mântuitorului Iisus Hristos, jertfa euharistică ce este strâns legată de Cina cea de Taină, axionul, rugăciunea Tatăl nostru cu cele șapte cereri, rugăciune foarte complexă pe care însuși Mântuitorul Iisus Hristos o oferă ca model de rugăciune, binecuvântările, ectenile, împărțășirea preotului, a credincioșilor, rugăciunea amvonului oferă Sfintei Liturghii acea lumină divină căutată de orice suflet însetat „Dar cel ce va bea din apa pe care i-o voi da Eu nu va mai înseta în veac, căci apa pe care i-o voi da Eu se va face în el izvor de apă curgătoare spre viață veșnică.“ (Ioan 4, 14)

Predica părintelui a culminat cu un sfat adresat celor care ajung într-un anumit punct al vieții lor, un punct ce scoate din ei animalul ce nu a putut până atunci să sfășie, un punct care îi depărtează de prieteni, de cunoscuți, îi dezumanizează atât de mult, că nu mai lasă nici măcar loc de bună ziua. Pe Ion l-a supărat finalul predicii. După Sfânta Liturghie, în loc să fie plin de căldură, de lumină, de bunătate, s-a apucat să lovească în cel ce a rostit predica. A devenit clevetitor. L-a acuzat pe preot că dă sfaturi oamenilor pe care el însuși le-a călcat. Așa au aflat unii

oameni ce au plecat urechile la vorbele lui Ion că preotul a destrămat o familie, că alții au rămas fără locuință împrumutând bani pentru a-l ajuta. Că a fost sau nu a fost așa, Daria nu putea afla, tot ceea ce știa era că indiferent dacă preotul și-a lăsat sau nu loc de bună ziua, nu se cuvenea ca Ion să arunce cu noroi în el, mai ales după ce a luat parte la Dumnezeiasca Liturghie. Nu i-a plăcut atitudinea lui Ion, după cum nu i-au plăcut nici privirile ce i le arunca ei în timpul slujbei, priviri ce îi dădeau de înțeles că el o vede ca pe o muscă ce a căzut în plasa păianjenului, iar păianjenul nu era altul decât el. Dacă era altă tânără în locul Dariei ar fi fost entuziasmată de privirile bărbatului. Pe Daria nu o interesa dacă privirile acelea vorbesc de o atracție, de o dragoste posibilă sau doar urmăresc să se joace cu musca ce urmează să se agațe în pâzna bine țesută. Ea îl respecta pe Ion ca om, un om ce a contribuit la o acțiune umanitară, renovarea acoperișului unei instituții, îl privea ca pe un posibil prieten bun, fiindcă chiar a reușit să socializeze cu el, cu o zi în urmă, dar ce trecea dincolo de această barieră și se pierdea în privirile, în zâmbetul ștregăresc al bărbatului o făcea să-și șoptească sieși „E frumos, chiar atinge fizic toate trăsăturile unui bărbat ideal, după standardele mele, înalt, brunet cu părul ondulat, un corp athletic, dar nu mă interesează o relație cu nimeni, nu are decât să viseze cât dorește, fiindcă nu o să izbândească nimic.“

A aflat mai târziu Daria că preotul neapreciat de Ion a fost socrul lui pentru scurt timp, că și Ion este băiat de preot, este unul din cei trei băieți ai preotului proh din sat, cel mai mare dintre băieți, că are treizeci și cinci de ani, prin urmare ea era mai mică decât el cu paisprezece ani, că nu este doar cantorul bisericii, ci este și profesor de muzică la școala din sat.

Fizic Daria părea că seamănă cu Ion, parcă tot universul a complotat ca cei doi să se întâlnească și să simtă din primul schimb de priviri că cel pe care îl vizualizează e cea mai frumoasă ființă ce a întâlnit-o vreodată pe acest pământ. Nu știu cât se poate vorbi despre o dragoste la prima vedere, dar Daria, care era ocupată să ajute pe cei în suferință, în momentul în care l-a zărit pe

Ion și-a spus măcar pentru o clipă „Ce bărbat frumos!“. La fel a gândit și Ion „Ce fată frumoasă! Ea trebuie să fie fata din poza ce mi-a atras privirea când am mers în casa cea veche închiriată de curând de către tatăl meu, ca să-mi recuperez pianul la care am muncit mult în timpul cât am fost student. “

Legătura ce se aprinse între Daria și Ion avea să ia forma unui vulcan ce a erupt cu putere și a pornit năvalnic să acopere toată verdeața muntelui.

Cu timpul au ajuns să se placă atât de mult, încât se sorbeau din priviri indiferent de locul unde se aflau. Poate prin acele priviri pline de dragoste comunicau telepatic. Nu mai aveau nevoie de cuvinte ca să înțeleagă unul ce își dorește celălalt.

Primii pași între cei doi au fost de prietenie, o prietenie curată, adevărată, după credința Dariei. Se ajutau unul pe altul sau mai corect spus doar Daria îl ajuta pe Ion ca o răsplată pentru sprijinul neașteptat ce l-a primit atunci când a fost nevoie de voluntari care să repare acoperișul dispensarului. Daria îi ținea locul la multe din Sfintele Slujbe, când el era ocupat cu treburi mai puțin ortodoxe ce ar fi putut să fie amânate după zilele de sărbătoare, cu negoțul, cu pescuitul, cu albinăritul, cu pelererile de nuntă la care activa ca solist, până și cu fotbalul. Cu drag ținea locul cantorului, îi plăcea să aducă laudă lui Dumnezeu, să-și ajute aproapele prin rugăciune, dar când săgeata lui Cupidon i-a străpuns inima cântarea de la strană fără prezența lui Ion i se părea lipsită de strălucire. Nu se mai putea adânci în rugăciune cu toată ființa. Simțea un gol ce o măcina în interior, o neliniște ce-i turbura sufletul. Până și la școală, la catedră, l-a înlocuit într-o zi cu acordul directorului.

Clipele s-au scurs nerăbdătoare de noi și noi peripeții după predica părintelui ce-i îndemna pe oameni la a-și lăsa loc de bună ziua, iar Daria și Ion erau din ce în ce mai apropiați.

CAPITOLUL V

Un buchet de flori

Era dimineață, o dimineață rece de iarnă. Daria s-a îmbrăcat grabnic, nedorind să întârzie la întâlnirea cu o nouă experiență a vieții, la întâlnirea cu o altă bucată de stâncă ce o privea ștregărește așteptând să fie escaladată. Daria a mers de fiecare dată cu drag la școală. Știa că doar acolo își poate lustrui cugetul pentru a înțelege toate tainele ce o înconjurau, însă până în acea dimineață de iarnă geroasă, când a pășit în școală, a făcut-o doar în calitatea de elevă sau de absolventă. În acea dimineață se pregătea să pășească în școală în calitatea de profesor suplinitor. Ion și-a făcut cerere de învoire ce a înregistrat-o la secretariatul școlii și care a fost aprobată de director, cerere în care se specifica că Daria o să-i țină locul temporar, preț de patru ore. În acea zi Daria avea program la dispensar începând cu ora 15, prin urmare putea să-l ajute pe Ion, dar putea să se îmbogățească și ea sufletește cu o nouă experiență, o nouă descoperire.

A pășit cu cincisprezece minute înaintea orei 8 pragul școlii, l-a pășit cu încredere că va descoperi ceva tainic, minunat, în puținul timp ce îl va petrece la catedră, dar l-a pășit și cu multe emoții, de parcă ar fi fost ea însăși elevă de clasă primară. Ușa cancelariei era pentru ea acea poartă care odată deschisă te invita să pătrunzi într-o altă lume, un paradis unde sălășluiau îngeri cu chip omenesc, îngeri veniți anume pentru tine, ca să te prindă de mână și să te poarte într-o lume a științei, o lume a artei, a literelor, a formelor și culorilor, un eden plin cu pomi de nenumărate soiuri. Când era elevă păstra o anume distanță față de ușa magică, nici nu îndrăznea să se apropie de acea împărăție tainică, iar, dacă era nevoită să ajungă să bată la acea ușă și să pătrundă un moment în lumea de dincolo, avea impresia că tot cerul din jurul ei se năruia, se simțea atât de fragilă, se simțea ca o frunză fără sevă în bătaia vântului tomnatic ce aștepta să fie analizată și cântărită de privirile îngerilor ce aveau chip îngeresc. În geroasa dimineață de iarnă, când a luat locul lui Ion, ușa cancelariei i-a adus aceleași

emoții ca în trecut, dar de această dată a îndrăznit să pătrundă cu sfială, respect și încredere în odaia magică și să socializeze cu alte cadre didactice.

Nici nu au trecut cinci minute de când Daria încerca să se obișnuiască cu noul, că un elev a bătut la ușa cancelariei și fără să mai aștepte un răspuns a și deschis ușa, ca să-l întrebe pe profesorul de matematică dacă vor da testul ce l-a planificat.

Elevii s-au schimbat mult, nu mai au sfiala de odinioară și respectul față de cel ce rupe din sufletul lui ca să dăruiască vlăstarilor lumina înțelepciunii. Și profesorii de astăzi muncesc mult mai mult decât cei din trecut. Le oferă elevilor șansa să-și însușească multe și noi cunoștințe prin diferite metode moderne ce facilitează procesul de învățare, dar elevii sunt tot mai dezinteresați de tot ceea ce le-ar putea mulțumi sufletul mai târziu, de tot ceea ce i-ar putea face să afirme că n-au trăit degeaba. Sunt imaturi și orbi datorită răsfățului din sânul familiei și lipsei de responsabilități. E suficient să-și exprime o dorință și părinții culeg pentru ei aștri.

La ora 8, Daria a intrat la clasă pentru a ține locul profesorului de muzică. Avea oră la clasa a VIII-a și le-a vorbit de marii compozitori români precum George Enescu, Ciprian Porumbescu, Dinu Lipatti, Gheorghe Zamfir, Tudor Gheorghe, Anton Pann. Elevii au ascultat-o, inițial plini de curiozitate, pe urmă interesul lor pentru a-și îmbogăți cultura generală a scăzut când din oră au mai rămas cincisprezece minute și au început plictisiți de prea multă artă, prea multă pasiune pentru muzică a celor ce au lăsat în urma lor un adevărat tezaur, să se foiască. Atunci Daria ce avea la ea un album cu imagini ai marilor compozitori prezentați, dar și fragmente din operele lor, a reușit să le capteze din nou atenția. Probabil o proiectie pe un ecran ar fi fost mult mai binevenită, dar nu avea în acel moment materialele necesare.

Ora a doua a intrat la clasa a VI-a. De această dată nu a mai prezentat viața și opera marilor compozitori, ci s-a orientat spre un cântec religios, o pricează. Dacă la început elevii au zâmbit, mai apoi au început să învețe cântecul, căci Daria le-a promis că o

să-l cânte cu ei împreună duminică la liturghie.

Duminica, la liturghie, nu au venit decât șapte elevi din clasă, elevi care nu doar au cântat acel cântec, ci au dat răspunsul și la ectenii, au rostit Crezul și Tatăl nostru. Elevii aceia au continuat să vină, pentru că le-a plăcut să participe activ la Sfintele Slujbe, ba mai mult, împreună cu ei au mai venit și alți copii cu vârste diverse. Când a văzut râvna lor Daria a cerut binecuvântarea părintelui să facă un cor de copii. Era o frumusețe să participi la Sfintele Slujbe unde copiii erau cantori devotați. Mulți dintre ei citeau și Apostolul. S-a ocupat Daria și de înființarea unei trupe de teatru care să pună în scenă momente din activitatea Mântuitorului Iisus Hristos și viețile mai multor sfinți. Teatrul scurt a încântat oamenii din sat, iar pe copii i-a făcut mai dorigori să facă ceva util în viață, mai responsabili.

A treia oră însă, când Daria era la un pas să spună că e atât de frumos să fii profesor, că meseria de profesor ar fi fost făcută și pentru sufletul ei care iubea să împărtășească toate bucuriile cu învățăceii, a avut surpriza ca la oră, din douăzeci de elevi de clasa a șaptea, să fie prezenți doar nouă, pe ceilalți unsprezece i-a momit ninsoarea ce a început să cadă fără zgârcenie, acoperind natura înghețată. A fost nevoită să facă prezența. Nu-i cunoștea pe elevi ca să poată însemna absențele în catalog doar după o simplă vizionare a celor prezenți.

- Adam Călina!
- Prezent!
- Căciulat Fabian!
- Absent!
- Dănilă Marius!
- Absent!
- Filip Simion!
- Da!
- ...
- Opruț Sergiu!
- Lipsă!
- Ștefan Mărița!
- Aici!

...

- Crețu Vasile!

- Prezent!

- Văcaru Gheorghe!

- E cu vacile la păscut, a răspuns Crețu.

Câteva hohote de râs au început să răsunе din sala de clasă.

- Prin urmare este absent?

- Este, a răspuns din nou Crețu.

I-a învățat și pe elevii din clasa a VII-a aceeași pricează ce urma să o cânte la biserică împreună cu elevii din clasa a VI-a, dar dintre toți cei prezenți, doar Simion a fost prezent la biserică în acea primă duminică a întâlnirii lor cu participarea în mod activ la Sfintele Slujbe. Era talentat Simion sau Onu cum îi spuneau prietenii. El a fost primul care a spart gheața citirii Apostolului. În piesele de teatru își interpreta atât de bine rolul, încât spectatorii erau absorbiți de subiectul prezentat. Mai mult decât atât a început să citească teatru, pe urmă scurte povestiri, ca mai apoi să treacă la romane, el care refuza să deschidă un volum până atunci.

La clasa a V-a, ora a patra, a realizat împreună cu elevii o temă de portofoliu care să cuprindă notele muzicale, genurile muzicale precum sonata, cu exemple, versuri.

Orele au trecut repede, dar unele au adus după ele roade, copii dornici să-i aducă prin cântec și teatru slavă lui Dumnezeu, copii care au început să iubească nu doar biserica, ci și lectura.

Era atât de multă lumină în biserică de când copiii au început să participe activ la Sfintele Slujbe și toată lumea din sat părea să fie mulțumită de noua înfățișare a lucrurilor.

S-au scurs luni bune de când biserica strălucea de zâmbete, când, la început de an școlar, Daria a trecut pe la școală, pentru a face controlul medical periodic elevilor. Mai mulți elevi au prins-o de mâini și au dus-o la ei în clasă, ca să îi învețe, să le fie profesoară, dar acest lucru nu a putut să fie posibil. Le era profesoară la biserică când făceau repetiții pentru a cânta cât mai armonios sau când pregăteau o nouă reprezentație.

Într-o zi a lui octombrie, când se întorcea acasă de după repetițiile pentru o nouă reprezentație, a fost întâmpinată de o

bătrână ce se folosea de un cadru pentru a se putea deplasa. Bătrâna se străduia să țină într-o mână și un buchet de flori. Niște trandafiri superbi zâmbeau în mâna bătrânei, probabil ultimii trandafiri din grădina bătrânei din acel an. Bătrâna i-a oferit Dăriei buchetul de trandafiri în semn de mulțumire că nepotul ei, Onu, a început să iubească lectura. De când participa la reprezentații a început să citească piese de teatru, pe urmă proză scurtă și treptat romane.

S-a bucurat Dăria, că mai există oameni care apreciază lectura, într-o lume în care omul, fie aleargă mereu după bani, fie s-a pierdut în mediul on-line.

- A fost și dorința lui Onu, a spus bătrâna, nu doar a mea, să vă dăruim un buchet de flori ca simbol al prețuirii pentru tot ceea ce faceți. I-am spus lui Onu să vă dăruiască el buchetul, dar a preferat să mă lase pe mine, ca să vă cunosc și eu cu această ocazie.

- Mulțumesc! Onu este nepotul dumneavoastră?

- Da! Când era micuț se juca toată ziua pe la mine prin curte. De când a început să meargă la școală tot mai rar îmi deschide ușa. E copilul fetei fratelui meu, prin urmare este și nepotul meu. Deseori se plângea mama lui, că Onu nu citește și nu iubește școala, dar fratele meu era de părere că mai trebuie să mai lucreze cineva și la muncile de jos. Degeaba i-am explicat eu fratelui meu că până și doctorul ia sapa în mână să-și îngrijească grădina și că învățătura e aur pentru trup și nectar pentru suflet, nu-l clintești din ale lui. Mă tot întrebă ce am rezolvat eu, dacă am iubit învățătura, am rămas singură la bătrânețe, pe când el are casa plină, copii și nepoți.

- Să înțeleg că locuiți singură?

- Da.

- Și cum vă descurcați?

- Cu ajutorul lui Dumnezeu mă descurc. Mai trece fratele meu pe la mine o dată pe săptămână când îmi aduce cele necesare traiului zilnic. Dacă vă puteți face timp, vă aștept în umila mea locuință. E casa aceea micuță, zugrăvită în gri de la intrarea în sat.

- Cu siguranță o să vă fac o vizită. O să vă pot lua și tensiunea. Vedem ce medicamente aveți nevoie în funcție de starea

dumneavoastră de sănătate.

Buchetul de flori primit de Daria nu era doar un simbol al recunoștinței, ci anunța un nou început al unei prietenii.

Cu buchetul de trandafiri în brațe, Daria a început să calce pe frunzele proaspăt căzute. Cu fiecare pas, cu fiecare frunză strivită sub talpa piciorului, Daria simțea că cineva se joacă cu viața și cu moartea și jocul era atât de rece, încât nu îți permitea să-i schimbi regulile și să ierți frunzele sortite pieirii. Călca pe frunze și le simțea durerea, disperarea, le auzea strigătul. Fiecare frunză întindea mâinile după ajutor, dar cum nimeni nu era capabil să-l ofere, își întindeau trupurile moarte pe pământul umed, cu pețiolul înălțat în văzduh și teaca înflăcărată, asemenea unei lumânări gata să se mistuiască, asemenea unei lumânări a cărei misiune ne era alta decât să deschidă drumul celei ce și-a pierdut trupul obosit spre o altă viață, spre o altă primăvară.

Cu toată durerea frunzelor zdrobite ce-și înălțau cu ultima putere lumânările în văzduh, în natură, în toamnă era armonie, o armonie deplină. Fiecare frunză uitând parcă de durerea ultimei clipe oferea la un moment dat un zâmbet, zâmbetul de la finalul vieții prin care dorea să șoptească celor ce le observa zbuciumul despre fericirea de odinioară. Zâmbetul din urmă aducea atâta strălucire pe cerul toamnei, încât flăcările aprinse la final de drum păreau flori gata să explodeze în fructe.

Vântul de toamnă purta frunzele pe cărări reci și necunoscute, iar pe cel ce le atingea cu talpa piciorului spre lumea visurilor, o lume în care odată ajuns poți observa culorile vieții. Observându-le constați că este minunat să privești răsăritul amintindu-ți primavara pierdută a vieții tale. O frunză înflăcărată privește spre talpa ce o strivește și zâmbește cu gândul la mugurul de ieri. Bătrâna oferă florile tinerei și pornește din nou pe cărarea pietruită a vieții.

CAPITOLUL VI

Bătrâna

Era noapte și era iarnă, o iarnă grea. Miroasea a suflete de gheață. A împietrit tot ceea ce a fost viu cândva. Lumina s-a pierdut în apus într-o baltă de sânge. Un apus sângeriu cu urme de violet încununase cu ceva timp în urmă cerul. Totul doarme și tăcerea și-a întins trupul peste rănilor arămii ale frunzelor apuse ce fierbeau în zăpadă. Într-o lume oarbă doar poetul se mai oboșea să picure foc peste sloiuri de gheață sperând că focul cuvântului va deștepta mugurii atrofiați, pentru că doar acolo unde se iveau vlăstari, începea eternitatea. Și totuși iarna era atât de înverșunată, încât gheața gemea și refuza să își topească trupul pe altarul artei. Din când în când se auzea sufletul deșertului pustiit de viscol, pentru ca poetul să se adâncească mai mult în noaptea zăpezilor și nimeni să nu-i întindă o mână salvatoare. Astfel, poetul, uitând să mai trăiască cu adevărat, pierdut printre pietre, a înghețat poezia și viața i-a fost acoperită de ere glaciare. Doar din când în când câte o scânteie mai aluneca pe gheața umedă încercând să deschidă ochii luminii, dar gheața nu auzea chemarea poetului și își doarme viața în ruină.

Dariana nu putea să doarmă. Urmărea flăcările ce mistuiau lemnele încă umede și încerca să-și imagineze cum ar arăta camera unui poet pe o astfel de vreme. Probabil și focul creator ar fi dat greș în lupta cu gheața într-o iarnă atât de îndărătnică.

După minute bune în care jocul flăcărilor aproape că au hipnotizat-o, Daria și-a amintit de bătrâna ce a așteptat-o cu ceva timp în urmă cu un buchet de flori care să-i însenineze fruntea. I-a promis o vizită, dar a întârziat s-o onoreze. A trecut aproape un an de când a întâlnit-o pe bătrână. A fost atât de absorbită de noul drum al vieții ei, încât nu a mai simțit timpul ce a trecut asemenea unei ploii de vară. Da, trecuse un an, de când a promis unei bătrâne că îi va face o vizită, un an ca o clipă ce a zâmbit ștrengăresc, pe urmă s-a ascuns lăsându-te să te întrebi dacă chiar a existat cu adevărat.

- Oare ce-o face bătrâna pe gerul acesta cumplit? s-a trezit întrebându-se Daria. Cu siguranță mâine o să-mi duc la îndeplinire promisiunea. Mereu am amânat, serviciu, biserică, Ion, treburi gospodărești, dar mâine nu, mâine nu o să mai treacă pe lângă mine fără să trec pragul acelei femei. Da, mâine, mâine o să-i văd din nou chipul luminat de anii ce au trecut, chipul acela blând și luminat de înțelepciune.

Cu aceste gânduri Daria s-a lăsat pradă somnului.

A doua zi Daria era liberă. Era sâmbătă și sâmbăta nu mergea la dispensar doar în cazul în care se ivea o urgență, nici la biserică nu s-a mai dus, fiindcă părintele a plecat cu o treabă la oraș și nu a rugat un alt preot să-i țină locul dimineața și seara. Până duminică dimineața avea să se întoarcă. A mai plecat și însoțit de Ion, așa că Daria nu avea niciun motiv să mai zăbovească în a-și duce la îndeplinire promisiunea.

Cum s-a luminat afară, Daria a pornit spre casa bătrânei ce se afla tocmai în capătul satului, o casă mare, bătrânească, o casă care ar fi avut nevoie de o mână de bărbat care să-i redea strălucirea de odinioară. În timp ce se apropia de casa bătrânei, Daria îi observă chipul îmbătrânit. Zugrăveala gri conferea răceală cochiliei în care bătrâna s-a ascuns spre a-și trăi în liniște ultimii ani ai vieții. Așezarea casei părea să o izoleze de restul satului. Casa bătrânei părea dintr-o altă lume, o lume pierdută pe o ridicătură a unui deal, în timp ce șirul caselor ce păreau că s-au prins într-un brâu popular bănățean în vale arăta trecătorilor că soarele vieții pășește înainte, trebuie doar ca fiecare fereastră să permită razelor să mângâie mugurii, pentru ca ei să crească, să înflorească și să rodească.

Ajunsa în fața porții mari, Daria își făcuse curaj și începu să bată. De dincolo de poartă a întâmpinat-o glasul bătrânei, invitând-o să poftescă înăuntru.

Odată deschisă poarta intrai într-o șură imensă după care începea ocolul mărginit de două corpuri, două clădiri impunătoare. Două fire groase de viță de vie ce-și aveau rădăcinile la poalele uneia dintre clădiri acoperea ocolul ca un pod, un pod pe care iarna a țesut un covor alb.

În clădirea din spate era cuina după cum era obiceiul în gospodăriile țărănești din Banat. Clădirea nu era mare, avea bucătărie, un șpais, un coridor și o cameră bătrânească.

În clădirea din față a cărei geamuri dădeau spre șoseaua principală erau mai multe camere, un coridor și o baie.

Mai avea și alte anexe locuința, anexe situate în grădină, grajd, cocină pentru porci, coteț pentru găini, afumătoare. Dariana a vizitat însoțită de bătrână clădirea din față, grădina și anexele, pe urmă a fost poftită în clădirea din curte, mai exact în camera bătrânească unde bătrâna numai ce făcuse din nou focul ce se stinsese peste noapte. Pereții camerei erau decorați din loc în loc cu tablouri din care îți zâmbeau cald chipuri de oameni în costum popular. În fața peretelui ce dădea spre răsărit se afla o bibliotecă. Lângă bibliotecă mai era un dulap. În partea opusă se afla un pat, iar în mijlocul camerei o masă și câteva scaune.

- V-am așteptat. Știam că o să veniți în umila mea locuință. Vă rog să luați loc, spusese bătrâna arătând spre unul dintre scaunele ce înconjurau masa.

- Mulțumesc, a răspuns Daria, așezându-se pe scaun. Mă iertați că am întârziat așa de mult. Am adus cu mine și un tensiometru, din moment ce vă e foarte greu să vă deplasați până la dispensar. O să îmi fac timp și o să trec mai des pe la dumneavoastră. Întindeți mâna să vedem cum mai stați cu tensiunea.

Bătrâna ce s-a așezat pe un scaun lângă Daria a întins mâna, iar Daria i-a putut lua tensiunea.

- 130 cu 80. Este foarte bună tensiunea!

- Nici nu se putea altfel, i-a răspuns bătrâna, sunt sănătoasă.

- Observ că aveți o bibliotecă plină de cărți.

- Iubesc cartea. Cartea a fost pentru mine o prioritate. Nici nu pot să înțeleg cum ar putea să trăiască un om, fără a pătrunde din când în când în lumea plină de mister și înțelepciune a cărții.

- Ochii vă mai ajută și acum atunci când doriți să lecturați o carte?

- Da, mulțumită lui Dumnezeu. Așa mult m-am bucurat când nepotul meu a mai lăsat televizorul, computerul, jocurile și a

început să citească.

- „Omul care râde“, Victor Hugo, a spus Daria în timp ce studia cotorul volumelor din bibliotecă.

- Ați citit volumul?

- Da. Multe din volumele ce le regăsesc în biblioteca dumneavoastră le-am citit. De volumul „Omul care râde“, Victor Hugo, mă leagă o amintire din anii copilăriei. Îmi amintesc că tatăl meu îmi povestea seara, pe timp de iarnă, unele din operele literare citite de el. Îmi povestea câte o istorioară la lumina lumânării, pentru că și eu am prins anii când se făcea economie la lumina electrică. Am fost în clasa a VIII-a când a căzut comunismul. Într-o seară mi-a povestit „Omul care râde“ a lui Victor Hugo. Mi-a plăcut mult firul narativ, așa că am început să citesc romanul, căci îl aveam în bibliotecă, dar am fost profund dezamăgită de finalul volumului care nu era identic cu cel pe care mi-l relatase tata cu scopul de a face narațiunea plăcută. Mai târziu au început să-mi placă mai mult genul acesta de volume, pentru că erau realiste, surprindeau greutatea vieții. Foarte mult îmi plac operele scriitorilor români. Ei au surprins atât de bine viața țăranului român, tradițiile și obiceiurile strămoșești, greutatea vieții și măruntele bucurii. Dacă m-ar întreba cineva care scriitor român îmi place mai mult, nu știu ce aş putea răspunde, fiindcă fiecare a pus atâta măiestrie în tot ceea ce a scris. Poate la rezezeală aş spune Ion Agârbiceanu, romanul „Strigoii“, nuvelele, însă voi căuta apoi spre toți ceilalți scriitori, romancieri, dramaturgi și de ce nu, poeți. Sunt atât de realiste, psihologice, operele lor. „Cânta la Stupca o vioară“, Constantin Ghiban. Ce mult m-a impresionat cartea aceasta! Eram în gimnaziu când am citit-o. Terminasem de citit „Romanul lui Eminescu“ de Cezar Petrescu, când o altă carte mi-a făcut cu ochiul, o carte despre viața unui compozitor român. Am scris și o poezie în urma lecturii acestei cărți.

- Scrieți versuri?

- Am scris, în gimnaziu. M-am lăsat impresionată de frumusețea naturii și am creionat versuri. Din când în când mă mai impresiona și câte un alt eveniment.

- Ca de pildă, citirea unei cărți.
- Exact. Îmi amintesc și acum poezia ce am compus-o.
- Mi-o recitați și mie?
- Cu drag, însă e puerilă. Am scris-o în gimnaziu. Mai am o rugămintă, să vă adresați cu persoana a II-a singular când îmi vorbiți. Vă consider prietena mea și nu e o lipsă de respect să se folosească persoana a II-a singular între prieteni.
- Sunt convinsă că poezia are frumusețea ei, iar în privința persoanei a II-a singular o să încerc să fac acest lucru, ceea ce te rog să faci și tu.
- E mai greu.
- Nu văd de ce ar fi mai greu?
- Vârsta, respectul față de cei mai bătrâni.
- Mulțumesc că mi-ai amintit cât de tânără sunt.
- Nu doream să arăt diferența de vârstă, o să încerc, dar nu știu ce voi reuși.
- Să reciti poezia, sigur vei reuși.
- Cânta la Stupca o vioară, e titlul poeziei.
- Ascult!
- Cânta la Stupca o vioară
Și Ciprian o mânuia,
Cânta la Stupca o vioară
Și vântu-n frunze lin dansa,
Cânta la Stupca o vioară
Și păsările-acompania,
Cânta la Stupca o vioară
Slăvind iubită țară, România.

- Cânta la Stupca o vioară,
Dragostea și tinerețea,
Cânta la Stupca o vioară,
De viață, dor și soartă grea,
Cânta la Stupca o vioară
Și apele le tulbura,
Cânta la Stupca o vioară
Și luna, Craiul nou, apărea.

Cânta la Stupca o vioară
Și-n veci ea nu va mai cânta,
Decât în casa ta și-a mea
Și cântecul i-l va purta
Și veci de veci va colinda,
Inima ta, și-a mea și veșnicia.

Cânta la Stupca o vioară
Și moștenire grea lăsa;
Cânta la Stupca o vioară,
Cu glas de păsări ea doinea;
Cânta la Stupca o vioară,
Ciprian Porumbescu viață-i dădea.

- Eu am un pick-up funcționabil și un disc cu „Balada pentru vioară și orchestră“ a lui Ciprian Porumbescu. Dacă doriți am putea să o ascultăm împreună.

- Din nou ați folosit persoana a II-a plural.

- Se pare că și mie îmi este greu a utiliza persoana a II-a singular. Totul e până mă obișnuiesc. Ascultăm muzică?

- Ar fi minunat. Și bunicul meu avea un pick-up și o mulțime de discuri cu muzică populară. Era o delectare să ascuți muzică cu ajutorul unui pick-up în anii dinaintea căderii comunismului.

Bătrâna a scos dintr-un dulap vechi un pick-up. A căutat pe urmă într-o ladă asemănătoare cu o ladă de zestre un disc rătăcit printre alte zeci de discuri, l-a ridicat cu sfială din locul păstrării sale și i-a dat din nou viață datorită unui pick-up încă funcționabil.

Cele două erau așezate la masă și ascultau muzică.

- Superbă și tristă, tristă la fel ca viața lui, a întrerupt Daria tăcerea.

- În tinerețe omul vrea să cucerească universul. Ciprian Porumbescu l-a cucerit prin muzică, singura dragoste ce nu i-a întors niciodată spatele. A cântat iubirea de țară, de neam, de frunze și ape, dar și inima-i frântă de mândra ce nu i-a fost sortită, a rostit bătrâna.

- Soarta și-o mai face și omul, s-a auzit Daria șoptind.

- Da, așa este, soarta și-o mai face și omul, iar după ce își dă cu fruntea de toate gardurile, să nu se întristeze, e calea care și-a ales-o, din care s-a înțeleptit pentru viitor.

- Dacă omul se înțelepțește prea târziu?

- Niciodată nu e prea târziu. Fiecare an aduce cu el mai multă înțelepciune, fiecare clipă are fața ei.

- Totuși este un timp pentru tot lucrul „Pentru orice lucru este o clipă prielnică și vreme pentru orice îndeletnicire sub cer. Vreme este să te naști și vreme să mori; vreme este să sădești și vreme să smulgi ceea ce ai sădit.“ (Ecclesiastul c. 3, v. 1-2) Copilăria e timpul jocului, tinerețea e vremea dragostei, a întemeierii familiei, maturitatea e consolidarea talanților primiți de fiecare om.

- Dar bătrânețea? Ce e după părerea ta bătrânețea?

- Momentul în care omul e mulțumit de realizările sale sau e trist, că a trăit degeaba.

- Eu am văzut bătrâni ce nu stau să socotească dacă au trăit rodnic sau degeaba. Ei aleargă după talanți ca în tinerețe, agonisesc sau își petrec; dar am văzut și tineri care trăiesc de parcă ar fi ajuns la sfârșitul zilelor.

- E adevărat. Fiecare își trăiește viața după bunul plac.

- Ce moment al vieții tale îți aduce imediat zâmbetul pe buze?

- Moment, nu i-aș putea spune moment, e o perioadă luminoasă, copilăria. Parcă ieri alergam iarna printre clămile cu fân sau otavă din grădină. Ne făceam colibă din snopi de tulei și ne ascundeam în ea ca-ntr-o cetate. O altă ascunzătoare și loc de joacă era pivnița. În Glimboca pivnița casei e mare, cât trei patru camere. Avea o mulțime de colțuri supuse cercetării copiilor, colțuri unde ne puteam ascunde. Adesea pivnița devenea sală de bal sau loc de refugiu în cazul în care făceam boacăne ca de altfel și podul casei. Îmi amintesc că într-o vară mi-a dat tatăl meu să citesc „Povestea lui Harap Alb“ de Ion Creangă, iar eu doream să mă joc cu vecina mea, Simona Lupu. Și vecina mea a primit spre lectură „Punguța cu doi bani“ de același autor și tot de la tatăl meu. Pe atunci Simona a stat o perioadă la mine acasă, fiindcă casa ei era în construcție și nu aveau decât o singură cameră

strămtă unde au înghesuit trei paturi unde dormeau părinții ei, bunicii și câteodată rămănele și unchiul ei ce era și meseriaș. Tatăl meu aprecia lectura. Nouă în acea zi de vară ne venea vorba lui Creangă, să ne scaldăm în țărână asemenea găinilor și asta am făcut toată ziua, ne-am jucat. Când tatăl meu a venit de la lucru, căci lucra la uzina din Oțelu Roșu, ne-a luat cu el la holdă, ca să ajutăm la strânsul fânului. Pe drum ne-a pus să-i povestim poveștile, prima dată pe Simona, pe urmă pe mine. Ne-a mai pus și întrebări. Am trecut cu bine testul, fiindcă știam poveștile tot de la el, de când le povestea în serile de iarnă la lumina lumânării. Seara, când bunica mea a intrat în pivniță, s-a luat cu mâinile de cap. La o palmă distanță atârnav, fâșii, fâșii, din tavan până la pământ ghebele ei făcute din cârpe, ca să lege roșiile. Se pare că așa am citit noi în acea zi.

- Amintirile copilăriei. Frumoase amintiri. Până la urmă ai citit Povestea lui Harap Alb?

- Mult mai târziu. Când am studiat basmul la școală.

- Ai observat câtă simbolistică ascunde fiecare poveste?

- Da. La început le-am privit ca pe niște tărâmurii destinate copiilor, dar mai târziu am înțeles că fiecare poveste e plină de simboluri, simboluri pe care copiii nu le înțeleg, însă adulții, da.

- Multă înțelepciune ascunde fiecare poveste. De la ascultarea de părinții care îți vor binele până la ascensiunea spre vârful muntelui vieții tale.

Muzica curgea lin. Cele două au tăcut la un moment dat.

- Copilăria cu jocul și tinerețea cu dragostea, e ca soarele în viața omului, a întrerupt Daria tăcerea.

- Da, a răspuns bătrâna, așa este. Eu am pierdut acest timp, dar ca recompensă a greșelilor mele am prețuit momentele din toamna vieții. Am trăit fiecare frunză care și-a brăzdat verdele ființei cu flăcări și am crescut cu fiecare freamăt de vânt ce ascuțea spaima desprinderii de arbor. În copilărie, în loc să fac mâncare din nisip asemenea altora de vârsta mea, eu puneam oalele pe foc pentru când veneau ai casei de la lucru, torceam lână și împleteam ciorapi, coseam fețe de masă înflorate, iar în tinerețe în loc să aleg dragostea, am lăsat ca dragostea greșit înțeleasă să

mă alegă pe mine, crezând că astfel o să îmi asigur un viitor liniștit.

- Mi-ar plăcea să ascult din înțelepciunea clipelor dumneavoastră, a spus Daria. Cu siguranță mi-ar prinde bine de-a lungul existenței mele frânturi din experiența dumneavoastră de viață.

- Poate că o să povestim cândva, a răspuns bătrâna.

Un vânt puternic a reușit să deschidă geamul întredeschis de bătrână de dimineață și o rafală de zăpadă a pătruns în cameră. Bătrâna s-a ridicat să închidă geamul. Și muzica a încetat în timp ce frigul pătrundea prin fiecare colț al încăperii. Ochiul Dăriei au privit zbuciumul naturii, a sesizat apusul muzicii și a urmărit mișcările bătrânei prin casă.

- Cât zbucium e în natură! Toate semnele naturii arată zbuciumul vieții omeneste, a spus Daria în timp ce bătrâna s-a așezat din nou pe unul din scaunele din jurul mesei.

Daria a făcut câțiva pași până la fereastră.

- E iarnă grea, a spus Daria.

- Nu am mai prins ierni așa de grele din copilărie, a completat bătrâna.

- Același bătrân ce trage un căruț plin cu vechituri, a spus Daria mai mult pentru ea.

Bătrâna s-a reîntors la fereastră.

- El e, a spus bătrâna.

- Cine?

- Cel pedepsit.

- Nu înțeleg. Bătrânul acesta, fie vară, fie iarnă trage un căruț plin de vechituri. Mereu îl zăresc trudind la același căruț. Și-l umple căutând prin gunoaie, pe urmă îl trage după el. Am încercat să-l ajut, să-i ofer de pomană într-o zi și a primit. Pe urmă am înțeles că primăria i-ar fi oferit o locuință socială și o masă caldă, dar el a continuat să plece în zori cu același căruț și să se întoarcă pe înserate.

- Erau ani când dormea sub cerul liber, a spus bătrâna. Adesea când îl zăream trăgând căruțul după o iarnă geroasă mă minunam cum de mai trăiește.

- Îl cunoașteți?

- Nimeni nu-l cunoaște. A venit în sat cu zece ani în urmă și a dormit pe unde a apucat, pe sub poduri, cu același căruț plin de vechituri. Totuși eu îl cunosc. Ești prima persoană căreia îi mărturisesc acest lucru. E un om care a pierdut totul. Cândva a fost un om mare, dar de acolo, de sus, a uitat să mai privească la poalele muntelui și a tot adunat și ce i se cuvenea și ce nu i se cuvenea, ne se mai sătura adunând până când într-o zi a pierdut totul. Un cumplit accident de mașină l-a despărțit de copil și soție, pe urmă legea l-a obligat să plătească daune morale altor familii implicate în accidentul provocat de fiul său și treptat a pierdut totul. Și acum adună. Îi place să adune, dar din gunoaie, din lepădătura oamenilor.

- Cumplit! Cum de l-ați cunoscut?

- L-am cunoscut în studenție, când, căsătorit fiind, făcea ochi dulci fiicei rectorului. Eram prietenă cu fiica rectorului.

- Ați fost studentă? s-a minunat Daria. Aveți studii superioare?

- Am fost profesoară în sat. Acum sunt pensionară.

- Profesoară?

- De matematică.

- Minunat!

Bătrânul nu se mai zărea de la geamul camerei.

- Să ne așezăm, a spus bătrâna.

- Firește.

Cele două s-au reîntors la masă.

- Cum a fost meseria de profesor?

- Grea, dar plăcută în același timp. Când am ținut prima mea lecție în fața elevilor, cu toate că mă simțeam ca la examen, am simțit că meseria de profesor îmi este menită. E atât de plăcut să modelezi omuleții ce vin să aprofundeze cât mai multe cunoștințe, să-i pregătești pentru viață, dar totodată e și multă responsabilitate. Profesoratul e ca o misiune, misiunea de a educa mlădițele să crească drept, să-și descopere abilitățile și să le cultive. E atât de plăcut să observi ochisorii elevilor plini de dorința de a cunoaște, iar tu să le oferi darul. În ziua de astăzi e mult mai greu să fii profesor. Am auzit că la oraș unii elevi merg la

școală doar pentru o diplomă de absolvire sau pentru ca familia să primească alocație de pe urma lor și astfel deranjează pe alți elevi ce doresc să învețe. Mai mult decât atât comportamentul urât al acestor elevi e susținut de familiile din care provin. Ei au toate drepturile de a face tot ceea ce e rău și interzis. Mama, tatăl acestor elevi nu vin la școală, ca să se intereseze de situația lor la învățătură sau purtare, ci vin când dintr-o îmbrânceană cu altul asemenea, prințul lor a ajuns pe locul al doilea la trântă. Vin să amenințe, să-și arate colții cariați de mizerile în care se scaldă. Nu-i interesează care va fi viitorul propriului copil, ci îi încurajează comportamentul sălbatic. Ce vor să facă cu viața fiului sau a fiicei lor? Mâine acei copii o să-și transforme părinții în sac de box, căci așa educație au primit în familie. Atunci deșteptarea va fi prea târzie pentru părinți. Copiii învățați să li se ducă la îndeplinire orice capriciu fără să-l merite, indiferent câte sacrificii ar implica acesta din partea părinților, copiii ce sunt încurajați să persiste în răutățile lor, mâine nu se vor descurca în viață. Se vor trezi în mijlocul furtunii fără adăpost și vor lovi în stânga și în dreapta cu ură, zadarnic. Mereu copiii s-au certat și s-au împăcat. Unii au fost pedepsiți și s-au îndreptat. Acum nu mai ai voie să-i pedepsești, că-i umilești, dar ei nu umilesc pe alții? Și cât de diabolic procedează! Eram elevă în clasa a VIII a când un elev, de a cărui teamă știau toți, s-a urcat pe spinarea a doi colegi ce i-a transformat în cal și căruță, iar el fiind vizitiul îi lovea cu joarda. Câte lovituri a primit calul și căruța, tot atâtea a primit și vizitiul de la director, ba mai mult, când s-a plâns părinților că a fost bătut i-au mai dat și aceștia cu mențiunea că sigur nu a învățat sau a făcut ceva rău. Eu nu sunt adepta pedepsei corporale, dar unii oameni nu se îndreptă, indiferent de pedeapsă până nu-i ustură pielea, pe urmă se fac oameni de treabă. Coasa până n-o bați, nu taie iarba. Copilul până nu-l educi, e sălbatic, trănțește și rupe tot ce-i iasă în drum, își poate da în foc sau apă. Recent am auzit că la o școală de la oraș au regizat o agresiune niște elevi. L-au legat pe un elev de o bancă și au încercat să-l tundă, iar alții au filmat cu un telefon, că știința a evoluat, iar ei profită de știință să-și arate prostia. Dacă nu au obținut o medalie sau o diplomă la

olimpiadă, măcar să arate că „D-l Goe“ e mereu actual, iar cucoanele sar să-i apere comportamentul greșit. În cazul înscenării tunsului, nu victima, care a fost și ea implicată în scenariu, ci unul dintre agresori a recurs la un fals atac de panică, când a auzit ca ar veni poliția să cerceteze ce s-a întâmplat. Acești copii plini de ipocrizie și lipsiți de respect vor fi adulții de mâine. E bine totuși că printre aceste uscături mai sunt și vlăstare fragede ce pășesc cu trudă spre soare, căci altfel, curând, foarte curând. am deveni o societate bolnavă. Mi-a povestit o prietenă că mama unui elev a devenit sclavul propriului copil care o amenință că, dacă nu-i face pe plac, anunță Protecția Copilului și pleacă de acasă. Eu de-aș fi mama copilului i-aș spune că e liber să plece de acasă unde dorește, fiindcă copilul abia când se află printre străinii ce nu se îngrijesc de rănilor lui, conștientizează ce înseamnă adevărata dragoste părintească și se va întoarce asemenea Fiului Risipitor.

- E o plăcere să vă ascult. Majoritatea bătrânilor când le treci pragul îți arată fotografii cu momente din viața lor, dumneavoastră nu ați avut nevoie de fotografii, ca să mă faceți să văd toate istoriile. Totuși aveți niște tablouri pe perete.

- Sunt străbunicii mei, bunicii și părinții.

Bătrâna se ridică de pe scaun și arată Dariei cine sunt oamenii îmbrăcați în ținute populare din tablourile etalate pe unul din pereții camerei.

- Acestea sunt chipurile celor mai dragi oameni din viața mea, a completat bătrâna. Ei nu mai pot să-mi zâmbescă, decât din poze. Atât de tăcute, dar atât de grăitoare sunt tablourile. Îmi amintesc că tabloul străbunicilor mei a zâmbit prima dată când bunica mea a fost chemată la Domnul după o cumplită suferință. Icoane pe care le poți asculta ce spun sunt pentru mine aceste chipuri demult apuse. Te urmăresc pas cu pas și par să-ți întindă mereu o mână de ajutor. Am mai mulți prieteni trecuți în veșnicie, decât în viață.

- Prietenul meu cel mai bun e lângă mine, în această lume. Nu știu ce m-aș face, dacă s-ar grăbi să plece în veșnicie înaintea mea. Cred că m-aș duce în locul unde i s-ar odihni trupul și aș aștepta să

prind și eu rădăcini acolo, să-l urmez pe calea ce a pășit. Nu îmi imaginez viața fără el.

- Greșești, i-a spus bătrâna. Străbunicii mei s-au iubit enorm. Străbunicul meu a călcat cu șapte ani înaintea străbunicii mele în veșnicie, dar străbunica mea, cu toate că-i era mereu dor de el și dorea să-i calce pe urme cât mai curând, nu s-a dus să se osândească lângă mormântul celui drag, ci a continuat să trăiască. Și între ei a fost prietenie și dragoste adevărată. Când numești pe cineva prieten, acea persoană trebuie să fie demnă de toată încrederea ta.

- Eu am încredere în prietenul meu.

- Dacă nu avem încredere în ceea ce iubim, nu avem încredere nici în noi, a adăugat bătrâna. Cu siguranță ai încredere în tine și această încredere te ajută să-ți alegii adevărații prieteni. Pe oamenii compatibili firii tale îi simți. Îi cunoști doar după o simplă analiză a feței, a ochilor, a gesturilor. Pe cei care nu-ți sunt asemenea ție îi respingi imediat. Nu degeaba se spune „Spune-mi cine-ți este prieten, ca să îți spun cine ești.“ Lingușitorul la lingușitor trage, clevetitorul la clevetitor, leneșul caută un alt leneș, omul corect, un om corect, modestul aleargă după cel smerit, cel corect după cel sincer. Prietenul tău trebuie să fie un om deosebit, un om corect, modest, un om ce iubește cartea.

- Îl cunoașteți. Ion, profesorul de muzică din sat, fiul preotului din sat.

- Ion. Îl cunosc. Nu e băiat rău, dar e lacom și zgârcit. Tu nu ești deloc așa. El ar înșela pentru arginți și pe apropiații săi. Eu pe tine te văd un om ce nu ai nevoie de bunul altuia, un om căruia nu-i place să rămână dator nimănui. E greu să faci casă cu Ion, căci el aleargă după vițelul îngrășat. Tare mi-e teamă să nu caute un vițel îngrășat și prin prietenia cu tine. El a mai fost însurat cu o fată de preot, o familie bogată. A ales mireasa după bani, după interes.

- Nu, cu mine nu stă din interes. Îi sunt dragă. Mult timp a încercat să mă cucerească, deși m-a atras din prima clipă, era idealul meu masculin, însă am ezitat. Nu știam cine este, ce fel de om este și mă temeam. Mi-a arătat pas cu pas cât de mult ține la mine. Mereu mă chema în preajma lui, se simțea bine când mă

avea aproape. De câte ori avea câte o slujbă la biserică după-masa, un botez, o cununie etc. mă ruga să vin să-l ajut la strană și știu că nu îmi cerea acest lucru că îi era greu să răspundă singur în timpul slujbelor, ci ca să-i fiu alături. Dacă îl rugam ceva nu întârzia să-mi ofere ajutorul. El a ajutat și la reparația acoperișului dispensarului din localitate.

- După ce l-ai acceptat lângă tine s-a mai grăbit să te cheme alături de el la slujbe sau să repare un alt „acoperiș“?

- Nu, căci avea încredere în mine să mă lase singură la strană.

- Nici dor nu îi mai era de tine.

- Acest lucru mă durea. Eu așteptam cu nerăbdare fiecare întâlnire cu el, dar el se pierdea în lucrul lui și adesea pleca cu săptămânile încotro avea treabă.

- La un moment dat o să obosești să oferi.

- Ce să ofer?

- Dragoste. Prin tot ceea ce oferi, oferi dragoste. Am înțeles că Ion a fost admis și la Facultatea de Medicină Veterinară. Se vorbește că tu îl ajuți cu diferite lucrări, referate, pentru a promova examenele.

- Cine spune acest lucru?

- Copiii te-au văzut când i-ai dat la biserică o lucrare făcută de tine, ca să o prezinte la un examen. Îți place să lucrezi pentru el, căci îl consideri parte din sufletul tău.

- Nu i-am făcut eu lucrările, doar le-am citit, mi-am spus părerea.

- Acum minți, fiindcă îi ești fidelă.

- Fiecare crede ce dorește. Adevărul este că el a făcut totul.

- Da, el este cel înzestrat cu înțelepciune, iar tu cu supunere și ascunderea adevărului. Ți-am mai spus. O să obosești la un moment dat să oferi.

- Și dacă vei obosi la un moment dat, prietenul rămâne prieten.

- Așa este. Pentru cei corecți, pentru cei care au pus suflet în toate, prietenul rămâne prieten. Eu îți spun doar să ai mare grijă.

- Mi-e drag și îi sunt dragă și așa o să fie mereu.

- Să dea Bunul Dumnezeu să fie așa!

- Toate sunt trecătoare, tot ceea ce este material se transformă,

dispare, doar dragostea, dragostea nu se stinge niciodată. Ea continuă să existe chiar și atunci când materialul se ofilește. Ea se unește cu eternitatea și arde ca o flacără vie.

- Dacă eu ți-aș spune că acea iubire ideală e greu să o întâlnești în această lume a deșertăciunii, m-ai crede?

- E greu, dar nu imposibil. Am observat că până și unii părinți devin egoiști. Fac copii, se bucură de prezența lor, pe urmă așteaptă de la ei sprijin la bătrânețe. Puțini sunt cei care au copii, nu pentru un sprijin, ci pentru a-i iubi necondiționat. Există acea dragoste unică, însă nu toți au fericirea să o guste.

- Tu ai avut această fericire?

- Da.

- Ești doar o copilă. El e mai mare decât tine cu cincisprezece ani. Ce-i drept, vârsta nu se observă, căci e un bărbat frumos și atrăgător, dar cu timpul se va observa. Nici măcar în gândire nu sunteți sinonimi. Vă despart câteva generații. El are un copil cu prima soție, copil de a cărei grijă nu a știut niciodată, s-au ocupat alții. Nici nu a trecut un an de când s-a însurat și s-a ivit pe lume copilul, iar la doi ani de la data căsătoriei a divorțat de nevastă. Poate nici nu-și mai dorește un alt copil.

- De copil nu am aflat până acum. Totuși el își dorește copii cu mine.

- Și vorbele lui sunt adevărate?

- Cu siguranță că sunt adevărate.

- Te vei convinge în timp de acest lucru.

- Nu vă este drag, Ion?

- Nu pot spune că nu mi-e drag. Eu nu am nimic cu el, însă nu iubesc aroganța lui și goana după arginți. Ion e prea orgolios, așteaptă ca toată lumea să-i aducă plecăciuni și iubește banul mai mult decât orice pe lumea aceasta. Mai are și norocul că e favorizat peste tot unde pășește fiind fiu de preot. După o viață de om pot spune că reușesc să cunosc oamenii doar privindu-i și observându-le comportamentul. Nu mă pot lăsa înșelată de omul lingușitor sau de cel ce îți zâmbeste.

- Dumneavoastră ați ales omul ideal în tinerețe?

- Nu. Eu am ales foarte prost în tinerețe și am suportat

consecințele faptelor mele toată viața. Omul când este tânăr, nu este matur. Mai rău este când nu ascultă nici de sfatul celor ce îi doresc binele.

- Așa ca mine.

- Important este să nu regretăm niciodată ceea ce facem, chiar dacă o să ne lovim de propriile noastre greșeli.

- Îmi povestești și mie greșeala dumneavoastră?

- Am reușit la facultate. Am plecat de acasă. Eu, care am crescut la sat, m-am aflat dintr-o dată într-un oraș mare, un oraș cu alte obiceiuri, cu fel de fel de oameni și trebuia să mă descurc singură. Acolo l-am cunoscut pe el. El crescuse la oraș și nu se dădea înapoi când trebuia să bată la ușă și nici când o ușă i se închidea în față. Bătea din nou și din nou. Era îndrăzneț, hotărât, insistent și avea încredere că totul se rezolvă. Acest el m-a făcut să cred că mă iubește mai presus de orice. Eu care nu cunoșteam lumea l-am crezut. El își asigura viitorul cucerind trofee. Un trofeu eram eu, dar nu am înțeles decât târziu acest lucru. Spusese la un moment dat că trebuie să încheiem odată afacerea, afacerea era căsătoria noastră. O căsătorie era văzută de el ca o afacere. Am crezut că a glumit sau a greșit utilizând termenul afacere.

- Acest el are și un nume?

- Viorel. Viorel Lupu.

- Un lup îmbrăcat în piele de miel.

- Un lup care a reușit să sfâșie bucata de carne proaspătă și să se întărească prin prada sa.

- L-ați iubit?

- Deloc. Mai mult decât atât îmi era rușine cu el în societate. Eu eram frumoasă, iar el era urât la chip. Îmi era rușine cu el pe drum, la petreceri, pe tren, oriunde mă însoțea.

- Nu mai înțeleg nimic.

- Credeam că mă iubește. Am ales să fiu cu el din interes. Îmi doream un om care să mă iubească și să aibă grijă de mine, un om pe care să mă bazez în viață indiferent de situație. Nu am ales pe cel frumos la chip de care nu eram sigură, ci pe cel lingușitor, pe cel mincinos, pe cel care s-a dovedit că și sufletește este asemenea chipului ce-l poartă. Am greșit și am plătit mult. După ce m-am

căsătorit cu acest om am început să aflu lupul ce se ascundea în spatele ochilor de vulpe.

- S-a comportat urât?

- Mizerabil. Eram tineri și se presupunea că ne-am căsătorit din dragoste, însă eu eram mereu singură în timp ce el petrecea cu prietenii prin diferite locuri, iar când îi reproșam momentele de singurătate devenea violent. Ne-am despărțit. Eu am plecat de lângă el. Am avut prea multe așteptări de la acel om și el nu a făcut altceva decât să mă dezamăgească. Dacă ar fi fost un făt-frumos, aș fi rămas să-i suport mojiiciile, dar el era zmeul și nu doream să fiu nefericită toată viața, să trăiesc fără iubire și cu rușinea de a avea alături pe cel slut. Am plecat fiecare pe drumul lui, dar blestemele zmeului m-au urmărit toată viața.

- Se spune că blestemele nu se prind de oamenii buni.

- Blestemele se prind și de oamenii buni, pentru că există oameni atât de malefici care se hrănesc din a face rău. Eu am pășit pe un alt drum, am pășit încrezătoare. De această dată nu-mi mai era teamă să bat la ușile ce ți se trântesc adesea în față, am căutat frumosul în viață și l-am aflat, mi-am urmat visele, însă un lucru nu am dobândit, un urmaș. Cu timpul răul aruncat asupra mea se va întoarce la cel ce l-a aruncat, nu se știe când, dar se va întoarce. Datoria noastră e să iertăm și să pășim înainte cu bune și rele.

- E adevărat că nu există bine care să nu fie răsplătit și rău care să nu fie pedepsit?

- E foarte adevărat. Noi trebuie să iertăm și să fim buni. Se va îngriji altcineva de restul lucrurilor.

- Mie nu-mi este rușine cu Ion. Sunt așa de fericită să plimb cu el în lume.

- Acest lucru e bun.

- Eu sunt floarea, iar el fluturele multicolor ce o cercetează.

- Mare adevăr ai grăit acum. El e fluturele ce se ascunde între petalele celei mai frumoase flori, mănâncă polen, iar când se satură, iar floarea dă semne de bătrânețe, fuge spre altă floare.

- Ion nu o să fugă după altă floare. Eu am încredere în mine. Având încredere în mine, am încredere și în oamenii ce-i aleg a-mi fi alături.

- Poate. Oricum el o să îmbătrânească primul.
- Pentru mine nu contează vârsta. Dragostea noastră nu are vârstă. Până la urmă Ion și-a călcat pe mândrie și s-a agățat cândva cu mâinile în liliacul de lângă biserică pentru a-mi umple brațele cu flori.
- Oare ce preț o să plătești pentru florile acelea de liliac?
- Nu înțeleg.
- Cândva o să înțelegi.
- Vă înșelați.
- Ar fi bine.
- Cu siguranță că vă înșelați în privința lui Ion.
- Și în privința blestemelor lui Viorel am crezut că m-am înșelat, dar în jurul meu cădeau cei dragi mie și un vis mă muncea noapte de noapte. O femeie a cărei chip nu-mi era permis să-l văd mă suna pe telefon. Eu răspundeam, iar ea îmi spunea mereu aceleași cuvinte „pas cu pas“. Mai cădea cineva în jurul meu și eu pășeam spre toamnă, iar vorbele ei mă urmăreau mereu „pas cu pas“.
- Ca o obsesie.
- Într-o noapte m-am visat din nou la universitate. Am urcat și am coborât scări. Știam în vis că sunt absolventă, dar m-am întors printr-o împrejurare necunoscută într-un loc încărcat de amintiri. În timp ce urcam și coboram scările universității din vis mi-am amintit de bucuria reușitei la facultate, primul pas spre împlinirea unui ideal, pe urmă de anii petrecuți la facultate, de cursuri, de emoțiile dinaintea examenelor. La un moment dat mi-am amintit de el, de Viorel și nu mi-a creat nicio emoție amintirea lui. Dacă reușita la facultate, cursurile, examenele erau amintiri încărcate de emoții, imaginea lui Viorel era ceva șters, era o dragoste bolnavă din timpul anilor studenției de care nu-ți puteai aduce aminte decât ca de ceva banal. Nu am știut să-mi aleg prietenii și amintirea unor greșeli a devenit cât se poate de neînsemnată.
- Pentru că a lipsit dragostea.
- Nu pot spune că a lipsit dragostea. Am ținut la el. Nu era acea îndrăgosteală, dar am ținut la el cum poți ține la un prieten bun. Nici după ce m-am depărtat de el, nu i-am dorit răul. Mereu l-am

văzut ca pe un vechi prieten. Relația dintre noi nu trebuia să depășească niciodată granița prieteniei și să-mi devină pentru scurt timp jumătate. El m-a privit însă cu răutate.

- Dragostea e acea forță ce poate urca la soare fără să devină scrum având capacitatea să rămână în același timp limpede la vedere.

- Dragostea. Da, dragostea te unește cu universul, dar suntem noi, oamenii, capabili de atâta dragoste? Probabil că da, fiind creați de Însăși Iubirea. Omul îmbătrânește, se usucă, se urâtește cu fiecare zi care trece pe lângă el. Dragostea nu observă aceste lucruri și arde, chiar dacă norii și-au stors lacrimile pe pământ și furtuna a încercat să stingă totul în drumul ei. Adevărata dragoste nu îmbătrânește, dar rar o găsește omul în această lume. Dragostea o găsești când lângă tine se află porumbița din tinerețea ta, cea care ți-a fost mereu alături, o găsești în căldura familiei tale, o găsești lângă cel ce ți-e alături în furtuni sau arșiță, dar nu o găsești în clipele de nebunie ce-i încearcă pe unii și se depărtează de tot ce au mai sfânt pentru o nălucă de-o clipă. Mulți au greșit și au plâns amarnic după ce s-au trezit din beția de-un ceas ce a pus stăpânire pe ei. Îmi amintesc de Vlad Oană. I s-au aprins călcâiele după o tinerică, după douăzeci de ani de căsătorie frumoși. A alergat el după tinerică. Ea l-a acceptat, dar la un moment dat Vlad a obosit să nu mai fie el însuși, a obosit să-i aducă mereu câte o rază de lună și a dorit să-și pună și el zilnic câte o cunună de raze solare. S-a întors „cu coada între picioare“ la adevărata lui familie care spre norocul lui i-a deschis ușa, căci acolo unde stăpânește înțelepciunea, nu întârzie să apară și buna înțelegere, și fericirea și mulțumirea. Dar, tu, tu de ce să accepți oaia altuia? Într-o ruptură nu e vinovată o singură persoană. Orice rău se datorează multor neînțelegeri din ambele părți. Când comunicarea lasă de dorit încep să se adune furtuni de zi cu zi, furtuni ce sapă văi adânci. Nimeni nu e perfect. Perfectiunea apare atunci când defectele celui de lângă tine ți se par copilării. Doar dragostea poate transforma defectele în copilării și adevărata dragoste înflorește în sânul familiei, nu în afara ei. Dacă între tine și Ion există acel foc sacru, atunci trebuie să vă duceți în biserică și să vă

cununați în fața lui Dumnezeu.

- Ion e de acord să ne căsătorim, însă tot amână momentul. Spune că avem timp să ne și căsătorim.

- Nu e hotărât. A avut timp să te cunoască. Fără îndoială că așteaptă o altă oportunitate.

- Nu cred acest lucru.

- Din câte îi cunosc familia, tatăl lui Ion nu va accepta niciodată ca fiul lui să se recăsătorească cu o femeie ce a mai fost la rândul ei căsătorită. Va căuta pentru el o domnișoară.

- Ion poate să hotărască și singur ce va face în viață.

- Când omul se căsătorește trebuie să înțeleagă că face o legătură nu doar cu soțul sau soția, ci și cu familia acestuia.

- El a fost cel care m-a plăcut și a făcut toți pașii spre a mă cuceri.

- Iar după ce te-a cucerit a renunțat la luptă.

- Problema este că eu am început să țin atât de mult la el, mai mult decât la mine. Aș fi capabilă să mor pentru el la nevoie.

- Deja ai început să mori pentru el cu fiecare pas pe care-l faci pentru a-l ajuta pe el să urce, în timp ce tu te afunzi tot mai mult în întuneric. E ca și cum ai fi despărțit lumina de partea întunecată și lui i-ai oferit doar lumină, în timp ce ție ți-ai oprit răceala umbrei. De ce nu îți continui și tu studiile? De ce să fii omul din umbră, rădăcina trandafirului? De ce să nu fii tu floarea parfumată și îmbujorată?

- Pentru mine nu mai am timp. De multe ori ziua îmi pare prea scurtă, iar noaptea trupul ajunge adesa neputincios și are nevoie de odihnă, sacrifică clipele existenței sale în favoarea somnului.

- Merită acest sacrificiu omul ce își vede doar de ascensiunea lui?

- Merită.

- O să înțelegi cândva că nu merită.

- Dragostea merită orice sacrificiu.

- E o prostie.

- Dragostea e o prostie?

- Adevărata dragoste nu e o prostie, ea a învins moartea și tot ea a câștigat eternitatea. Eu vorbesc despre acel sentiment fals ce te

face doar pe tine să te sacrifici. La un moment dat vei obosi doar să oferi și vei încerca să evadezi din închisoarea țesută chiar de tine. Atunci vei observa că atât de înalte ziduri ai făcut, încât cu greu o să reușești să evadezi. Atunci ți se face milă de tot ceea ce ai iubit. Atunci ți-e teamă să nu rănești floarea ce tu ai sădit-o și îngrijit-o și mai rămâi în spatele zidurilor. Te simți răspunzător pentru ceea ce ai îmblânzit, pentru ceea ce ai clădit, pentru floarea pe care ai învățat-o să iubească.

- Nu voi obosi să fiu alături de floarea mea.

- Dacă doar tu oferi și floarea primește, o să obosești. Atunci când o să obosești și dorești să te rupi de floare, o să fie foarte greu.

- O să vedeți că eu o să fiu neobosită, gata oricând de sacrificiul suprem pentru floarea mea.

- Nu înțelegi un lucru. Pe pământ nimic nu mai e ca la început, ca atunci când Dumnezeu a desăvârșit creația și toate erau bune. Totul se murdărește pe pământ, totul e supus mizeriei după cădere. Cu cât te zbați mai mult cu atât te afunzi mai mult. Dacă privești în jur poți observa trudă, multă trudă. Astăzi lustruiești ceva ca mâine să se murdărească și poimâine să o iei de la capăt. Tot așa e și cu relațiile dintre oameni. Mereu apare câte o furtună de nisip. Ce frumos e omul în tinerețele lui! Cu cât trec anii omul devine tot mai posomorât, se ofilește mergând spre groapă. După cădere tot ceea ce e frumos se murdărește. Nimic nu mai e perfect. Astăzi haina este albă și mâine trebuie curățată de pete. Astăzi tânărul luminează, iar mâine e omul pătat de timp și secăt de energie.

- De aproximativ un an mă încercă alte ispite. Eu care eram credincioasă, atât de credincioasă, încât nimic nu mă putea depărta de Dumnezeu, am început să mă întreb dacă nu cumva totul este o invenție a omului, din pricină că se teme de moarte, ba mai mult, ca să-i controleze pe cei mai slabi. Dacă la început conflictele mele interioare se rezumau doar la găsirea jumătății ideale și la relațiile cu oamenii, acum au și natură religioasă. De teamă oamenii au inventat zei și au început să slujească acestora. Conducătorii oamenilor știau să profite de naivitatea lor. O

eclipsă de soare prevăzută de înțelepți a însemnat cândva pentru o mulțime de oameni, fața unui dumnezeu supărat. Cândva oamenii nu știau cât de infinit e universul, pentru ei soarele era un zeu, iar cerul nu era văzduh, ci era ceva material. Multe tradiții și obiceiuri de astăzi își au originea în alte tradiții ale unor popoare ce erau politeiste, mai ales obiceiurile ritualurilor de trecere din viața omului. Cu cât omul citește mai mult, cu atât mai mult se poate pierde, dacă nu reușește să descifreze adevărata lumină. Știința în ultimii ani a evoluat mult și foarte rapid, iar omul e din ce în ce mai împietrit.

- E adevărat ce spui. Când sfârșitul acestor veacuri va fi aproape și din cei aleși se vor pierde. Și ei se pot sminti. Fericiți vor fi cei care vor fi biruitori, cei care vor rămâne de neclintit în credința lor.

- De multe ori când privesc un bătrân ce nu știe prea multă carte cât de frumos se închină el lui Dumnezeu și cu câtă credință, mă face să mă gândesc că prea multă știință te poate sminti din tot ceea ce ai avut tu mai sfânt, apoi tot eu îmi spun, că e bună știința, dar trebuie să fii înțelept și astfel să pricepi toate tainele, chiar și cele ce îți par copilării.

- Ce îți pare o copilărie?

- Unele istorisiri din Sfânta Scriptură mi-au părut o clipă copilării. Dumnezeu a făcut cerul și pământul, dar omul trebuie să înțeleagă prin cer universul infinit sau că faptul că Dumnezeu e pretutindeni în acest univers? Oricum, fără un creator e clar că totul ar fi haotic, ceva peste toate există, acea forță energetică dătătoare de viață. Sau istorioara cu Turnul Babel pare atât de puerilă, dar, dacă o cercetăm cu atenție, observăm prezența Sfintei Treimi „Haidem, dar, să Ne pogoram și să amestecăm limbile lor, ca să nu se mai înțeleagă unul cu altul.“ (Facere c. 11) Pe urmă Vechiul Testament ar putea să fie considerat și istoria poporului evreu.

- Dumnezeu există. Există acest Dumnezeu la care noi ne închinăm și sunt convinsă că și tu crezi acest lucru.

- Da, însă e nevoie de înțelepciune ca să vezi limpede totul. Încă din cartea Facerii întâlnim profeții despre venirea

Mântuitorului Iisus Hristos. Femeia prin Fecioara Maria va zdorbi capul șarpelui. Iacov își binecuvintează copiii, iar lui Iuda îi spune că din neamul lui nu va lipsi sceptrul, prin urmare se vor naște împărați precum David și Solomon, până ce va veni Acela căruia i se vor supune toate popoarele, Mântuitorul Iisus Hristos. Iisus Hristos a trăit și e dovedit acest lucru. Totul e o taină. Fiecare lucru are un simbol. Noi, creștinii, suntem peștii ce s-au prins în năvodul apostolilor, cei care au ascultat Cuvântul lui Dumnezeu și au lăsat lumea cea mare pentru calea cea dreaptă. Pescarii de oameni au aruncat Cuvântul lui Dumnezeu în lume, iar cei care au avut urechi de auzit l-au ascultat, iar care au avut înțelepciune au adus rod însutit.

- Cum ai înțeles adevărata cale în viață a omului, calea spre Dumnezeu, așa vei înțelege mai târziu că ai pășit alături de Ion pe un drum greșit. Tu nu poți să trăiești în umbra unui om, udându-i rădăcinile și ajutându-l să se înalțe. Nimeni nu poate să facă acest lucru, pentru că se va sufoca. Riga Crypto din poezia lui Ion Barbu încearcă să o ademenească pe Enigel la umbră arătându-i dragostea, însă Laponă refuză umbra preferând să înflorească la lumină, iar Crypto va fi pedepsit de propria încercare ademenitoare.

- Eu tot cred că eu și Ion o să fim mereu împreună, atât în lumea aceasta cât și dincolo de ea, pentru eternitate. Într-un colț voi fi și eu lângă el în veacul viitor.

- Dacă peste câțiva ani nu vei mai dori să fii în niciun colț alături de el obosit de a oferi altuia ceea ce e al tău fără un schimb cel puțin egal?

- Acest lucru nu se va întâmpla.

- Multe spune omul că nu se vor împlini niciodată. Eram mai tânără cu treizeci de ani când fratele meu mi-a adus o lubeniță ce a crescut în grădina sa fără a fi semănată. Nici măcar nu a mâncat lubeniță în grădină ca semințele să prindă rădăcini și a cules roade. El credea că s-au rătăcit niște semințe în gunoiul din grajd și așa au apărut roadele. La unii apar roadele fără să semene, la alții se năruiesc din fașă, chiar dacă seamănă, fiindcă sunt urmăriți de îndoială, de necredință, de întunerice. Lasă lucrurile

așa cum sunt și mai târziu vei înțelege cât adevăr se ascunde sau nu se ascunde în acel niciodată.

- Și nu ați fost invidioasă pe fratele dumneavoastră?

- Nu, mi-e frate. Dacă era un alt om m-ar fi încercat invidia. Omul e foarte lacom. Nu există nimic mai lacom pe acest pământ ca omul. Din lăcomia de a ajunge ca Dumnezeu, să cunoască binele și răul, omul a gustat din fructul oprit. Omul e ca un vierme ce nu se mai satură. După ce mănâncă tot ceea ce e material rămâne o mare de viermi. Lăcomia este cea care lasă trupul omului pradă viermilor. Am văzut de curând o copilă într-un magazin alimentar împreună cu mama sa. Dacă ar fi fost după ea, ar fi cumpărat toate dulciurile. Omul e atât de lacom, dornic de a-și însuși totul, încât, dacă totul ar fi la liber, ar fi omorât de propria nesăbuiță.

- Din invidie s-au născut dușmăniile, iar oamenii și-au făcut rău unii altora, dovada Cain și Abel.

- Da, e plină lumea de vrăjmașie, însă cel mai mare vrăjmaș al omului este el însuși. Singur își face rău. El își atrage ura, dușmănia prin acțiunile lui. Dacă nu ar intra în contact cu cel rău, ar trăi liniștit. Eu, dacă nu acceptam o prietenie în trecut, acum eram înconjurată de urmași. Trebuie să acceptăm greșelile noastre, să ne iertăm pe noi și pe cei care ne greșesc. „De aceea, Doamne, binecuvintează pe prietenii și pe vrajmasii mei! Sluga blestema pe vrajmași, căci nu știe, iar fiul îi binecuvintează, căci știe. Fiul știe că vrăjmașii nu pot să se atingă de viața lui.“ rugăciunea Sfântului Nicolae Velimirovici pentru vrăjmași, o frumoasă rugăciune, folositoare pentru suflet, o rugăciune în care înțelepciunea și bunătatea îți arată adevărata cale în viață.

Una din ferestrele corpului din curte avea și el acces la strada principală, clădirea fiind proiectată în „L“, pentru a se uni cu cea din față. Din stadă au început să se audă vorbele pline de supărare ale unei țigănci angajate să măture strada. Daria și bătrâna s-au apropiat de geam. Au observat cum vântul i-a smuls țigăncii din căruțul unde aduna gunoiul o pungă și cum nu putea să o prindă a început să arunce blesteme asupra celor ce au fost posesorii acelei pungi, pe urmă, nervoasă fiind, a lăsat pe stradă și alte mizerii,

considerând că așa trebuie să-și facă serviciul, căci salariul oricum îl încasa, ori își făcea, ori nu își făcea strada.

- Nu știu unde vom ajunge dacă toți ne-am face treaba asemenea femeii ce mătură strada, a spus Daria.

- De când e lumea țigani au fost obraznici și când spun acest lucru nu-i vorba de discriminare. Ei au aruncat mereu pumnul înainte, au mințit și au încercat să obțină foloase necuvenite. Sunt răi și răzbunători. Le place să se înalțe prin munca altora, pe urmă să rădă de cei care i-au ajutat. Ce-i drept sunt și țigani educați, însă puțini. Chiar și din cei educați se găesc unii ce nu renunță la obiceiurile vulgare. Au ei ceva genetic, vorba bunicului meu ce-mi povestea că o țigancă frumoasă a fost luată de soție de un rege, dar când era singură, se încuia în cameră, își arunca hainele de regină și își îmbrăca straiul ei tradițional și dansa în fața unei oglinde. Chiar dacă se vor îmbrăca în straie regale și vor locui în plat, în ascuns tot țigani sunt și nu se vor da la o parte dacă vor fi nevoiți să arate acest lucru.

Pe stradă și-a făcut din nou apariția bătrânul ce trăgea un căruț plin de gunoaie. Femeia ce mătura strada s-a luat de el.

- Iar ai venit să împrăștii toate spurcăciunile, striga femeia ce mătura strada.

Bătrânul se pare că nu dorea să o audă. Și-a întors o clipă privirea spre ea neoprindu-se din mersul lui. Atunci femeia a început să-l lovească cu mătura. Bătrânul s-a lăsat la pământ sub ploaia de lovituri. După ce a obosit lovindu-l, femeia i-a aruncat din căruț unele gunoie, pe urmă și-a luat căruțul și a plecat supărată. Bătrânul abia dezmeticit de la lovituri, când a simțit că e liniște, s-a ridicat, și-a adunat vechiturile și a început să-și tragă după el povara.

- E târziu, v-am reținut prea mult astăzi, a spus Daria, vă rog să-mi permiteți să mă retrag.

- Nu m-ai reținut deloc, Daria, a spus bătrâna. Chiar mi-a făcut plăcere să mai schimb o vorbă cu cineva. De multe ori mi-e așa de urât de singurătate, dar mă consolez cu gândul că sunt în casa mea, în casa părintească, unde cândva a fost numai soare și glasurile celor ce au locuit aici și au râs bucurându-se, încă se mai

aud prin toate colțurile. Fiecare loc din casă își are amintirile lui. Te rog să fii atentă, Daria, a spus bătrâna prinzându-i mâinile tinerei în mâinile ei, cum îți făurești drumul în viață, ca să nu te lovești de singurătate. Ai grijă și cu Ion. Până nu a început ninsoarea a tot plantat pomi, și-a făcut livadă mare, pesemne dorește să-și facă și un proiect european care să-i sprijine financiar ferma. Bravo lui, însă tu nu mai sădi pomi în grădina altora, sădește pomi în grădina ta, căci vine o vreme în care nu vei mai putea sădi pomi nici în grădina ta, cu atât mai mult în grădina altora.

- Eu nu am sădit pomi, s-a apărat Daria eliberându-și mâinile.

- Nu mă refer la a sădi pomi în livada lui Ion în sensul propriu, ci la pomii ce-i oferi tu simbolic, pomii ce-i sădești în grădina lui, dar nu numai că-i sădești, ci îi ajuți să și crească, lăsând grădina ta să fie cuprinsă de măracini.

- O să am grijă și de grădina mea.

- Numai să nu fie prea târziu, căci toate lucrurile se fac la timpul lor.

- E adevărat. O să țin cont de acest sfat.

- La un moment dat, când se adună prea multe, începi să fii neliniștit și nu mai poți să faci nimic, iar munca rămâne fără finalitate. E bine ca totul să fie făcut treptat, cu răbdare și la vremea potrivită.

- Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu dumneavoastră, să vă ascult învățăturile. Acum o să plec, a spus Daria pășind spre ușă.

- Și mie mi-a făcut plăcere să te cunosc mai de aproape. Ești o copilă bună. Să ai grijă de tine! a spus bătrâna conducând-o spre ușă.

- O să am. Rămâneți cu bine!

- Numai bine îți doresc și ție!

CAPITOLUL VII

Lanțuri

Iarna era pe sfârșite. Ion a trecut cu bine sesiunea, căci Daria i-a fost mereu alături. Când să se bucure și Daria de mai multe clipe alături de cel drag, acesta și-a cumpărat patru vaci de la târg și cincizeci de oi. Pesemne se pregătea, nu doar să devină fermier, ci se pregătea pentru noua lui profesie de medic veterinar. La orele de la școală a renunțat fără voia lui. Nu era titular și a avut ghinionul ca în toamnă să fie ocupată catedra de un alt profesor, prin concurs. Avea totuși locul de cantor asigurat la biserică, loc pe care nu-l onora de când și-a găsit înlocuitor, decât atunci când picau ceva bani în plus.

Daria era din ce în ce mai tristă. Cu toate că era împreună cu Ion, se simțea singură. Ar fi simțit tot mai profund singurătatea, dacă nu ar fi muncit toată ziua. Era solicitată și la dispensarul din localitate, și în gospodăria lui Ion, căci Ion avea nevoie de o mână de femeie în gospodărie, și la biserică și cu studiile celui drag, căci lectura volume, le analiza și-l ajuta pe Ion să își finalizeze facultatea.

Un conflict interior între iubirea ce i-o purta lui Ion și rațiune a început să ardă în sufletul Dariei. De fiecare dată iubirea ieșea biruitoare și rațiunea era nevoită să-și plece ochii triști.

Într-o dimineață Daria se grăbea să ajungă la ferma lui Ion spre a mulge vacile. În timp ce grăbea pasul nu a putut să nu observe cum soarele mușca din spinarea dealului. Era o splendoare. Dealul nu mai avea vârf, ci un glob roșiatic a deschis gura și l-a înghițit pe nerăsuflăte.

- Câtă frumusețe! și-a spus Daria. Soarele mușcă dealul și acesta tace lăsându-se savurat și încununat de sânge.

Privind spectacolul solar, Daria a ajuns în grădina lui Ion. Acolo a călcat într-o capcană ce Ion a pus-o pentru iepurii sălbatici. A mai prins iepuri și în alți ani când iarna a fost lungă. Cu piciorul prins într-un lanț, a căzut în zăpada a cărui strat era din ce în ce mai subțire și a tras după ea și funia ce era legată de parul

ce susținea plasa menită să prindă porumbei. Cât timp a stat la pământ Daria și-a amintit de porumbelul ce avea aripa ruptă. În momentul în care l-a sacrificat pentru a-i curma suferința a plâns. A fost singura pasăre, singura vietate a cărei viață a fost curmată de ea. Și-a amintit că în copilărie nu dorea să omoare nici insectele. Se gândea că și pe ele le doare moartea trupului. Cum Ion întârzia să apară, Daria a încercat să-și elibereze piciorul din lanț, dar o altă prinzătoare de animale sălbatice, ascunsă în zăpadă, i-a înlănțuit și mâna stângă cu un alt lanț greu. Dacă în capcană ar fi căzut niște porumbei sau un iepuraș, Ion ar fi ajuns demult. La un moment dat Ion și-a făcut apariția.

- Unde ți-a fost capul când ai pășit în grădină? a grăit Ion în loc de bună dimineața. Mi-ai stricat capcanele cu neatenția ta și m-ai și oprit din lucru. Mult ajutor mi-ai dat în dimineața aceasta, n-am ce spune.

- În loc să fii îngrijorat, că poate m-am lovit, tu mă certî. Puteam să-mi rup un picior sau o mână. Puteai să mă întrebi dacă sunt bine, căci mă iubești sau dragostea ta pentru mine s-a sfârșit?

- Eu nu-mi mai văd capul de treabă și ție îți arde de prosti. Firesc că te iubesc. Nu se observă?

- Din comportamentul tău din ultimul timp nu se prea observă, iar dragostea, îngrijorarea pentru ființa iubită nu e o prostie.

- Așa sunt eu, mai rece. Trebuie să te obișnuiești cu mine, așa cum sunt. Nu vezi cât am de lucru?

- Pentru tine muncești, nu pentru mine sau pentru altul. Relația cu mine nu ai legalizat-o, prin urmare tot ce aduni ca furnica întră numai în visteria ta sau a urmașului tău, copilul ce-l ai cu prima soție.

- Ai grijă ce vorbești! a spus Ion împingând-o nervos pe Daria ce tocmai s-a ridicat de jos, după ce a fost eliberată de lanțuri, din nou în zăpadă. Vrei să mă superi de dimineață? De familia mea să nu te iei, m-ai auzit! Cine ești tu, să te iei de familia mea?

- Nu m-am luat de nimeni, a răsuns Daria ce a căzut din nou.

- Atunci ce vrei să spui? Te-am obligat eu să mă ajuți cu ceva și acum îmi scoți ochii.

- Nu m-ai obligat cu nimic și nici nu îți reproșez nimic. Nu îmi

pare rău că am ajutat pe cineva. Am făcut-o cu drag, de bună voie. Ți-am spus că puteai să te interesezi dacă sunt bine.

- Din moment ce vorbești atât de mult, ești bine.

- Eu ce sunt pentru tine, din moment ce nu fac parte din familia ta?

- Tu știi!

- Nu înțeleg.

- Ce să nu înțelegi? Ești ceea ce vrei să fii.

Ion a plecat. Daria s-a lovit ușor la spate când a căzut, dar nu lovitură a pus-o pe gânduri, ci comportamentul lui Ion. Era între lanțuri, între lanțurile ce i-au ținut fercate mâna și piciorul. Oare atât de legată a fost ea, atât de înlănțuită, încât să greșească din nou în viață? Lanțurile de pe sufletul ei atârnau greu în timp ce ea s-a ridicat iarăși și a pornit încetitor spre grajdi. Aproiindu-se de grajdi se întreba dacă a aruncat cumva mărgăritare înaintea porcilor.

În grajdi Ion dădea fân la vaci. Rânise mai de dimineață. Daria și-a luat scăunelul și a început să mulgă pe Lunița.

- Vezi că ți-ai revenit? După ce mulgi vacile să faci ceva de mâncare, pe urmă să nu uiți a finaliza de citit cartea din care trebuie să-mi faci un referat, ca să-l predau la finalul săptămânii profesorului de imunologie. Astăzi ai și zi liberă la dispensar, așa că ai grijă să nu te lenevești.

Ion a părăsit grajdiul în timp ce Daria a început să o mulgă pe Mândra. În timp ce-și continua mecanic munca față de care nu era obligată cu nimic se gândea să lase totul baltă și să plece. Nimic nu o obliga să grijească de gospodăria lui Ion, nimic nu o obliga să-l ajute cu studiile. Dacă a făcut asta până acum, a făcut-o din dragoste, pentru că așa a dorit ea și nu-i pare rău. Omul mai învață și din greșeli. Dar acum de ce mai stă înlănțuită pe scaun mulgând vacile? De ce nu pleacă de lângă cineva care și-a atins scopul, a obținut un trofeu și acum l-a aruncat la vechituri, nu-i mai pasă de el. Atât a durat dragostea, până l-a obținut. Și totuși nu pleca. Inima ei nu reușea să rupă lanțurile sclaviei.

CAPITOLUL VIII

Furtuna

Lunile s-au scurs treptat și vremea cea bună și-a intrat în drepturi. Viața se scurgea cu bune și rele. Daria a pierdut o prietenă bună a cărei învățătură îi răsuna vie în suflet. A fost la căpătâiul ei când și-a dat ultima suflare. Trăgea să moară și avea atâta putere încât își ținea singură lumânarea în mână. O strângea ca într-un clește. A căzut din picioare într-o dimineață, răpusă de gripă și a tras o săptămână.

O furtună puternică a răscolit sufletul Dariei. A pierdut pe cineva drag. Mereu s-a întrebat de ce trebuie să moară oamenii? Oare când va înceta această pedeapsă? Moartea bătrânei au determinat-o pe Daria să-i asculte sfatul, așa că a mers la Timișoara și s-a interesat de programa pentru admiterea la Facultatea de Medicină. Nu pierdea nimic, dacă încerca să facă carieră. Poate Bunul Dumnezeu o va ajuta să se împace cu ea însăși, să fie mulțumită de realizările ei profesionale, dacă altfel a dat greș.

Se afla în Timișoara când o furtună a făcut ca toți oamenii să-și caute adăpost. Daria s-a adăpostit de furia furtunii în catedrală. A intrat în catedrală, a îngenunchiat și a început să se roage.

Căutări și iar căutări, toată viața a căutat drumurile pe care să pornească pentru a se bucura de roade bogate, însă de fiecare dată câte o furtună ivită din senin îi tăia calea. Poate de această dată va păși pe drumul cel bun și roditor. Furtuna ce a împins-o în catedrală poate a fost benefică, căci noul ei drum o să înceapă cu o rugăciune, o să înceapă de aici, din Catedrala Mitropolitană. Bunul Dumnezeu îi va fi sprijin.

Nu, de această dată nu va mai rămâne ancorată în furtună. Lanțurile nu o să-i pună piedici. Rugăciunea din catedrală a făcut-o mai încrezătoare că o să reușească în tot ceea ce și-a propus.

În tot acest timp Ion s-a adăpostit de furtună la barul din sat. Știa de ce Daria s-a dus la Timișoara. Mereu îi spunea totul. Era foarte sinceră. Nu știa dacă să se bucure sau să se întristeze de

noua ei decizie. Pe de-o parte nu era rău să ajungă doctoriță, dar pe de altă parte el putea să fie neglijat o bună bucată de timp și acest lucru nu-i era pe plac.

- Ce mai faci, Ioane? i-a întrerupt visul Vasile. Ți-ai făcut timp să mai treci și tu pe la un pahar de băutură cu vechii tăi prieteni?

- Furtuna acesta mi-a făcut timp.

- De când ți-ai luat femeie, ți-ai făcut gospodărie mare și ai uitat de noi.

- Nu are nicio legătură femeia cu gospodăria.

- Dar e bună o femeie la casă.

- Eu nu zic că nu e bună.

- Și când te însori?

- Cu cine?

- Cu asistenta, cu Daria?

- Niciodată.

- Atunci de ce o ți încurcată? Sunt mulți tineri neînșurați care ar fi dorit-o de nevastă.

- Eu n-o țin. Ea vrea să stea încurcată cu mine și nici pe alții nu i-am oprit s-o ia, dacă pot.

- Păi, vezi tu, Ioane, nu prea pot, căci ea ține la tine. Mai are și încredere în tine.

- Poate vrei să te însori și tu cu ea.

- Acum nu mai vreau, din moment ce a fost a ta. Mi-ești prieten și nu se cade.

- Daria o să fie tot timpul lângă mine, chiar și atunci când o să mă înșor cu fiica crâznicului. E stabilită nunta cu familia fetei. Peste doi ani, când termină școala, o s-o iau de nevastă. Daria o să înțeleagă. Trebuie să înțeleagă, dacă mă iubește. Nu o s-o părăsesc nici pe ea, de fapt nu pot s-o părăsesc. Am nevoie de ea. Cum s-o părăsesc? O să-i explic că relația noastră va rămâne neschimbată, atâta doar că o să fiu înșurat. Dar câți oameni înșurați nu au și o viață paralelă?

- Daria nu o să accepte așa ceva.

- Asta rămâne de văzut.

- Și până la urmă cu ce e mai bună fiica crâznicului ca Daria? O iubești? E mai isteată? E mai frumoasă?

- Nimic din tot ceea ce ai menționat. E domnișoară. E din sat și are avere multă.
- Ești un interesat.
- Dragostea nu ține de foame.
- Nici Daria nu-i de aruncat. Și ea e din familie bună. E și pe picioarele ei. Are un serviciu.
- A mai fost măritată.
- Și tu ai mai fost însurat.
- Eu sunt bărbat, Vasile.
- Nu văd care-i problema că tu ești bărbat?
- Te-ai zăpăcit de tot. Să lăsăm povestea asta. Tu ce faci sâmbătă?
- Încă nu am un plan.
- Nu poți veni să mă ajuți la coasă, doar îmi ești prieten? Și eu o să te ajut pe tine când ai nevoie.
- Ca și în trecut, doar cu vorba.
- Mai bine spune-mi că nu dorești să mă ajuți.
- O să te ajut, dar nu mai promite că mă ajuți și tu la rândul tău, căci tu nu ai avut niciodată timp de prieteni. O promisiune când o faci trebuie să fie sfântă, altfel oamenii își pierd încrederea în tine.
- Așa sunt eu, Vasile.
- Așa poți pierde prieteni. O poți pierde și pe Daria. La un moment dat prietenul, oricât de mult ar ține la tine o să obosească să te tot ajute fără a primi ceva în schimb.
- Iar la Daria ai ajuns. Sper că povestea cu fiica crâznicului rămâne între noi?
- Mereu ai putut avea încredere în mine.
- Și până la urmă mă ajuți la coasă?
- Te ajut.
- Mulțumesc! Să închinăm împreună un pahar până se mai potolește furtuna de afară.

CAPITOLUL IX

Nisipuri mișcătoare

Daria mergea pe stradă gânditoare, ducând o plasă încărcată. La un moment dat Vasile Crețu ce alerga de parcă îl fugărea o haită de lupi, s-a ciocnit cu ea trântindu-i plasa plină cu mere.

- Mă scuzați. Mă grăbeam. Nu am intenționat să vă trântesc merele din plasă. Să vă ajut!

Fără să aștepte un răspuns Crețu a început să adune merele risipite peste tot. Daria s-a apropiat de băiat ridicând în același timp un măr.

- Ce se întâmplă cu tine, Crețu? a spus Daria. Unde te grăbești? Nici la școală și nici la biserică nu ai mai fost în ultimul timp.

- Cine v-a spus că nu am mai mers la școală?

- Prietenul tău, Gheorghe Văcaru. E îngrijorat pentru tine. Nici măcar la antrenamentele pentru echipa de fotbal a satului nu ai mai fost.

- Când am câștigat meciul cu Zăvoiul, am fost adus acasă de bunicul meu cu biciul.

- De ce?

- Pentru că am lăsat oile și am fugit la meci.

- Da, am auzit că părinții tăi au cumpărat în jur de o sută de oi anul trecut, însă ar fi trebuit să țină cont și de pasiunile tale.

- Nu le pasă de ceea ce îmi doresc. Mă simt ca o slugă la oile părinților mei. Eu nu mai pot. Chiar acum mă pregăteam să prind autobuzul și să plec de acasă. Mă duc să cer ajutorul unui neam mai îndepărtat din Oțelu Roșu a cărui copii s-au stabilit la Timișoara, să mă găzduiască o vreme, deși cred că o să mă refuze.

- Eu spun să treci mai bine pe la cabinet, să stăm de vorbă. O să găsim o soluție. Chiar acum mergeam spre cabinet. Mă ajuți să car și plasa cu mere. Oricum cred că ai pierdut autobuzul.

- Și eu cred că l-am pierdut. Mă așteaptă o altă noapte în coliba din clăia de tulei.

- Cum să dormi în clăia de tulei?

- E mai bine decât acasă. M-am săturat să mi se impună ce să

fac. Eu nu sunt un robot, sunt ființă rațională.

- Un măr s-a rătăcit în șant.

- E bun și acela, a spus Crețu ridicându-l.

- Mergem?

- Da, mergem.

Cei doi au pornit împreună spre cabinet. Drumul era pustiu. Fiind primăvară toți oamenii erau ocupați ce semănatul holdelor și nu prea a rămas nimeni pe acasă, doar câte un bătrân sau un copil neînvățat încă cu lucrul.

- E bine că astăzi o să fie liniște la cabinet, a spus Daria deschizând ușa dispensarului. Majoritatea sătenilor sunt plecați la holdă, căci e vremea semănatului. Să sperăm că o să putem discuta fără să ne deranjeze nicio urgență.

Daria și Crețu au pătruns în clădire, pe urmă Daria a descuiat ușa cabinetului și a intrat împreună cu Crețu în locul unde oamenii veneau să-și spună necazurile și să găsească alinare și vindecare.

- Te rog să iei loc, a spus Daria.

Crețu s-a așezat pe marginea unui pat specific cabinetelor medicale, iar Daria la birou.

- Ceea ce o să vorbesc cu dumneavoastră o vă rog să nu faci aripi și să zboare prin sat, a început Crețu discuția.

- Poți să consideri mărturisirea ta ca sub patrafir. Nimeni nu va afla vreodată frământările tale.

- Eu îmi iubesc părinții și nu doresc să-i fac să sufere, vreau să-i ajut când e nevoie, însă ei nu mă înțeleg pe mine, nici nu se obolesc să-mi dea ascultare, să vadă ce mă frământă. Dacă le spun că doresc să merg la școală, fiindcă iubesc cartea, o consider cel mai de preț lucru din viața omului, râd de mine, nu mă ascultă, îmi ascund cărțile și mă trimit cu oile, menționând că mâncarea vine de la oi, nu de la școală. Ei nu înțeleg că omul muncește, ca să mănânce, dar în același timp are nevoie și de hrană spirituală, altfel ar fi asemenea unui animal. Nu doar că mi-au interzis să merg la școală, dar mă consideră la vârsta mea de treisprezece ani, bărbat în toată firea, ca să mă mai lase să alerg cu prietenii după o minge. Eu sunt încă un copil. Pot să fiu responsabil, dar în același

timp am nevoie și de joacă. Am fost și jignit. M-au comparat cu Gheorghe Văcaru, pe care ei îl consideră de toată nădejdea la casa omului. Gheorghe nu a iubit niciodată școală. L-am înțeles, căci mi-e prieten. Nu oricine înțelege frumusețea învățaturii. Chiar eu l-am ajutat să-și descopere pasiunea pentru tâmplărie. L-am ajutat inițial în acțiunile lui, după cum am văzut la străbunicul meu, însă taina aceasta a rămas între noi. Pe urmă a luat niște lecții de la Cislăr Nicolae și acum e căutat de oamenii din sat pentru diferite treburi. Oricum el e mai mare decât mine. A tot rămas repetent. El are șaisprezece ani. Unde mai socotești că se gândește la vârsta lui fragedă și la însurătoare. Un cuvânt al părinților mei m-a durut mult când m-au comparat cu Gheorghe. Pe mine m-au numit handicapat. Eu nu am niciun handicap. A nu dori să copiezi pe cineva nu e un handicap. Fiecare persoană e diferită. Un alt copil în locul meu, dacă ar fi fost făcut handicapat, și-ar fi pierdut încrederea în el. Se frământa să găsească unde este problema. Se întreba de ce este văzut ca un handicapat. Consider că trebuie să ai mare grijă ce cuvinte utilizezi în relația cu un copil, căci poți să-i tai aripile, încrederea în el. Un copil ce e jignit, poate încerca să arate că nu e cum l-au făcut alții și atunci face greșeli. Minuca nu s-a despărțit de soțul ei la nici un an de la căsătorie, ca să demonstreze părinților că e capabilă să-și găsească un soț mai bogat și mai frumos? Ce s-a întâmplat pe urmă? S-a încurcat cu a lui Chioru, iar acum toată ziua umblă cu ochii plânși și plină de vânătași pe stradă. Cunoașteți ce a pățit Adi când a fost lovit de tatăl său?

- Cunos. A consumat alcool și medicamente. A fost în comă câteva zile. Abia a scăpat cu viață.

- Unii copii nu sunt puternici, le e teamă să ia viața de guler și atunci sfârșesc rău. Adi a scăpat cu bine, dar alții poate nu au șansa lui. Pe mine când m-a lovit cu biciul nu am scos un sunet, o lacrimă, chiar dacă durerea îmi sfâșia trupul. Eram prea mândru să-mi arăt suferința. Poate că nu e bine, e păcat să fii orgolios, dar sunt și suficient de puternic să-mi calc pe mândrie și să iert pe cel ce m-a lovit și să pășesc mai departe, căci viața e un dar de preț, iar, dacă reușești să te cunoști cu adevărat, o să lași ceva în urma

ta. Cei care nu gândesc că sunt datori să lase ceva în urma lor, cei care se simt inutili, se pierd și de acolo apar catastrofele. Eu consider că responsabilii sunt părinții de toate. Nu știu să înțeleagă propriul copil, nu reușesc să fie prietenul lui, să-i asculte vorbele, să-i înțeleagă greșelile, nu doar realizările și să le depășească împreună. În general părinții au prea multe așteptări de la copii. Consideră că, dacă le oferă un pat cald, haine, mâncare, copiii trebuie să fie doar ce își doresc părinții lor și sub nicio formă nu au dreptul să greșească. Un părinte trebuie să înțeleagă că un copil nu e o jucărie ce poate să fie ce își dorește posesorul ei. Un copil e o persoană care are personalitatea lui, chiar dacă e copil. Pe un copil trebuie să-l educi corect, așa încât să fie încrezător în forțele proprii, să știe să bată fără teamă la o ușă închisă când este nevoie și să nu se descurajeze în cazul unei nereușite. Un copil trebuie să fie o bucurie pentru părinți, nu o persoană pe care să te poți baza la bătrânețe. E firesc să îți ajuți părinții la bătrânețe, căci îi iubești și au avut și ei grijă de tine, dar un părinte nu are voie să facă copii, ca să își asigure un sprijin la bătrânețe, ci ca rod al dragosteii. Un copil e drăgălaș și aduce multă bucurie în familie.

- Cât de matur gândești, Crețu! Mă bucur să te aud gândind așa.

- Tot ce v-am povestit e însemnat în jurnalul meu pe care l-am ascuns în pod, într-un loc în care nu poate să-l găsească nimeni. Am și un caiet plin cu poezii. Primul caiet cu poezii mi l-a rupt tata. Atât de mult m-a durut acest lucru, parcă mi-ar fi împlântat un pumnal în inimă. A fost munca mea, pasiunea mea. Dacă eu îi înjunghiam o oaie, două, trei, nu l-ar fi durut mai mult decât pe mine, dar nu puteam să fac rău nevinovatei animale. Mi-a spus că mă ocup numai de prostii ce nu folosesc la nimic, în loc să muncesc. Norocul că majoritatea poeziilor la știam pe de rost. Le-am recitat de multe ori și mi-au rămas în memorie. Mi-a rupt și o carte ce am împrumutat-o de la biblioteca școlii, dar am găsit înțelegere la școală. M-au lăsat să mai împrumut și alte cărți, chiar dacă am distrus fără voia mea un volum. Atâta viață are în ea o carte, atâta înțelegere și dragoste! Multe aduni din cărți. Ele sunt atât de bune, sunt prieteni ce nu îți întorc spatele niciodată.

Raportați la cărți, oamenii rămân mereu mici, iar cărțile din ce în ce mai mari.

Și în poeziile mele am pus atâta dragoste și mister, atâta viață și speranță că vor fi de folos celor ce le vor citi. Totuși, ca să pot să ajung scriitor și profesor de limba română, cum îmi doresc, trebuie să termin școală. Cum aș putea să termin școala când eu nu mă duc la școală? Eu sunt obligat să merg zilnic la oi. Am dormit și în colibă făcută din tulei, ca să pot să ajung la școală. Acolo colegii au râs de mine, că hainele mele erau vechi, haine de muncă, însă erau curate. Am avut grijă să fiu curat din respect pentru cei din jur și pentru școală. După școală mi-au arătat cât de bărbați sunt ei. Un coleg a avut un pachet cu țigări și o sticlă cu alcool. S-au dus la fântâna de la ieșirea din sat spre a se simți bine după spusele lor. I-am însoțit și eu. Acolo se îndemneau unii pe alții la băutura și țigară. Eu i-am refuzat. Au râs de mine. Mi-au spus că nu sunt bărbat. Când îmi spuneau că nu sunt bărbat, parcă îmi răsuna în urechi și cuvântul părinților mei, handicapat. Mi-am revenit repede. A fi bărbat nu înseamnă a-ți pierde mintea în alcool. Eu dacă aș bea, ce s-ar întâmpla cu pasiunea mea pentru literatură? Eu trebuie să fiu lucid, să studiez, să creez, nu să-mi sedez creierul. Creierul meu trebuie să funcționeze. La fel s-ar întâmpla și cu fumatul. O țigară nu îți dă energie, e o falsă părere, nu te face mai încrezător, mai puternic, îți taie puțin câte puțin din toate atuurile tale. Eu sunt sociabil, dar nu în rău. Eu când doresc să gust nectarul înălțimilor nu apelez la un anestezic precum tutunul sau alcoolul, eu creez. Pot crea munți din litere și cuvinte și pot urca stele, pot simți văzduhul asemeni păsărilor ce zboară și taina apelor asemenea peștilor, pot picta cu focul cuvintelor fluturi și flori, arbori și pietre, pot simți cum soarele coace spicul sufletului meu spre roade bogate.

- Cred că ție ți s-ar potrivi psihologia în viața. Reușești așa de bine să cunoști oamenii.

- Nu e o idee rea nici psihologia, atât profesorul, cât și psihologul lucrează cu oamenii și îi ajută. Aș putea să scriu mult mai mult dacă aș alege psihologia.

- Cu siguranță.

- Problema este că părinții mei trebuie să înțeleagă că eu doresc să merg la școală. Știu. Sunt singurul lor copil și motivează că mă vor acasă, că ei au de toate. Aceste de toate pentru mine sunt ca niște grăunțe ce ajută furnica să treacă cu bine iarna, dar nu te motivează să ieși viața în piept. Ca să trăiești, îți trebuie o motivație, trebuie să te simți util. Cei care trăiesc doar pentru continuarea neamului, a familiei sau să se distreze la cel mai mic incident pot să devină depresivi și de aici să ajungă rău. Știți cum mă simt eu acum, ancorat în furtună. Nu găsesc calea de a scăpa de furtuna ce s-a dezlănțuit în jurul meu și în mine. Caut o cale de a scăpa cu bine din mijlocul furtunii și a mă bucura de răsăritul soarelui, de căldura lui, pe urmă de roadele verii.

- Ce frumos vorbești!

- Ucenicul lui Iisus, Petru, a mers pe valuri până ce s-a îndoit, dar i-a fost întinsă mâna salvatoare. Și eu am nevoie de o mână salvatoare.

- Am eu soluția. O să vorbesc cu primarul că am nevoie de un om care să se ocupe cu paza la dispensar, căci sunt medicamente, aparate medicale și sugerez ca să fii angajat tu cu jumătate normă. Firesc că nu ai vârsta potrivită pentru angajare, dar o să-i spun să fie angajat tatăl tău și tu să faci lucrul în locul lui. Sunt convinsă că tatăl tău o să fie de acord, că îi merge vechimea în muncă și primește și bani lunar. Așa o să poți merge la școala, iar după școală o să poți studia liniștit la dispensar.

- Și eu cred că tatăl meu o să accepte.

- O să-i mai sfătuiesc să-și ia slugă la oi și să nu-ți mai ceară prea mult, pentru că tu vei putea avea un viitor frumos, dacă vei studia.

- O să înțeleagă că m-am plâns dumneavoastră și mi-e că o să am probleme și mai mari.

- Un copil și problemele lui mari, ai dreptate. O să fii foarte atentă cum o să-i conving să te lase să studiezi, dar pas cu pas, să nu înțeleagă acest lucru ca o presiune, ci ca o realizare a unuia din familia lor.

- E bine așa. Să mai știți că eu nu sunt ca unii copii care amenință părinții că apelează la ajutorul persoanelor însărcinate

cu protecția copilului. Și acești copii tot prost sunt educați. Prea li s-a oferit totul, ei au trăit fără responsabilități, fără a-și cunoaște rostul lor în viață. Ca părinte, din moment ce copilul se obrăznicește și amenință cu străinii, îi poți deschide ușa și să-i spui să meargă unde dorește, fiind sigur că tot acasă se va întoarce, că niciunde nu e mai bine decât acasă, dar poți avea surpriza că acești copii să fie cu o personalitate slabă și să își facă rău singuri. Nimeni nu te iubește mai mult decât familia, chiar dacă uneori nu te înțelege și la nicun caz într-o familie străină nu îți va fi mai bine. Străinul e străin, indiferent de starea lui materială și spirituală, iar familia ta de sânge, indiferent cât ar fi ea de săracă material și spiritual, e a ta și o doare pentru tine, trăiește alături de tine și bucurii și necazuri, cu toate că mai sunt și furtuni. Nu există pom în care să nu fie și fructe mai mari și mai mici, dar sunt fructele lui, așa cum sunt ele.

- Da, Crețu, așa este. Familia e cea care îți este mereu aproape la bine și la rău. Problema este că unele familii la un moment dat greșesc în educația copiilor și de aici se nasc furtuni greu de învins. Atât de mult se rătăcesc unii, încât greu ajung la liman. Închipuiește-ți că ai călcat pe niște nisipuri mișcătoare. Încerci să ieși la liman, dar cu cât te zbați mai mult, cu atât te afunzi și mai mult. Mulți nu mai reușesc să scape. Există și oameni puternici ca tine care găsesc ramura salvatoare. În viață câștigă doar cel care nu se zbate atunci când e în mijlocul valurilor, raționează în liniște, se lasă ridicat deasupra lor, pe urmă găsește ramura de aur, raza salvatoare. Cei slabi se zbat, se depărtează de luciditate, se înecă și pier.

- În ziua de astăzi atât de prost sunt educații unii copii, acei copii ce nu mai știu de respect. Ei sunt obraznici cu adulții și ce este mai rău, unii părinți le încurajează comportamentul vulgar, crezând că așa copilul lor o să fie descurcăreț în orice situație, însă acesta e lăsat să se afunde în mocirlă tot mai mult. Mai nou unii au început și la școală să bată la ușa cancelariei fără pic de sfială și să caute profesorii pentru lucruri neînsemnate, doar ca să arate cât de sfidători pot să fie. Mi-a povestit mama mea că pe vremea ei, elevii se temeau să se apropie de ușa cancelariei din respect

pentru cei care-i învățau. Cancelaria era asemenea grădinii Eden, asemenea unui loc sfânt. Acolo nu putea să pătrundă oricine ca în ziua de astăzi, doar apostolii, cei destinați, pregătiți să te învețe. Acolo conștiința îți spunea că nu are voie să intre oricine, așa cum în altar nu are voie să pătrundă decât preotul și foarte puțini oameni, cei care slujesc la Sfintele Slujbe. În pauze, dacă un profesor trece pe lângă un elev, acesta nu mai are nicio sfială, își continuă urlatul de junglă, căci e timpul să arate la ce se pricepe și el mai bine, e timpul lui liber când poate să-și strige ura acumulată timp de cincizeci de minute, perioadă în care a fost muncit, ajutat să gândească, să își aprindă beculețele blocate. Părinții care încurajează obrăznicia copilului, lenea spirituală a acestuia, nu-și dau seama ce mult greșesc. Acești părinți trebuie întrebați ce au de gând să facă cu viața copiilor lor, fiindcă acești copii vor ajunge mâine să nu-și mai respecte părinții și să se comporte și cu ei murdar, după cum au fost educați.

- Ești un copil deosebit, Crețu, ești asemenea unui om mare care știe să deosebească binele de rău. Știu că se poate greși, pentru că și cei mari greșesc, dar tu ai o gândire sănătoasă, cunoști ce dorești să faci în viață, sunt convinsă că vei lupta pentru a-ți împlini idealurile indiferent de câte nisipuri mișcătoare se vor ivi pe drum. Cu siguranță problema ta conflictuală cu familia se va rezolva, iar tu vei ajunge asemenea lui Lucian Blaga să guști apa din care bea curcubeul.

Tatăl lui Crețu a fost angajat pasnic la dispensar și cum era prins cu munca și-a lăsat copilul să se ocupe de această treabă. Băiatul și-a putut vedea în acest fel de drumul lui. Până în vară și-a făcut rost și de slugă la oi și îl bătea gândul să-și lase copilul să încerce să facă școală, că un singur copil are.

Nu există părinte care să nu-și iubească copiii, problema e că unii nu știu cum să se comporte cu aceștia și atrag adesea furtuni din care cu greu poți ieși.

CAPITOLUL X

Parfum de floare

Omul ce târâia după el căruțul plin cu vechituri simțea toamna în toată ființa lui. A început să calce pe frunzele alungate de copacul mamă. Le simțea durerea, disperarea, le auzea strigătul cu fiecare apăsare a pașilor. Câteodată tresărea când frunzele se zdrobeau sub bocancii lui vechi și găuriți de drumurile pietroase și bătătorite zilnic. Prea multă toamnă făcea cerc în jurul lui. Tot ce luminase cândva și-a pierdut puterea și strălucirea. Primăvara și-a rătăcit amintirea, vara a apus demult, iar văzduhul s-a făcut sângeri, înfiorându-se de durerea frunzelor moarte.

Căruțul scârția și se lăsa mișcat din ce în ce mai greu. În jurul omului ironizat de toți parcă era mai întuneric ca niciodată. Nu mai știa pe unde să-și târască povara. Tremura ușor, cuprins de friguri. După atâtea zile reci l-a prins și pe el în gheare boala. Cât ar fi dorit să întoarcă măcar o singură dată timpul, acel barometru al vieții fiecăruia, acel ceva nedeslușit ce e mai presus de puterea de percepția a unui om și să trăiască bucuria culorilor din tinerețe.

Străinul ce târa căruțul plin de lucruri inutile s-a pierdut într-un moment al vieții lui într-un punct, un punct negru, un ceas rău, s-a pierdut atât de tare, încât nu a mai știut pe ce drum să o apuce. S-a pierdut și el asemenea lui Dante într-o pădure deasă, într-un labirint al neputințelor, însă el era singur, pe el nu avea cine să-l călăuzească. Trecea prin infernul vieții cărându-și povara, cărându-și căruțul cu resturi. Câteodată încerca să pășească în purgatoriu, dar era alungat cu pietre de oameni. Nici nu putea îndrăzni să viseze la Paradis, căci Beatrice și-a întors privirea spre apus.

Cărându-și povara, omul s-a rătăcit, s-a rătăcit printre copaci, pe munți, s-a rătăcit în crăpăturile stâncilor ca într-un tunel fără ieșire. A pășit în tunelul ce părea să facă legătura între viață și moarte și s-a blocat undeva la mijlocul drumului. Nu putea merge nici înainte, nici înapoi din acel centru ce-l sorbea picătură cu

picătură. Nu știa dacă acel tunel în care a alunecat era un sfârșit sau un început de lume.

Amețit de atâta întuneric și frunze moarte a abandonat căruțul lângă dispensar și a pătruns în cabinet. Daria se afla în farmacia dispensarului. Când s-a întors cu medicamentele necesare unor bolnavi la cabinet, a avut surpriza să găsească ușa încuiată și să asculte zgomote ciudate dincolo de ușă. Prima ei reacție a fost să bată la ușă. Răspunsul a fost tot o bătaie în ușă, pe urmă o altă bătaie și altă bătaie, bătăi urmate de un râs nebunesc.

- Deschide ușa!

La un moment dat cel care bătea în ușă și râdea a prins glas.

- Nu pot. Nu am cheie.

- Cheia este în ușă, i-a spus Daria.

- Nu, în ușă nu este nicio cheie. Sunt încuiat aici și nu pot ieși.

De fapt unde sunt? Eliberați-mă!

- Încearcă să te concentrezi și să întorci cheia în broască.

- Cheia. Cheia s-a pierdut în tunel. Eu sunt cheia răătăcită. Eu nu pot să deschid nicio ușă, pentru că nu pot, sunt un laș ce s-a lăsat capturat într-un labirint de tentacule.

- Încearcă să deschizi ușa.

- Nu am chei. Îți trebuie chei, zeci de chei, ca să poți deschide o ușă. Până la cheia potrivită trebuie să tot alegi și să retușezi fel de fel de chei.

- Cheia este în broasca de la ușă. E cheia potrivită. Nu trebuie decât să o întorci și ușa se va deschide.

- Nu pot face acest lucru. În spatele ușii e lupul ce a luat glas de femeie. Mă simt bine aici. În jurul meu e plin de ziduri dărăpănate din piatră. Doamne! Câte ruine! Ce nevoie ai de cheie, ca să te plimbi printre ruine?

- Cheia. Nu înțelegi? Întoarce cheia!

- Nu rotesc nicio cheie.

- O să chem pe cineva să spargă ușa.

- Ușa aceasta nu se va sparge niciodată.

- Mă poți asculta?

- Eu ascult doar focul care arde în mine și care m-a întemnițat

dincolo de ușa. Îi vezi?

- Pe cine să văd?

- Pe ei, pe cei care întorc spatele luminii.

- Nu văd pe nimeni și te rog să încerci să deschizi ușa.

- Eu îi văd. Văd ușa din spatele lor. Pe ușa aceea vor să fugă, dar nu înțeleg săracii că întorc spatele luminii și se afundă în întuneric.

- Nu înțeleg ce spui. Dacă deschizi ușa, promit că te ascult, că vom sta de vorbă, a încercat să-l convingă Daria.

- Eram pe o alee îngustă. Abia puteam să urnesc căruțul cu truda mea de o zi, când l-am auzit.

- Ce ai auzit?

- În curând se va afla ce am auzit, dar ușa aceasta nu se va deschide până nu va trece el pe aici.

- Promit că vom sta de vorbă. Deschide ușa!

Pe coridorul dispensarului și-a făcut apariția Andrei Solomon.

- Bună ziua, domnișoară!

- Bună ziua!

- Am și eu o rugămintă la dumneavoastră. Am nevoie de o trimitere la laborator, ca să-mi fac analizele pentru a mă putea căsători cu Florinela Mârza. Știu că doamna doctor vă lasă să vă ocupați de toate, căci ea nu poate ajunge decât o dată pe săptămână.

- Cu mare drag, a răspuns Daria, dar trebuie să pot intra în primul rând în cabinet. Domnul ce se plimbă toată ziua cu un căruț și caută prin gunoaie, profitând un moment de absența mea, s-a încuiat înăuntru. O să-l trimit pe Crețu după ce vine de la școală să-l cheme pe tatăl lui, ca să deblocăm ușa. O să vă rog să veniți mâine.

- Era o urgență. Am stabilit cu Florinela căsătoria și se va supăra pe mine, dacă o să amân ceremonia.

- Îmi pare rău pentru această situație, a spus Daria bătând în ușa încuiată.

Din spatele ușii s-a auzit glasul celui ferecat.

- Știam că o să vină. Nu deschid. Acum stau pe podea și aștept

să fie liniște.

- Nu mă pot înțelege cu el, s-a adresat Daria către Solomon.

- Ești pe podea, l-a întrebat Solomon?

- Seara fiecare plantă își închide petalele. Nimic străin n-o mai deranjează. Omul, după o zi de muncă, se întoarce la casa lui și nu lasă gunoaiele să-i murdărească perdelele și să-i soarbă inima din mijlocul familiei.

- V-am spus că nu se poate înțelege nimeni cu el, s-a adresat din nou Daria către Solomon.

- E mai bine să vă caut mâine, a răspuns bărbatul și a plecat de acolo înfricoșat și îngândurat.

- A plecat, știam că o să plece, a spus omul din spatele ușii. L-au speriat cuvintele mele. I-a ieșit în cale Dalila și el a întors spatele adevăratului soare. Acum caută soarele arzător pe întuneric după cum l-a căutat Lefter Popescu în „Două loturi“, iar când își va da seama că trebuia să aleagă „vice-versa“, pe soție și nu pe Daila, o să fie prea târziu și viața i se va umple de amărăciune.

Bărbatul a deschis ușa și Daria s-a trezit ținută de privirea lui.

- Am deschis. Ți-am eliberat cabinetul. Te rog să-mi dai și mie niște leacuri pentru friguri, căci am îmbătrânit și m-au ajuns și pe mine neputințele.

- Poftește pe un scaun în cabinet și te voi ajuta, a răspuns Daria surprinsă.

- Dumneavoastră nu mă cunoașteți pe mine. Poate v-a șoptit bătrâna câte ceva, cu toate acestea nu aveți cum să mă cunoașteți. Eu sunt cel care veghez asupra satului și adun toate spurcăciunile pentru ca el să rămână curat și să se bucure de lumina fericirii. Eu, ca să alung mizeria ce o adun în drumul meu, culeg flori și nu orice flori, flori multicolore. Am început să le culeg și să le dau un nume. Pe o floare am numit-o Seninătate, pe alta, Blândețe, pe alta Smerenie, pe alta Modestie, pe alta Bunătate, pe alta Iubire. Pe o floare am numit-o Speranță și o port mereu în sân.

Bărbatul a scos din sân o floare verde și uscată.

- Ea e Speranță. Poftim! V-o ofer cu drag. O să vă ajute la greu.

Sunt convins că veți avea nevoie de ea.

Daria a întins mâna și a primit floarea de la bărbat.

- Mulțumesc, a spus Daria. Poate vă este de trebuință dumneavoastră această floare.

- Acum e mai bine să rămână aici. Am cules-o ca să fie de folos la nevoie și dumneavoastră veți avea curând nevoie de ea.

- Nu înțeleg.

- Acum nu înțelegeți, mai târziu o să înțelegeți.

- Nimeni nu v-a văzut adunând flori vreodată.

- Eu adun flori noaptea sau în zori. Pe cele care le adun noaptea le păstrez în buzunarul stâng, ca să ajute la dezlegarea tainelor, iar pe cele care le culeg în zori le păstrez în buzunarul drept ca ele să fie grabnic ajutătoare, să deschidă imediat inimile oamenilor. Când vine iarna și obosesc a mai culege flori vorbesc cu prizonierele mele din buzunare. Astăzi a venit timpul să le eliberez. O să le presar în fața casei lui Solomon. E tare rău ce a făcut el. Nu pot să înțeleg cum mintea unui om se poate întuneca atât de mult, încât să lase pe omul de lângă el, omul lângă care a crescut și a învățat să trăiască, omul lângă care a dublat anii petrecuți în casa părintească, omul pe care îl cunoști cum te cunoști pe tine, și cu bune, și cu rele, și cu frumos, și cu urât, omul a cărui inimă bate împreună cu a ta, omul ce îți este numit soț, soață, dar îți devine și prieten adevărat, și frate sau soră, și mamă sau tată, omul care la nevoie și-ar rupe inima din piept pentru tine și te-ar veghea la căpătâi zi și noapte cum veghezi un prunc. De fapt eu trebuie să plec. Mă grăbesc. Nu mai am timp. Medicamentele mele?

Daria a căutat în dulap niște medicamente pentru cel cuprins de friguri și le-a oferit. Bărbatul le-a luat și a plecat, în timp ce Daria a rămas pe gânduri.

- Și eu sunt o floare, și-a spus Daria. Am nume de floare. Cu mine oare ce-o să mai fie?

Bărbatul a ieșit de la dispensar recuperându-și căruțul. De după colțul unei case i-a ieșit Solomon în față. L-a pândit, ca să-l vadă când pleacă.

- Ce-ai cu mine, l-a întrebat Solomon oprindu-l din drum. Ce ți-am făcut eu ție? De ce îmi gândești rău? Parcă m-ai blestema. Eu de binecuvântare am nevoie pe noul meu drum, nu de blestem.

- Eu nu am nimic cu tine, a răspuns bărbatul.

- Atunci de ce mă urmărești? De ce îmi pui piedici?

- Nu eu te urmăresc, ci greșeala ta. Tu nu îți dai seama. Ai întâlnit-o în calea ta pe Dalila. Vă iubiți. Poate. Ea e tânără. Tu ești bătrân.

- Ce contează, dacă ne iubim?

- Timpul zboară și apare neputința. Tu vei fi neputincios, iar Dalila atunci își va deschide petalele și va străluci.

- O să mă iubească oricum.

- Cândva am avut o grădină plină cu pomi. I-am iubit pe toți, dar după un timp unii s-au uscat și nu au mai adus rod. Mi-erai dragi, dar trebuia să-i pun pe foc și să-i înlocuiesc cu alții mai tineri și roditori.

Bărbatul a scos florile uscate din buzunare și le-a aruncat la picioarele lui Solomon.

- Ce vrăji faci? a strigat Solomon.

- Nu fac nicio vrajă, a răspuns bărbatul. Și florile acestea au luminat cândva pentru cineva. Acel cineva le-a adunat în casa lui. Erau florile lui. Pentru ce să alerge după alte flori străine când le are pe cele pline de untdelemn în candelă?

- Eu nu pot să mai trăiesc fără Florinela și nici ea fără mine.

- La un moment dat ea o să poată să trăiască fără tine și cum nu s-a sfiit să despartă o familie, nu se va sfii să-ți întoarcă spatele cândva.

- Nu-mi fii ursitoare rea!

- Eu nu sunt ursitoare. Tu ai crescut anul acesta un porc?

- Da, doi porci.

- Să zicem că un porc se lovește la picior și face cangrenă. Mai mănânci carnea putredă a aceluia porc? Îți mai place?

- Nu.

- Și ea se va scârbi de bătrânețe. Poate va ține la tine, dacă e sinceră în dragostea ei, dar mirosul de om bătrân o va alunga. La

început, dacă a existat dragoste, se va depărta mai greu, însă fiecare zi ce se va aduna în viața celui bătrân o va alunga spre o altă cale, o cale mai luminoasă, o cale unde mirosul bătrâneții nu-i va înțepa așa de curând nările. Poate te iubește, dar nu își jertfește viața. Și ea are dreptul să trăiască, așa cum și tu ți-ai trăit viața.

- Despre ce miros vorbești?

- Despre mirosul bătrânilor. Bătrânii, chiar dacă se spală, tot nu scapă de mirosul acela ce le-a pătruns fiecare părticică a trupului. Într-un an, doi, o să înțelegi despre ce miros îți vorbesc. Întoarce-te la soția ta, la prietena ta din tinerețe care înțelege toate, la sora ta, că ți-e mai mult decât o soră, la mama ta, că îți e ca o mamă ce te mângâie când te doare ceva și lacrimile îți udă sufletul!

- Nu înțeleg de ce stau de vorbă cu un necunoscut? Am luat-o razna. Și cu cine? Cu cel ce adună mizerile oamenilor.

- Adun mizerile oamenilor și îi ajut să scape de ele.

- Cât de prost pot să fiu, să mă împiedic în drumul meu într-o astfel de arătare.

Și Solomon l-a împins pe bărbat din drumul său și s-a întors la dispensar.

- Măcar am încercat, a spus bărbatul urnind căruțul și pornind la drum. Am vorbit și eu o dată după mult timp, dar nu am fost înțeles. Poate asistenta medicală m-a înțeles. E mai bine să tac și să observ. E atât de scurtă viața omului, dar atât de întortochiată. Omul nu știe să meargă drept spre lumină. Se abate la stânga sau la dreapta, se lovește de pereți stâncoși, cade, se ridică, se rătăcește, pe urmă găsește o altă potecă care-l poate afunda și mai rău, iar când se așteaptă cel mai puțin observă că lumânarea ce o ținea în mână e pe cale să se stingă. Atunci se sperie, devine agitat și ar alerga după o soluție salvatoare, însă flacăra cutremurată de agitație și teamă se face din ce în ce mai mică până se stinge. Ce greu îi este omului să înțeleagă parfumul florilor! La început trebuie să-ți înțelegi parfumul propriei flori, doar așa vei reuși la un moment dat să deosebești florile bune, de cele rele, după parfum.

CAPITOLUL XI

O ultimă șansă

Tot satul știa de viitoarea nuntă a lui Ion cu fiica crâșnicului, doar Daria nu dorea să știe nimic, nu credea nimic. Se auzea că fiica crâșnicului ar fi în starea cea binecuvântată și-i va dăruia în curând un copil lui Ion.

Era o primăvară luminoasă. Daria călca cu sfială peste timidele fire de iarbă ivite în drumul ei, fire de iarbă ce au avut îndrăzneala să se grăbească a săgeta pământul încă adormit de doamna cea albă plecată de curând. Ziua era la apus, poate așa era și dragostea dintre ea și Ion. O altă primăvară se năștea în timp ce focul de ieri se mistuia într-un apus sângeriu. Prinsă între jocul apusului și splendoarea primăverii, Daria se apropia de casa lui Ion. Cu gândurile oscilând între primăvară și apus Daria a intrat în casă, l-a salutat pe Ion și s-a așezat pe un scaun.

- Ce faci? a întrebat-o Ion. A început să te obosească drumul până la mine? Nici măcar nu-mi oferi o îmbrățișare, un sărut, nu te uiți în jur, dacă e nevoie să mă ajuți cu ceva și te pui la odihnă.

- Doresc să stăm de vorbă.

- Să stăm de vorbă? Putem să stăm de vorbă și în timp ce ne căutăm de lucru. Prea mult timp ai început să pierzi și cu facultatea ta. La început nu ți-am spus nimic. Mă gândeam că nu ar fi rău să ajungi o mare doamnă doctoriță, dar până să ajungi doctoriță mă neglijezi pe mine, neglijezi lucrurile care sunt cele mai importante în viața ta.

- Da, erai cel mai importat în viața mea.

- Eram?

- Am înțeles că mai ai pe cineva în viața ta. Despre acel cineva doresc să vorbim.

- Minciuni. Lumea vorbește.

- Când lumea vorbește, trebuie să existe undeva un sâmbure de adevăr.

- Mie nu-mi pasă de lume. Nu-mi dă mie lumea să mănânc și

nu lumea îmi leagă rănile.

- Eu nu zic să slujești lumii, dar trăiești în lume și ea vede, vorbește. Nu mi-ar păsa ce vorbește, dacă nu ar afecta relația noastră. Din această cauză e bine să vorbim.

- Să vorbim atunci.

- Tu mă mai iubești?

- Firește că te iubesc.

- Atunci trebuie să mă înțelegi. În primul rând trebuie să renunți la școală. Abia ai timp să mă ajuți pe mine să termin studiile, să te ocupi de dispensar, de casă.

- E adevărat că uneori dorm și trei ore pe noapte, dar sunt tânără și rezist. Trebuie să fac ceva și pentru mine personal.

- Eu nu sunt suficient pentru tine?

- Ești, dar trebuie să înțelegi că și pentru tine studiezi, ca să te mândrești cu mine.

- Eu sunt mulțumit de tine, așa cum ești acum.

- O să mă mai gândesc. Dar cu fiica crâșnicului ce se întâmplă?

- O să mă însor cu ea.

- Nu înțeleg.

- Eu nu pot să mă mai căsătoresc cu tine, Daria. Fiica crâșnicului m-a prins după o beție cu prietenii. Eu am greșit și ea a rămas grea cu mine. O să am un copil cu ea. Totuși noi o să rămânem prieteni, mai mult decât prieteni. Înțelegi? Totul este ca tu să fii înțelegătoare. Familia mea, e familia mea, iar tu vei rămâne mereu dragostea mea.

- E fals. Eu voi rămâne mereu persoana de care să te folosești pentru a-ți atinge scopurile.

- Ce vrei să spui? Că tu m-ai ajutat să realizez unele lucruri?

- Nu, eu nu te-am ajutat cu nimic, ba mai mult am devenit atât de egoistă, încât nu vreau să renunț la studii, ca să-ți încurc și mai rău lucrurile.

- Acum râzi de mine.

- Nu râd. Cum să îmi permit să râd? Tu nu ai râs de dragostea noastră?

- Nu înțelegi că a fost o greșeală? Oricine greșește.

- Dar tu persisti în greșeală. Puteam să avem și noi copiii noștri.

- Și încă putem să-i avem. Nu trebuie să știe nimeni că facem și noi un copil împreună. Câte femei nu au avut copii fără să fie căsătorite!

- A, cu fiica crâșnicului te însori, că îți face un copil, dar cu mine nici prin gând nu ți-ar fi trecut să faci acest pas, dacă ai fi devenit tată. Ba mai mult, nu te-ar deranja să mai ai copii și în afara căsătoriei.

- Ea e din satul meu. Știi, familiile noastre s-au înțelea mereu bine. Tu ești o străină pentru mulți. Nu zic că n-ai ajutat satul, dar mereu cel venit din alt sat rămâne străin, nu-i de-al tău.

- Se pare că aici se sfârșește totul. Cu toate că mă doare sufletul, îmi vine greu să recunosc acest lucru, relația noastră a ajuns la final. E greu. Despărțirea e cea mai grea, mai ales când te-ai obișnuit cu omul, ai început să construiești alături de el faguri precum albina. Măcar sunt mulțumită că eu am pus suflet în tot. Nu-mi pare rău că am iubit. Omul poate să greșească și în iubire, să piardă multe iubind, dar nu trebuie să regrete, măcar a pierdut și a greșit iubind. Iubirea e atât de frumoasă, atât de sfântă, chiar dacă se dovedește la final că a fost o greșeală. Cel care regretă, înseamnă că nu a iubit, doar s-a jucat de-a iubirea. A fost frumos, cu toate că am greșit, dar atât a fost să fie. Voi rămâne cu amintirile unei mari iubiri.

- Nu se sfârșește nimic. Tu ești cea mai bună prietenă a mea.

- Atât vom mai rămâne, prieteni. Să nu te aștepti să ai și alte relații cu mine. Eu nu intru în familia nimănui.

- Dar nu intri în familia mea, dacă noi ne-am iubi.

- Ori nu ești matur, ori îți place să sugi la mai multe capre, important e ca tu să te simți bine.

- Tu nu înțelegi. Eu am încredere în tine. Știu că nu-mi vei sparge casa, așa că nu văd ce m-ar împiedica să te iubesc în continuare.

- Cu mine ce se va întâmpla?

- Vei rămâne a mea toată viața.

- O să trăiesc în umbra ta, în umbra familiei tale, fără a-mi întemeia o familie a mea, fără a fi pe deplin fericită.

- O să fii fericită, doar ne iubim.

Daria s-a ridicat de pe scaun, a părăsit casa lui Ion și a pornit grăbită spre locuința ei. Mergând pe drum nu putea să nu se gândească că, ce vorbea satul, era adevărat. Și bătrâna a avut dreptate. Ion e un om al interesului. Poate că în sufletului lui era îndrăgostit, dar alerga după averea crâșnicului. Mereu a întors lucrurile în favoarea lui. Era lacom. Și-ar dori ca tot avutul lumii să fie în ograda lui. Cu dorința asta profita de oameni. Se împrietenea cu oamenii de care are nevoie, ieri cu zidarul Petrică, ca să-și înfrumusețeze casa, dacă se poate cu bani cât mai puțini, așa, pe prietenie, mâine cu tractoristul Spiridon, poimâine cu fermierul Luca, printre altele și cu menejера, sclava Daria.

Timpuл nu stă în loc. Primăvara a trecut repede și a adus după ea vara și nunta lui Ion cu fiica crâșnicului. Daria a continuat să-i fie prietenă lui Ion. La început i-a fost greu să se depărteze de trupul lui și să rămână doar prieteni, fiindcă îl iubea, dar a reușit foarte repede. Când îl îmbrățișa, o făcea cu lacrimi în suflet, ca pentru ultima dată, pe urmă ia fost din ce în ce mai ușor, căci îl privea pe Ion cu atenție și i se părea că a îmbătrânit mult. Ce-i drept era mai mare cu cincisprezece ani decât ea, dar parcă în ultimul timp prea s-a grăbit să îmbătrânească. Bărbatul acela chipeș de care s-a îndrăgostit se transforma într-un bătrân posac de care câteodată îți era scârbă când încerca să te atingă. Îndrăgosteala s-a pierdut departe, a mai rămas doar o prietenie sinceră, o prietenie ruptă dintr-o mare iubire.

La începutul lui noiembrie Ion a devenit tată. Acum avea o grijă în plus, iar unii prieteni s-au cam depărtat de el. De curând Luță, cel cu livada, i-a întors spatele. A prea muncit în livada lui Ion și trebuia să se mai ocupe și de livada lui. Mai a primit Ion și o lucrare de făcut pentru facultate, lucrare ce trebuia predată până prin 10 decembrie, iar Daria întârzia să-l ajute. În ajunul sărbătorii Sfântului Apostol Andrei, Ion s-a dus la Daria să-i impună să termine lucrarea. Daria a început să se simtă hărțuită

deja de insistențele lui Ion. Orice treabă avea, Ion obișnuia să și-o rezolve cu ajutorul prietenilor, mai bine spus o plasa altora și el culegea roadele.

În 29 noiembrie, seara, Ion s-a înfățișat înaintea Dariei cu o altă rugămintă.

- Cred că am așteptat suficient, ca să îți termini lucrările tale, acum e timpul să te ocupi și de lucrarea mea, s-a adresat Ion, Dariei.

- E adevărat că te-am ajutat până acum. Mă gândeam că e păcat să pierzi examenele la facultate după ce ai investit atât de mult, însă cred că am greșit făcând acest lucru. De acum încolo, vei face tu lucrările, pe urmă eu le voi verifica în funcție de timpul meu disponibil și astfel vei reuși să te perfecționezi. Pe urmă nici nu mai am timp să fac și alte lucrări. Am prea mult de învățat și prea multe alte lucrări de făcut pentru mine. Nu îmi mai ajunge timpul.

- Când muncești pentru mine, e ca și cum muncești pentru tine, Daria, căci mă iubești, îți sunt prieten. Tu știi că mai bine preferai să muncești pentru mine, decât pentru tine.

- Da, așa am făcut cândva, dar acum nu pot să nu mă gândesc la viitorul meu. Tu ai o familie, ești și realizat profesional, nu era nevoie neapărat să mai urmezi cursurile unei alte facultăți.

- Dacă nu mă ajuți, înseamnă că nu mai ții la mine, că nu mai îmi ești prietenă.

- Țin la tine și îți sunt prietenă. Te ajut când pot, dar să nu confundăm prietenia cu slugărnicia.

- Dacă nu îmi faci lucrarea astăzi, nu mâine sau poimâine, nu mai poate să fie vorba de o prietenie între noi.

- O lucrare cum ai primit tu, nu se poate finaliza într-o zi.

- Am spus azi, în câteva ore te voi suna să-mi spui dacă ai terminat lucrarea.

- Nu înțelegi că acest lucru e imposibil?

- Atunci prietenia noastră se termină aici. O să gădesc pe altcineva care să mă ajute să fac lucrările.

- Dacă pentru tine a fi prieten cu cineva înseamnă doar a primi de la el câte ceva fără a-i oferi nimic în schimb, e grav. Cu toată

durearea pot spune că tu ne poți să fii prietenul nimănui.

- Prietenii nu trebuie să se ajute?

- Trebuie să se ajute reciproc, nu unul să ofere, iar celălalt doar să primească, iar când cel care oferă, nu mai poate să facă acest lucru, cel care doar a primit se dezbracă de el ca de o haină nefolositoare. Bunicul meu a avut un cal. Mi-era atât de drag calul bunicului. Îl chema Doru. Toată munca și-a făcut-o cu ajutorul lui. Până și la școală, la oraș, m-a ajutat să merg muncind cu ajutorul lui Doru. Eu făceam liceul la oraș, iar bunicul, cu Doru, muncea cu greu pământul. Doru a îmbătrânit, iar timpurile s-au schimbat. Lumea a început să înlocuiască calul și căruța cu tractorul. În loc ca bunicul să-l țină pe Doru până murea de bătrânețe, că s-a dovedit un prieten desăvârșit, calul acela mare și roșcat, l-a vândut unui comerciant. Mi-aș fi dorit să am putere să eliberez calul din mașina în care a fost urcat cu greu spre a deveni prizonier. Doru a fost dus departe. Avea lacrimi în ochi când a urcat sub loviturile biciului în mașina ce avea să-i decidă o altă soartă. Eu am rămas cu dorul lui. Dacă prietenul e considerat prieten, doar atât cât are posibilitatea să te ajute, atunci nu a existat niciodată prietenie. Trebuie să fugă de cel care-l numește prieten, doar cu scopul de a se ajuta pe sine, chiar dacă la început îl doare această depărtare.

- E firesc. Din moment ce nu-mi mai ești de folos, de ce să mai te consider prietena mea?

- Ai dreptate. După ce ai mâncat toată grăsimea de pe capra vecinului, ce nevoie mai ai tu de vecinul tău, doar ai luat tot ce avea mai bun.

- E clar. Aici se sfârșește prietenia noastră. E ultima ta șansă să-mi spui că faci ce te-am rugat, ca să nu se termine totul. Ține cont că de data asta nu ți-am cerut, te-am rugat.

- Îmi pare rău, de această dată chiar nu te pot ajuta.

- Atunci totul s-a sfârșit. Îmi vine să te strâng de gât când te văd cu câtă seninătate îmi spui că nu poți să mă ajuți.

- Un intelectual nu e niciodată agresiv.

- Ei bine, eu sunt un țaran.

- Și țărani sunt educați și au bunul simț.

Înfuriat Ion a încercat să o lovească pe Daria cu pumnul peste față, dar ea a reușit să se ferească la timp.

- Te rog să poftești afară din casa mea!

- Nu uita că tu ești în satul meu, a răcnit Ion.

- Iar tu în casa mea.

- Nu e casa ta. Ești chiriașă aici. Și această casă e tot a mea. A! Să nu uiți că, dacă nu mă ajuți, o să arunc blesteme asupra ta.

- Uite, Daria, prințul! El e prințul pe care l-ai așteptat o viață, nu-i așa? În loc să-ți ofere pantoful salvator al Cenușăresei, se pregătește de blesteme. Îți mai era și milă de el ca nu cumva să-l rănești, dacă îi vei întoarce spatele, fiindcă s-a însurat cu sora vitregă, când de fapt el te-a rănit pe tine, el ți-a întors spatele.

- Mâine să părăsești această casă!

- Casă pe care ați avut binecuvântarea să fie întreținută și ați primit și câte un ban.

- Pași, pași repezi. Te așteaptă cerșetorul să i te alături. Are loc și pentru tine. Căruțul poate să fie tras de doi cai.

- Acel om nu e cerșetor. Nu a cerut de la nimeni nimic.

- Cu atât mai bine, nici tu nu o să fii.

- Eu am casa mea, nu sunt de pe drumuri. Doar serviciul îl am aici, lângă oameni care mi-au părut prietenoși, dar s-au dovedit străini.

- Prea bine. Să pleci cât mai departe de acest loc!

- Mi-e scârbă de toate, a spus Daria în timp ce Ion părăsea poarta casei.

Rămasă singură în casă, Daria și-a amintit că de Sărbătoarea Sfântului Andrei s-a despărțit de primul ei soț și tot de Sfântul Andrei a întrerupt orice relație cu Ion. Cu aceste gânduri a luat acatistierul și a început să se roage. Era convinsă că Sfântul Andrei a protejat-o de necazuri și mai mari prin aceste despărțiri.

A doua zi la biserică Ion a încercat să se apropie din nou de Daria cu scuze și cu rugăminți, dar Daria s-a rupt de el pentru totdeauna.

A mai stat câteva luni în sat, într-o cămăruță amenajată în

incinta dispensarului.

În primăvară Daria a reușit să-și găsească loc de muncă la Spitalul Orășenesc Oțelu Roșu și a plecat definitiv din sat. Odată cu noul loc de muncă s-a reîntors și acasă. Nimic în lumea aceasta nu este mai sfânt ca locul unde te-ai născut și ai crescut, nimic nu-i mai de preț ca familia ta.

Întoarsă în satul ei Daria a privit spre fața casei părintești și ochii casei i-au zâmbit larg. Probabil mama ei uitase geamurile deschise. Acasă s-a plimbat peste tot. Fiecare colț al casei avea amintirile lui. La un moment dat a pătruns și în grajdi. Aici părea că îl vede pe Doru, așa cum a fost el cândva, puternic și frumos, cu un zâmbet larg pe chip.

Toate au așteptat-o pe Dariana cu brațele deschise. Ea era aceeași, dar puțin mai obosită și mai înțeleaptă. E greu când te maturizezi învățând din propriile tale greșeli, dar e bine când reușești să te detașezi de trecut și să lupți pentru ceea ce ai în mână.

Acum Daria era acasă, în locul unde s-a născut și a crescut.

Localitatea natală este asemenea unei mame răbdătoare și iubitoare care îți poartă pașii spre devenirea ta ca om. Chiar dacă pleci departe ea știe să îți presare mereu în ființa ta, dorul după glia strămoșească și îți va încununa personalitatea cu nectarul înțelepciunii și eternității. Fiecare om poartă asupra sa amprenta gliei strămoșești indiferent de locurile prin care soarta îi poartă pașii de-a lungul vieții. Fiecare localitate însuflețește țara prin istoria zonei, credințele strămoșești, datinile, tradițiile, obiceiurile, portul și graiul dulce românesc.

Localitatea natală rămâne mereu tânără atunci când vlăstarii îi poartă înțelepciunea mai departe. Dacă vlăstarii își uită rădăcinile locul natal își pleacă ochii triști și îmbătrânește așteptând în trista lui eternitate ca istoria și monografiile să-și amintească de frumusețea de odinioară.

Daria a hotărât să nu mai plece niciodată din satul ei, din casa ei.

CAPITOLUL XII

Grasu

La aproximativ 2 km de localitatea natală a Darianei se află situat orașul Oțelu Roșu, oraș unde Dariana a primit noul ei loc de muncă la care se deplasa cu ușurință datorită distanței mici dintre localități.

Localitatea Oțelu Roșu („Ferdinand”, 1924) este un oraș din județul Caraș Severin, din Banatul Montan, România și încorporează fostele localități bănățene Ohaba Bistra și mai târziu Cireșa și Mal, localități cu o istorie bogată. Ohaba Bistra are o vechime foarte mare și este atestată documentar din 1430. Mai demult s-a mai numit și *Negotești* și a fost un „cuib” pentru nobilii români din Evul Mediu. La 1690-1700 apare cu numele Bistra Ohaba, iar în timpul cât a existat regimentul grăniceresc bănățean, a fost sediul unei companii de care aparțineau mai multe sate din împrejurimi. Localitatea Cireșa în anul 1757 număra numai 42 de familii, așezate în case răsfirate sub poalele dealurilor din apropiere. Cu timpul vatra satului se mută, iar vechea vatră devine islaz. Satul Mal este așezat pe o terasă, la confluența râurilor Bistra și Bistra Mărului, la 2 km sud de Oțelu Roșu și poartă acest nume cu înțelesul de „loc la marginea apei”.

Așezarea Ferdinand a fost una tânără și s-a dezvoltat ca o localitate minieră, începând cu 1807. A fost colonizată cu mineri aduși de administrația austro-ungară din diferite părți ale Europei. Numele i-a fost dat în cinstea primului proprietar al coloniei Ferdinand Hoffman. Între 1848-1849 a purtat numele *Bemhegy*, după numele revoluționarului Iosif Bem.

În 1948 a fost schimbat numele așezării din „Ferdinand” (1924) în Oțelu Roșu. Odată cu 1948 începe un proces mai amplu de industrializare și urbanizare prin uzina siderurgică și se

dezvoltă noi spații rezidențiale, apar tot mai multe trăsături urbane, astfel că, la 28 decembrie 1960 Oțelu Roșu a fost declarat oraș. (Aceste date apar menționate și în *Monografia Localității Oțelu Roșu*, Timișoara, Funația Popa'S, 2013).

Prin urmare orașul Oțelul Roșu s-a constituit din contopirea vechii așezări bănățene Ohaba Bistra cu Ferdinand, colonia minieră.

Oțelu Roșu, din punct de vedere geografic, este amplasat pe o terasă aluvională, la 268 m altitudine, de-a lungul faliei tectonice, prin care râul Bistra, după confluența cu Bistra Mărului, se îndreaptă spre Timiș, , la 18 km de municipiul Caransebeș și la 64 km nord-est de municipiul Reșița.

Din punct de vedere economic, o mare importanță a avut Uzina din localitatea Oțelul Roșu. Ea a fost fondată în anul 1796. În 1856 se instalează un laminor de profile ușoare, prevăzut cu toate anexele necesare. Din 1865 începe construcția unui laminor prevăzut cu cinci caje, pentru laminarea șinelor de cale ferată, laminor ce a intrat în funcțiune în anul 1868. A urmat punerea în funcțiune și a altor laminoare, printre care și un laminor de tablă subțire, în anul 1881. În 1895 Uzinele de la Oțelul Roșu făcea parte din Societatea Unită Bistrița Rușchita care, din interese financiare o vinde „Primei Societăți bănățene de mine și metalurgie”, societate care în 1859 fuzionează cu „Asociația Brașoveană pe acțiuni de mine și metalurgie”. În anul 1924, Uzinele din Oțelul Roșu trec în cadru Societății „Uzinele metalurgice Unite Titan, Nădlag, Călan SAR”. După naționalizare modernizarea din 1951 și din anii care au urmat au transformat uzina într-un centru siderurgic important pentru economia socialistă. [...] Odată cu uzina siderurgică se dezvoltă și noi spații rezidențiale și apar tot mai multe trăsături urbane, astfel că, la 28 decembrie 1960 Oțelu Roșu a fost declarat oraș. Așadar Uzina din Oțelu Roșu a fost principalul agent economic o lungă

perioadă de timp.

Școlile și grădinițele din localitatea Oțelu Roșu sunt centre de cultură. Ele sunt cele care făuresc vise și destine pentru cei care le calcă pragul.

Școala cu troiță de pe strada Republicii, nr. 28, este considerată monument istoric.

Bisericile din localitatea Oțelu Roșu sunt centre de cultură și spiritualitate sunt.

Sfântul Mare Mucenic Gheorghe este patronul bisericii din cartierul Ohaba din Oțelu Roșu, biserică ce este considerată monument istoric. Ea datează din anul 1840.

Hramul bisericii, Sfântul Gheorghe, este prăznit pe 23 aprilie. Sfântul Gheorghe s-a născut în Capadocia, din părinți creștini. A trăit în vremea împăratului Diocletian (sec. al IV-lea). Datorită vitejiei și victoriilor sale, ajunge conducător de armată. Sfântul Gheorghe nu se ferește să-și mărturisească credința în Hristos, motiv pentru care va fi întemnițat și supus la diverse chinuri: loviri cu sulita, tras pe roată, îngropat în var, lespezi de piatră puse pe piept etc, dar nicio tortură nu l-a făcut să renunțe la credința sa. Iconografia păstrează imaginea Sfântului Gheorghe călare pe un cal, străpungând cu sulita un balaur. Este vorba despre o legendă pioasă, în care Sfântul Gheorghe salvează cetatea Silena, din provincia Libiei, terorizată de un balaur, rămânând model de curaj în lupta cu diavolul.

Alte biserici creștin-ortodoxe din localitatea Oțelu Roșu își serbează hramul de Sfinții Împărați Constantin și Elena, biserica construită în centrul localității, 2008 și Pogorârea Sfântului Duh, Parohia Ferdinand, ridicată în 1938, „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavril”, Cireșa, 1830, „*Duminica Tuturor Sfinților*”, Parohia Mal, 1904.

Un obiectiv cultural din localitatea Oțelu Roșu este Muzeul de Geografie Literară Tiberiu Boșcaiu. Numit inițial Muzeul școlar

de Geografie literară „Locuri și lumini ale literaturii române“, a fost înființat în anul 1980, din inițiativa profesorului de limba și literatura română Tiberiu Boșcaiu, membru al Academiei Române. Muzeul a luat ființă în urma excursiilor documentare făcute cu elevii, excursii cu tematica „pe urmele scriitorilor români.“ Din 2008 muzeul a primit numele de Muzeul de Geografie Literară Tiberiu Boșcaiu.

Un alt obiectiv cultural este Casa de Cultură Oțelu Roșu unde este amenajată și biblioteca orașului și unde se țin diverse Întâlniri Culturale.

Localitatea Oțelu Roșu se bucură și de ansambluri culturale care-i poartă obiceiurile și tradițiile mai departe, Ansamblul Cultural Iedera.

Fiecare localitate are miturile și legendele ei, tradițiile și obiceiurile ei, este locul unde și-au făurit destine vlăstarii cei mai de seamă a țării. Datoria fiilor unei localități este de a nu uita niciodată locul de unde și-au început devenirea ca om.

În localitatea Oțelu Roșu, mai exact în cartierul Ohaba, pe ulița mică, unde a funcționat până după căderea regimului comunist din România, 1989, Școala Gimnazială Nr. 2, s-a născut și Petrișor Ovidiu.

Familia Petrișor era o familie bună și avută. O mare parte din pământul pe care s-a construit uzina de la Oțelu Roșu, zăvoaiele, era al familiei Petrișor. Străbunicul lui Ovidiu, Mihai Petrișor, a fost obligat să cedeze pământul în favoarea uzinei.

Ovidiu a avut neșansa să crească fără mamă. Mama lui Ovidiu a murit când el nici nu a împlinit trei ani, a murit la naștere. Nici sora lui nu a supraviețuit. Această întâmplare nefericită ce i-a marcat existența l-a făcut pe Ovidiu să își dorească să devină medic când o să fie la maturitate și să ajute oamenii.

Tatăl lui Ovidiu s-a recăsătorit cu Mioara, fata lui Ilie Baicu.

Mioara nu a reușit niciodată să-i fie o mamă bună. Ca să scape de grija lui, îl îndopa cu dulciuri.

- Mâncă, Ovi, mâncă, poate plesnești și mă scap de tine, își spunea Mioara în gândul ei.

Cu timpul tatăl lui Ovidiu, Nicolae, și-a dat seama că a făcut o greșală recăsătorindu-se și aducând femeie străină, ca să-i crească copilul. Niciodată străinul nu îți adoră copilul, ba mai mult, îl vede ca pe un obstacol în calea fericirii lui. Câte nenorociri nu s-au întâmplat când mamele de fiice s-au recăsătorit și au adus bărbați străini în casă. Și Ovidiu a avut de suferit. A fost hrănit necorespunzător în copilărie, fapt ce i-a adus kilograme în plus și o mulțime de complexe de inferioritate. A mai devenit și bolnăvicios. Cum se schimba vremea și Ovidiu se îmbolnăvea, făcea bronșită.

De Mioara s-a despărțit Nicolae imediat după revoluția din 1989, când Ovidiu era în clasa a VIII-a. Mioara a plecat în Germania, și-a găsit un neamț bogat și a divorțat.

Când Ovidiu era în clasa a V-a a coștientizat prima dată ce înseamnă moartea unui membru din familia lui. La nici trei ani a fost prea mic, ca să înțeleagă.

A fost o zi frumoasă de toamnă. El era la școală, doar ce începuse clasa a V-a. A luat prima lui notă la istorie, zece și era fericit. Foarte mult însemna prima notă la o disciplină, era cartea de vizită a elevului în fața profesorului. După școală l-a întâmpinat în fața ușii străbunica lui și i-a spus că moșu, străbunicul, a fost chemat la Dumnezeu. O primă lacrimă a curs pe obrazul copilului. Celelalte lacrimi și-au dat drumul abia în momentul în care oamenii au pus capacul sicriului spre a-l coborî pe Mihai în groapă. Știa că din acel moment nu o să-l mai vadă niciodată, decât în amintirile lui și în fotografiile din albumul familiei.

De la bătrânii lui, de la străbunici și de la bunici, Ovidiu a învățat tradițiile și obiceiurile satului bănățean de munte, căci oamenii din Ohaba păstrau cu sfințenie toate datinile strămoșești. Ohaba era ca un mic sătuc afiliat orașului Oțelu Roșu. Oamenii mergeau la munca câmpului, creșteau animale și păsări. Vara bătrânii rămâneau adesea la sălaș după o zi lungă de coasă. Cei mai tineri erau angajați ca muncitori la uzina din localitate și nu aveau la dispoziție decât jumătăți de zile pentru munca câmpului, dar acest lucru nu împiedica cu nimic buna desfășurare a muncilor agricole.

Câte obiceiuri frumoase erau în Ohaba!

Într-un an, pe când Ovi era în clasa a VII-a, a participat cu băieții la aprinderea focului din noaptea Ajunului Nașterii Domnului. Din fire era foarte sociabil, avea mulți prieteni, însă se simțea adesea inferior lor, datorită fizicului său. Era ca un balon rotund. Veniseră în acea seară și verișorii lui Nelu Berbec de la București, doi vlăjgani orgolioși care, când l-au zărit pe Ovi, au și început cu jignirile. În timp ce Ovi pune un lemn pe foc, Ghiță, unul din verișorii lui Nelu s-a apropiat de Ovidiu spunând:

- Cred că tu ești cea mai bună soluție de întreținere a focului. Ești rotund ca un cauciuc. Dacă te punem la foc, îl vei întreține până dimineată.

Câțiva băieți au izbucnit în râs.

Trist, Ovidiu, s-a depărtat de foc. A făcut câțiva pași până pe podul pe sub care curgea Ieruga. În fiecare an copiii din Ohaba aprindeau un foc mare lângă Ieruga ce trecea pe lângă biserica din Ohaba, foc ce putea să fie zărit de pe drumul național ce traversa localitatea. De când Ovidiu s-a reîntors în sat, după finalizarea studiilor, focul din Ajun s-a mutat pe un câmp din exteriorul localității.

De pe pod Ovidiu privea trist spre tovarășii lui de joacă. La un

moment dat, din cauză că își tot mișca picioarele pe o porțiune înghețată a alunecat și a căzut în apă. În cădere și-a agățat pantalonii de o sârmă a podului și a rămas pe jumătate dezbrăcat. Toți băieții s-au grăbit să-i ofere ajutorul, însă, când l-au văzut întreg, s-au liniștit și au început să râdă de situația ridicolă în care se afla, ud și cu fundul pe jumătate descoperit.

A mai trecut Ovidiu prin situații asemănătoare. Juca fotbal în curtea școlii și era tot roșu la față. De fapt el roșea la față imediat ce făcea efort. În timp ce jucau fotbal, în curtea școlii a apărut directorul care le-a interzis să mai bată mingea acolo, căci s-au spart într-o zi câteva geamuri. Directorul era om aspru. Toți băieții au luat-o la fugă spre grădina din spatele școlii și de acolo peste gard. Scăpau în acest fel să nu fie identificați de director. Încercând să alerge cât mai repede, Ovidiu a căzut. A rămas ultimul. S-a ridicat cu greu și a alergat și el spre gardul salvator. Era tot julit în urma căzăturii, dar nu mai simțea. A escaladat gardul cu greu, dar când să treacă peste el s-a agățat de acesta. Un prieten a revenit lângă gard ca să-l ajute să-și elibereze hainele, dar când l-a văzut pe director, l-a abandonat. În vârful gardului Ovidiu îl privea pe directorul care îi cerea să coboare. Era pentru prima dată în viața lui neascultător și nerespectuos, fiindcă hainele agățate nu-i permiteau să fie cuviincios. Supărat, directorul l-a prins de picioare, să-l tragă de pe gard. A rămas că un pantof în mână și cu o bucată din pantalonii lui Ovidiu, căci acesta, de teamă că o să cadă de pe gard și o să se lovească, s-a smucit și a sărit pe partea opusă directorului, pe urmă a luat-o la goană pe stradă și nu s-a mai oprit până acasă. A avut în acel an nota scăzută la purtare pentru comportament neadecvat.

În clasa a IX-a a încercat să chiulească și el de la o oră, așa cum se mai obișnuia. El a ales ora de sport, fiind dușmanul mișcării. A urmat traseul colegilor lui, prin gardul liceului, dar fiind prea gras a rămas cu fundul suspendat în pătratele generoase ale libertății.

Colegii l-au sfătuit să încerce să se strecoare printre barele de fier în lateral, l-au împins de fund, a fost muncă, nu glumă. Cu greu au reușit să-l elibereze. Erau la un pas de a fi prinși. În timp ce mergea pe drum alături de colegii lui, Ovidiu a constatat că deja miroase a transpirație, doar pentru că a stat în acel gard, cu toate că își făcuse baie de dimineață. Această întâmplare l-a făcut să ia o hotărâre grea, dar bună. A hotărât că trebuie să slăbească.

Într-un an de zile a devenit de nerecunoscut. Grăsimea s-a retras treptat transformându-se în masă musculară, căci era puternic și mergea la sală unde prefera să ridice greutăți și să facă exerciții cu ele. A ținut și regim, dar a mai avut și norocul că a început să se înalțe. Din băiatul scund și rotund, a devenit un flăcău înalt și frumos. Acum se uitau și după el fetele ca după alți băieți. Avea mai multă încredere în el. Știa că este apreciat și pentru felul în care arată, nu doar pentru intelectul său sau pentru bunul simț. De multe ori el era cel care lua hotărârile în cercul lui de prieteni, căci toți aveau încredere în el și îi cereau sfatul. El era dovada vie că, dacă îți dorești ceva cu adevărat, o să reușești. Trebuie doar să muncești cu pasiune și încredere și te vei bucura de roade bogate.

Ovidiu a urmat cursurile Facultății de Medicină de la Timișoara și a ajuns medic chirurg în localitatea lui natală. Și-a împlinit visul din copilărie, visul de a ajuta cât mai mulți oameni.

În urmă cu trei ani și câteva luni, a întâlnit-o pe Daria la spitalul în care el profesează. Dariana a devenit asistentă pe secția chirurgie. De când a văzut-o a știut un lucru, că fata aceea cu ochii negri și părul cârlionțat o să fie soția lui și așa a și fost. La trei luni după ce s-au cunoscut, s-au căsătorit.

CAPITOLUL XIII

Mâna salvatoare

Omul nu-i făcut să fie singur. De la început l-a făcut Dumnezeu bărbat și femeie. Nici Dumnezeu - Creatorul nu e singur, e întreit în persoane, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Singurătatea aduce după sine suferință, întuneric, așa că toată făptura fuge de singurătate și devine fericită în lumina dragostei.

Dariana Petrișor era căsătorită de trei ani cu Ovidiu. Nu și-a dorit acest lucru. Totul s-a întâmplat prea repede. L-a întâlnit Pe Ovidiu când inima ei încă mai plângea după Ion. Ovidiu fiind un bărbat sociabil, Dariana s-a atașat repede de el, însă a greșit abandonându-se o clipă în brațele lui. O singură dată a alunecat în brațele lui, dar a fost suficient. Această abandonare a avut urmări. A rămas grea. Singura soluție salvatoare era să accepte cererea în căsătorie a lui Ovidiu și asta a făcut, însă cu o săptămână înainte de nuntă a pierdut sarcina. A întristat-o acest lucru, cu toate că nu planificase să devină mamă. De rușine că pregătirile au fost făcute, căci Ovidiu a dorit nuntă mare, fiind june, a mers până la capăt.

Cu timpul Dariana a înțeles că Ovidiu era cel mai bun lucru ce i se putea întâmpla, el era prințul ce a reușit să salveze cenușăreasa din brațele deșertăciunii acestei lumi, să rezolve conflictele ei interioare și exterioare. Dragostea s-a strecurat pas cu pas în sufletul Darianei, iar Ovidiu devenise parte din viața ei. Nici nu și-ar mai putea imagina viața fără el.

Dariana și-a continuat studiile și cu ajutorul lui Ovidiu a deschis un cabinet stomatologic în localitatea Oțelu Roșu unde ea să poată profesa ca medic stomatolog. S-a mutat totuși din satul natal, din casa părintească, acasă la Ovidiu, însă nu a abandonat-o, ci aproape zilnic îi calcă pragul. De două luni a aflat că

Dumnezeu a binecuvântat-o și în curând o să devină mamă.

Ion, fostul prieten al Dariei, a divorțat și de fiica crâșnicului urmând să plătească o a doua pensie alimentară. Facultatea începută a abandonat-o și a devenit solist de muzică populară. A avut câțiva prieteni ce cântau la instrument pe la nunți și s-a alăturat acestora cu vocea. Fiind și plăcut la chip, nu doar apreciat pentru frumosu-i glas, Ion și-a făcut repede un nume. Nu a fost nevoie să muncească prea mult pentru a urca cât mai sus.

Dariana s-a întâlnit după mai mult timp cu Ion întâmplător. Se afla la o nuntă împreună cu soțul ei, Ovidiu, iar solistul nu era nimeni altul decât Ion. Atunci a constatat Dariana că nu se înșelase, flacăra de odinioară ce îi ardea sufletul s-a stins, lăsând locul unei alte luminițe să pâlpâie și să mențină acolo pacea și armonia.

Vederea lui Ion a lăsat-o rece pe Dariana de acum. Nu mai simțea nimic pentru el, nici dragoste, nici ură, nici fiori, nici scârbă. Ion a devenit un om oarecare ce a trecut prin viața ei pentru o clipă, o clipă de maturitate. Încă s-a mai și întrebat cum a putut să-l iubească așa de mult pe acest om care acum îi părea atât de neînsemnat, atât de șters. Până la urmă nu a avut tăria să-l ajute până la capat cu studiile. A abandonat lupta, cu toate că-i era greu atunci, fiindcă îl considera pe Ion ca viitor doctor veterinar, creația ei. Când greșești pe un drum, se întâmplă ceva, un accident și nu mai poți ajunge la capăt.

Dariana a avut nevoie de această maturitate, ca să poată lăsa viața să curgă mai departe, fără conflicte sau regrete.

Ovidiu a fost mâna salvatoare a Dariane, mâna ce a scos-o din întuneric spre lumină, mâna ce a invitat-o să valseze împreună cu viața, să cucerească și ultima palmă de stâncă ce i-a împiedicat cândva urcușul.

Despre autorul volumului:

Nume: Popescu (fostă Mîțu)

Prenume: Ana-Cristina

Data nașterii: 24.07.1976,
Caransebeș

Din Oțelu Roșu, Caraș Severin

Contact: Elzumina@yahoo.com,

[Http://blogul.elzumina.ro/](http://blogul.elzumina.ro/),

[Www.elzumina.ro](http://www.elzumina.ro),

<http://www.inbataiapenitei.elzumina.ro/>

Contact:

0766293724

Domiciliu: Caransebeș - Caraș Severin

Domeniul ocupațional / Experiență profesională:

- Profesor titular pe catedra de Limba și Literatura Română, la Școala Gimnazială Nr. 3, Oțelu Roșu, județul Caraș-Severin;

- Absolventă a Facultății de Litere, Filosofie și Istorie din cadrul Universității de Vest, Timișoara și Licențiată în sesiunea iunie 1999,

- Master Managementul educațional, 2007,

- Gradul I în 2009, Gradul II în sesiunea august 2005, Definitivatul în sesiunea august 2001.

ACTIVITATE CULTURAL-LITERARĂ ȘI ARTISTICĂ:

- Fondator al revistei „În bătaia penitei“, Caransebeș, alături de Adrian Popescu, Ion Turnea și Simona Petronela Mîțu.

● Volume publicate:

1. Culegerea de creație literară „Îndrăgostiți de poezie“, Editura Dalami, Caransebeș, 2009, genul literar - antologie.

2. Rătăcirii, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, genul literar - roman (proză - epic).

3. Paradigme, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, genul literar - teatru (dramatic).

4. Destin fără aripi, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, genul literar - poezie (liric).

5. Culegerea de creație literară „Colaj“, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, genul literar - antologie.

6. Antologia „Micuții scriitori din Banatul Montan“, Editura Sfântul

- Ierarh Nicolae, Brăila, 2015, genul literar - antologie.
7. Oameni și frunze, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015, genul literar - eseu (proză - epic).
  8. Umbre, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015, genul literar - poezie (liric).
  9. Gustul pâinii, ANTOLOGIE LITERAR-ARTISTICĂ, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015, genul literar - antologie.
  10. În colivie, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2016, genul literar - teatru (dramatic).
  11. Mozaic, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2016, genul literar - auxiliar didactic, coautor Simona Petronela Mîțu.
  12. Sinusoide, Editura Hoffman, Caracal, 2016. (teatru).
  13. În bătaia peniței, Editura OPANIS, Galați, 2016. (antologie).
  14. Cristal, Editura OPANIS, Galați, 2017. (eseu și critică literară).
  15. Reuniune, Editura OPANIS, Galați, 2017. (genul literar teatru)
- Volume în curs de apariție editorială:
  - 16. Conflicte, , Editura OPANIS, Galați, 2017. genul literar - roman (proză - epic).
  - Volume în lucru:
  - 17. Slove modelate „În bătaia peniței“ (antologie).
  - 18. Din dor de locul strămoșesc (monografie).
  - Publicații în culegeri comune:
- Antologia LIMBANOASTRA CEA ROMÂNĂ, STARPRESS, 2014.
  - Antologia literar-artistică „Să ningă peste inimi bucurii!“, îngrijită de Voichița Pălăcean-Vereș, Editura Napoca Nova, 2014.
  - Antologia literar-artistică „Sinfonie-n verde crud“, îngrijită de Voichița Pălăcean-Vereș, Editura Napoca Nova, 2015.
  - Antologia Roșu-aprins în câmpul de mătase, îngrijită de Voichița Pălăcean-Vereș, Editura Napoca Nova, 2015.
  - Antologia Pe șevalete ruginiul toamnei, îngrijită de Voichița Pălăcean-Vereș, Editura Napoca Nova, 2015.
  - ANTOLOGIA IARNA SCRIITORILOR ROMÂNI, STARPRESS și ANTOLOGIA ROMÂNĂ-SPANIOLĂ, STARPRESS, 2015.
  - Antologia Moștenirea Văcăreștilor, 2014.
  - Antologia Moștenirea Văcăreștilor, 2015
  - .Antologie, Toamna se culeg prozele, Editura Inspierscu, 2015.
  - Antologia, Labirinturi autumnale, Însemne Culturale, 2015.
  - Anuarul Ligii Scriitorilor, Filiala Banat-Timișoara, 2014, Nr. 5.
  - Anuarul Ligii Scriitorilor, Filiala Banat-Timișoara, 2015, Nr. 6,

coordonator al Anuarului Nr. 6.

- Postfață la volumul scriitorului Ion Turnea, Albinăritul între pasiune și afacere, Editura Dalami, Caransebeș, 2011.

- Cuvânt înainte la volumul scriitorului Ion Turnea: Cuvinte pentru suflet, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2012.

- Prefață la volumele scriitorului Ion Turnea: Dor de rădăcini, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2012 și Monografia localității Peștere, județul Caraș Severin, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2012.

- Publicații în periodice:

- Publicații în revistele: Literatura de azi, Agora Literară, Vatra Veche, Constelații Diamantine, Confluente Literare, Boema, În bătaia peniței, Taifas literar, Coloana Infinitului, Foaia Diecezană a Episcopiei Caransebeșului, Ecou de timp, Oțelu Roșu, Slova creștină, Glas comun, Slova copiilor - Maramureș, în ziarul Caraș Severinul în șapte zile unde sunt și în colectivul redacțional - colaborator, în mai multe culegeri - didactica cu ISSN, în antologia ECREATOR, membru în colectivul redacțional ECREATOR, pe site-ul și blogul personal, Însemne Culturale, www.citatepedia.ro, www.poezie.ro, www.versuri-si-creatii.ro.

- Premii:

- Premiul I la Secțiunea Teatru scurt, Festivalul Concurs Național de Literatură, Moștenirea Văcăreștilor, Târgoviște, 2014, Ediția XLVI, cu piesa de teatru Mesagerul.

- Premiul „Mircea Horia Simionescu“ al Societății Scriitorilor Târgovișteni la Secțiunea Proză scurtă, Festivalul Concurs Național de Literatură, Moștenirea Văcăreștilor, Târgoviște, 2014, Ediția XLVI.

- Mențiune, atât la Secțiunea poezie, cât și la Secțiunea proză, la Concursul Internațional STARPRESS, 2014.

- Premiul I - Dosoftei, 2015 cu vol. Oameni și frunze,

- Premiul II - Dosoftei 2015 cu vol. Umbre.

- Premiul I Labirunturi autumnale, Însemne culturale, 2015, Secțiunea DRAMATURGIE.

- Mențiune - Secțiunea Eseu, Festivalul Concurs Național de Literatură, Moștenirea Văcăreștilor, Târgoviște, 2015, Ediția XLVII.

- Premiul Special volumul de poezie Umbre, Vișeu de Sus concursul Armonii de primăvară, 2016.

- Trofeul ASOCIAȚIA CONSTANTIN BRÂNCUȘI, Timișoara, pentru volumul „Sinusoide“ 2016.

- Premiul pentru „Cartea de teatru“ a Ligii Scriitorilor pentru anul

editorial 2016.

- Premiul pentru eseu, Dor de dor - Drobia de aur, Călărași, 2017.

● Lansări de carte:

● Lansare de carte, Culegerea de creație literară Colaj, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, 04.08.2014, la întâlnirea literară a Ligii Scriitorilor, Filiala Banat-Timișoara și prezentarea volumelor Rătăcirii, Paradigme și Destin fără aripi în cadrul aceleiași întâlniri.

● Lansare de carte: Rătăcirii, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, Paradigme, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, Destin fără aripi, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, Antologia Micuții scriitori din Banatul Montan, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015 la ASOCIAȚIA CONSTANTIN BRÂNCUȘI, Timișoara.

● Lansare de carte, Oameni și frunze, Umbre în cadrul Întâlnirii Literare a LS, Timișoara, octombrie 2015.

● Lansare de carte „În colivie“, mai 2016, ASOCIAȚIA CONSTANTIN BRÂNCUȘI, Timișoara.

● Diplomă de excelență din partea ASOCIAȚIEI CONSTANTIN BRÂNCUȘI, Timișoara, 2015, 2016 și 2017.

● Lansare de carte „Sinusoide“ și „În bătaia penitei“, martie 2017, ASOCIAȚIA CONSTANTIN BRÂNCUȘI, Timișoara.

● Diplomă de excelență din partea Ligii Scriitorilor Filiala Timișoara Banat pentru participarea la proiectul european „Tastes of Danube Gusturile Dunării“ prin coordonarea ziarului Caraș Severinul în șapte zile.narea unei antologii naționale „Gustul pâinii“.

Membru în Asociații Culturale:

● MEMBRU ÎN LIGA SCRITORILOR FILIALA TIMIȘOARA BANAT conform deciziei Nr. 572 / 04.2014.

● MEMBRU ÎN ASOCIAȚIA CULTURALĂ CONSTANTIN BRÂNCUȘI începând cu 2015.

● Despre operele mele literare mele au scris:

1. Marciana Corici - despre volumul „Îndrăgostiți de poezie“, în revista Reflex 4-6/2009.

2. Adrian Popescu - despre volumul „Colaj“, în ziarul Caraș Severinul în șapte zile, An. VIII, august / 2014.

3. Antuza Valentina Dârlea despre „Rătăcirii“, „Paradigme“, antologia Micuții scriitori din Banatul Montan în Confluente literare, Ediția nr. 1643 din 01.07.2015, Anuarul LSFTBD Nr. 6 / 2015, site-ul ecreator 02.07.2015.

4. Mariana Strungă „Destin fără aripi“, în cadrul Întâlnirii Literare a Asociației Constantin Brâncuși din 30 mai 2015 lansare de carte.
5. Doina Drăgan, cronică la volumul „Oameni și frunze“, în ziarul Caraș Severinul în șapte zile, Anul IX, 22 octombrie - 2015, în Anuarul LSFTBD Nr. 6 - 2015, în revista „În bătaia peniței“ An. 1, Nr. 1, 2016.
6. Adrian Crânganu, despre volumul Micuții scriitori din Banatul Montan, în ziarul Caraș Severinul în șapte zile și Anuarul LSFTBD Nr. 6.
7. Bianca Meteș, cronică la volumul Gustul pâinii, în ziarul Caraș Severinul în șapte zile, Anul IX, Nr. 365, 4-10.
8. Cunoașterea de sine, Ana-Cristina Popescu, Vatra Veche, Anul VI, Nr. 8 (68) august 2014, despre volumele „Rătăcirii“, „Paradigme“, „Destin fără aripi“, „Colaj“.
9. Cunoașterea de sine, Ana-Cristina Popescu, Agora literară, septembrie 2014, despre volumele „Rătăcirii“, „Paradigme“, „Destin fără aripi“, „Colaj“.
10. Cronica faptului mărunț, Oameni și frunze, Ana-Cristina Popescu, Agora literară, decembrie 2015.
11. Ioan Romeo Rosiiianu, cronică la volumul Gustul pâinii, în revista „În bătaia peniței“ An. 1, Nr. 1, 2016.
12. Ana Zlibuț, cronică la volumul Gustul pâinii, în revista „În bătaia peniței“ An. 1, Nr. 1, 2016.
13. Ion Turnea, despre volumul Micuții scriitori din Banatul Montan în Anuarul LSFTBD Nr. 6 2015; despre „Rătăcirii“, „Paradigme“, „Destin fără aripi“ în ziarul Caraș Severinul în șapte zile, An. VIII, august / 2014, despre volumul „În colivie“ mai 2016.14. Despre volumul „În colivie“, 2016: Cezarina Adamescu (rev. În bătaia peniței), Ștefan Doru Dăncuș (ziarul Caraș Severinul în șapte zile), Mariana Strungă și Antuza Valentina Dârlea (Cenaclul Asociație Constantin Brâncuși).
15. Despre volumul „Sinusoide“, 2016, Ion Turnea în ziarul Caraș Severinul în șapte zile.
16. Despre volumul „În bătaia peniței“, 2016, Mădălina Doman în ziarul Caraș Severinul în șapte zile.

Cuprins:

CAPITOLUL I, Redefinire	pag. 3
CAPITOLUL II, Așteptări	pag. 10
CAPITOLUL III, Floarea memoriei	pag. 18
CAPITOLUL IV, Loc de bună ziua	pag. 30
CAPITOLUL V, Un buchet de flori	pag. 35
CAPITOLUL VI, Bătrâna	pag. 42
CAPITOLUL VII, Lanțuri	pag. 68
CAPITOLUL VIII, Furtuna	pag. 71
CAPITOLUL IX, Nisipuri mișcătoare	pag. 74
CAPITOLUL X, Parfum de floare	pag. 82
CAPITOLUL XI, O ultimă șansă	pag. 89
CAPITOLUL XII, Grasu	pag. 97
CAPITOLUL XIII, Mâna salvatoare	pag. 105
Despre autorul volumului	pag. 107

● Volume publicate:

1. Culegerea de creație literară „Îndrăgostiți de poezie“, Editura Dalami, Caransebeș, 2009, genul literar - antologie.
  2. Rătăcirii, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, genul literar - roman (proză - epic).
  3. Paradigme, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, genul literar - teatru (dramatic).
  4. Destin fără aripi, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, genul literar - poezie (liric).
  5. Culegerea de creație literară „Colaj“, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, genul literar - antologie.
  6. Antologia „Micuții scriitori din Banatul Montan“, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015, genul literar - antologie.
  7. Oameni și frunze, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015, genul literar - eseu (proză - epic).
  8. Umbre, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015, genul literar - poezie (liric).
  9. Gustul pâinii, ANTOLOGIE LITERAR-ARTISTICĂ, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015, genul literar - antologie.
  10. În colivie, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2016, genul literar - teatru (dramatic).
  11. Mozaic, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2016, genul literar - auxiliar didactic, coautor Simona Petronela Mițu.
  12. Sinusoide, Editura Hoffman, Caracal, 2016. (teatru).
  13. În bătaia peniței, Editura OPANIS, Galați, 2016. (antologie).
  14. Cristal, Editura OPANIS, Galați, 2017. (eseu și critică literară).
  15. Reuniune, Editura OPANIS, Galați, 2017. (genul literar teatru)
- Volume în curs de apariție editorială:
16. Conflicte, Editura OPANIS, Galați, 2017. genul literar - roman (proză - epic).
- Volume în lucru:
17. Slove modelate „În bătaia peniței“ (antologie).
  18. Din dor de locul strămoșesc (monografie).
- Premii:
- Premiul I la Secțiunea Teatru scurt, Festivalul Concurs Național de Literatură, Moștenirea Văcăreștilor, Târgoviște, 2014, Ediția XLVI, cu piesa de teatru Mesagerul;
- Premiul „Mircea Horia Simionescu“ al Societății Scriitorilor Târgovișteni la Secțiunea Proză scurtă, Festivalul Concurs Național de Literatură, Moștenirea Văcăreștilor, Târgoviște, 2014, Ediția XLVI; Mențiune, atât la Secțiunea poezie, cât și la Secțiunea proză, la Concursul Internațional STARPRESS, 2014; Premiul I - Dosoftei, 2015 cu vol. Oameni și frunze; Premiul II - Dosoftei 2015 cu vol. Umbre; Premiul I Labirunturi autumnale, Însemne culturale, 2015, Secțiunea DRAMATURGIE; Mențiune - Secțiunea Eseau, Festivalul Concurs Național de Literatură, Moștenirea Văcăreștilor, Târgoviște, 2015, Ediția XLVII; Premiul Special volumul de poezie Umbre, Vișeul de Sus concursul Armonii de primăvară, 2016; Trofeul ASOCIAȚIA CONSTANTIN BRÂNCUȘI, Timișoara, pentru volumul „Sinusoide“ 2016.
- Premiul pentru „Cartea de teatru“ a Ligii Scriitorilor pentru anul editorial 2016.